

Chín Những Ước Mơ

Nhật Khương

Chương 1

Buông vội chiếc cặp lên bàn, không kịp thay y phục . Hiểu Lam chạy ào xuống bếp . Người vú già đang nấu ăn giật thót mình vì đôi tay quần ngang hông và giọng nói riu rít :

- Vú ơi, vú ! có gì ăn không ? con đói quá hà !

Vú Năm trợn mắt nhìn cô chủ nhỏ:

- Trời đất Hiểu Lam. Con làm gì vậy ? Vú muốn rót tim ra ngoài rồi, thấy hôn ?

Tựa đầu lên vai bà, cô bé khúc khích:

- Hồng thấy ... hồng biết gì hết . chỉ nghe mùi xào thơm phức chịu không nổi ... và ... đói ời là đói.

Như để tạo niềm tin, cô nắm tay vú Năm đặt lên bụng:

- Vú nghe gì không ?

- Nghe gì ?

- Nó đang biểu tình đòi kiện vú đó.

Vú Năm bật cười:

- E rằng com lắm !

- Lắm ?

- Phải rồi , vú nghĩ người nó muốn kiện là con chứ không phải là vú.

- Kiện con ? Tức cười vú quá ... con là chủ nó mà ... không lẽ nó muốn phản chủ ?

- Đúng quá rồi con` gì , con là chủ mà không biết chăm lo cho nó để nó kêu réo ầm ĩ . Trong khi vú đã dặn : Sáng tập thể dục xong , ăn điểm tâm hãy đi học, vậy mà con có nghe đâu . Rõ ràng lỗi tại con chứ đâu phải tại vú . Làm sao kiện vú được.

- Ổi há ! Có vậy mà con không nghĩ ra , nhưng mà vú ơi con sợ mập lắm. - Cô le lưỡi – Nghĩ đến lúc trên dưới như nhau con muốn phát sốt . Thật kinh dị.

Vú Năm mím cười nhất chiểu soong sang bên :

- Vú không đồng ý với suy nghĩ của con . Ăn vặt, ăn không đúng chế độ, trong thức ăn chứa nhiều chất béo lại không siêng năng tập luyện, ngủ nhiều hơn hoạt động mới phát phì chứ còn ... vú chưa nghe ai nói ăn điểm tâm mà mập bao giờ cả.

Gấp miếng thịt cho vào miệng nhai nhóp nhép . Hiểu Lam nói với giọng ngạc nhiên :

- Chà ! Vú lý luận ghê nhỉ ! Mà thôi, không cãi với vú nữa . Tóm lại vú có gì cho con ăn không ? Không thôi , con xỉ là vú chịu trách nhiệm đó.

Vú Năm làm bộ ngán ngấm:

- Vú sợ con luôn ! Nói qua nói lại cũng không quên chuyện ăn uống . Con tắm rửa thay đồ đi, vú hâm miếng cháo ăn đỡ, lát dùng com thêm.

- Ủa, cháo gì vậy vú ?

- Cháo cảm . Vú nấu cho Hiểu Phương – Bà ngưng ngang nheo nheo mắt – Còn gần một tô , đủ để con giải quyết nhu cầu.

Hiểu Lam hơi nhú mày :

- Chợ Phương bệnh hờ vú ? Hồi nào mà lạ vậy ? Mới trưa qua còn ngồi giỡn với con mà ?

- Con nói lạ ! Đến lúc bệnh chớ lạ chậm gì . Tối qua Hiểu Phương không ăn com . Sáng nay nằm miết trong phòng, vú thấy vậy mới nấu cháo ấy.

- Phải rồi, hôm qua con dự sinh nhật nhỏ bạn nên không biết . Thôi ! Vú làm xong cứ để đó, lát nữa con ăn sau . Giờ con phải lên thăm chị con một chút, kéo chị buồn tội nghiệp.

Vú Năm ngăn lại:

- Khoan đã . Con ăn đi, xong rồi nè . Lát nữa lên thăm Hiểu Phương cũng đâu có muộn màng gì.

Có bé bệu cầm bà vú :

- Cám ơn vú! Thật ra con cũng không đói lắm . Để con lên thăm chị Phương trước đã.

Cũng như lúc đến, sau vài bước nhảy, Hiểu Lam khuất mình trong chân cầu thang.

Vú Năm nhìn theo thương yêu.

Ông bà Hiểu Tường, Lam Ngọc có ba người con . Hiểu Khánh hai mươi bảy tuổi, kỹ sư Hóa, là con trai lớn đã có gia đình, đang phụ giúp gia đình coi sóc công ty Lam Phương chuyên sản xuất cá mặt hàng gia dụng bằng nhựa.

Hiểu Phương hai mươi bốn tuổi, tốt nghiệp đại học tin học , làm việc trong một công ty kinh doanh điện tử thành phố.

Cuối cùng là cô em út Hiểu Lam, hai mươi hao tuổi, sinh viên năm cuối đại học ngoại ngữ.

Vú Năm thương Hiểu Lam nhất . Từ lúc cổ bé được sinh ra, gia đình ông Tường can` ghêem khốn khó . Hai vợ chồng phải bươn chải mưu sinh, việc chăm sóc Hiểu Phương, Hiểu Lam gần như giao trọn cho bà . Lúc đó HK được gởi về bên ngoại . Vú Năm có h. xa với bà Ngọc . Sau khi lỡ cỡ chuyện chồng con, được biết gia đình ông Tường khó khăn, con cái thiếu người chăm sóc, bà đã nhiệt tình nhận lời giúp đỡ không màng đến lương bổng.

Năm tháng dần trôi, tình cảm ngày thêm sâu đậm, chẳng mấy chốc vú Năm gắn bó với gia đình này hơn hai mươi năm.

Bà hiểu rõ cá tánh từng người , HK mạnh mẽ tự tin, Hiểu Phương nhi mì yếu đuối . Chỉ có Hiểu Lam gần như tổng hợp mọi cá tính . Nét riêng nhất của cô bé là sự nhí nhảnh, hồn nhiên . Nơi nào có Hiểu Lam nơi ầu đây ập tiếng cười . Tuy thế cô bé cũng mau nước mắt khi xúc động . Chỉ cần một chú chó con bị thương, một con mèo ốm, cũng có thể làm cô be buồn nẫu ruột . Bướng bỉnh cũng là một cá tính đặc thù của Hiểu Lam , khi đã không phục cô sẵn sàng cãi bướng dù đôi lúc nười đối diện hoàn toàn có lý . Vu Năm dành cho Hiểu Lam nhiều tình cảm nhất vì hơn ai hết, cô be coi bà như một người mẹ .uông nững nịu dồi hờn khi muốn đạt mục đích nào đấy . Trong cái lí lắc của tuổi thơ, bộc lộ nét trầm tĩnh chừng chặc của một con người mang trái tim nhân hậu không chỉ sống cho mình.

Vú Năm thở một hơi dài thầm mong trên môi Hiểu Lam luôn nở nụ cười trọn vẹn.

Gõ nhẹ cửa phòng, Hiểu Lam hỏi:

- Chị Phương... Em vào được không?

Tiếng Hiểu Phương mệt nhọc:

- Cửa không khóa, em vào đi.

Cô em đưa tay sờ trán chị:

- Chị bệnh sao vậy Hiểu Phương, đã uống thuốc gì chưa?

Hiểu Phương khẽ lắc đầu:

- Không có gì đâu Lam. Chị hơi uể oải chút thôi. Đừng quá lo lắng.

Hiểu Lam tỏ ý không bằng lòng:

- Trán chị nóng hăm hăm còn nói không sao. - Đờ Hiểu Phương dậy cô bé liến thoắng - Chị rửa mặt, chải đầu đi rồi xuống nhà với em. Ở đây ngột ngạt thí mồ, em còn muốn bệnh nữa là chị.

Gỡ tay em, Hiểu Phương buồn bã ngó mông lung:

- Chị không đi đâu. Em xuống dưới đi. Chị muốn được yên tĩnh một mình.

Hiểu Lam nhăn nhó:

- Chị Phương, coi chị kia! Chị là cảm thôi mà, làm gì giống thất tình vậy?

Như động mỗi thương tâm. Hiểu Phương nhào người úp mặt vào gối giấu đôi mắt hoe hoe đỏ.

Hiểu Lam lấy làm lạ, cô nghi ngờ:

- Chị buồn anh Long hờ?

Hiểu Phương sụt sịt lắc đầu.

Hiểu Lam không thèm hỏi thêm, cô lặng lẽ bỏ ra ngoài. Lát sau trở lại với chiếc khăn ướp lạnh. Cô mở nhanh cửa sổ, không khí và ánh sáng lùa vào thoáng mát. Đến bên chị, giọng cô cứng cỏi:

- Chị lau mặt đi. Chuyện gì cũng có thể giải quyết nhưng cần phải đủ sáng suốt. Chị bệ rạc quá. Lỡ bệnh hoạn, ốm yếu xấu xí như con ma anh Long không thèm nhìn chị cho coi.

Biết tính em gái, không làm theo ý nó không xong. Hiểu Phương ngồi dậy. Hơi lạnh làm cô tỉnh táo hơn.

Nhìn Hiểu Lam, cô hỏi:

- Ba mẹ có nhà không Lam?
- Không, chị hỏi chi vậy?
- Ồ... không có gì.

Nắm tay chị. Hiểu Lam nghiêng đầu vẻ khó chịu:

- Chị Phương. Em ngạc nhiên về chị quá. Mới hôm qua chị và anh Long còn vui vẻ bên nhau, sao giờ lại vẻ ủ dột. Có chuyện gì chị kể cho em nghe xem.
- Chị khổ quá Lam ơi!

Hiểu Lam nhăn mặt:

- Sao mà khổ? Chị làm em bức mình quá. Nãy giờ toàn nghe chị rên than, con nguyên nhân thì không chịu nói.
- Ba mẹ bắt chị phải lấy chồng.
- Trời đất! - Hiểu Lam thờ phào đứng lên - Tưởng chuyện gì to tát lắm. Ý ba mẹ vậy là tốt rồi. Sao chị buồn? Không lẽ chị hết thương anh Long?

Hiểu Phương chán nản:

- Em làm rồi. Ba buộc chị phải làm vợ người khác.
- Hả? - Cô bé há hốc miệng sững sờ - Sao kỳ vậy, mẹ biết chị yêu anh Long mà, chẳng lẽ bà không thích?
- Bà không biết chị quen anh Long. Mẹ có can thiệp nhưng ba không đồng ý.

Hiểu Lam thật sự bất ngờ. Chưa đầy mười hai giờ đồng hồ lại có chuyện lớn như vậy. Cô không tưởng tượng được việc ép hôn lại diễn ra ngay trong gia đình cô Ba cô, Ông Hiểu Tường là một thương gia tài năng, luôn làm người đối diện hài lòng vì phong thái lịch lãm, chẳng lẽ ông không hiểu việc ép uông con cái theo ý mình là điều phi lý ư?

Sự kiện Y2K đã trôi qua, mọi tin đồn thất thiệt về ngày tận thế đã lui vào quá khứ. Vậy mà... không thể tin được.

Bước đến bên chiếc ghế nhựa nơi bàn trang điểm. Hiểu Lam tư lự:

- Hiểu Phương. Điều chị nói đột ngột quá, em không tài nào hiểu được, giờ chị bình tĩnh kể rõ. Ba gả cho ai? Vì nguyên nhân nào?

- Ba nói, gia đình ông Nhật Vũ có ơn với gia đình mình. Ngày xưa ba và bác ấy là đôi bạn thân. Khi gia đình mình sa sút, bác Vũ đã tận tình động viên giúp đỡ. Nay bên ấy muốn kết tình thông gia để tình cảm thêm gắn bó... và ba đã bằng lòng.
- Thế thì thế! Nhưng sao từ nào đến giờ không nghe ba nhắc gì, nay bỗng dưng xuất hiện ông ân nhân giữa đường vậy?
- Họ ở bên Mỹ chứ có ở Việt Nam đâu mà em biết. Nay trong thời mở cửa, nhà nước có nhiều chính sách khuyến khích người nước ngoài cứ đầu tư vào thị trường Việt Nam nên họ về đây mở công ty Nghe nói lớn lắm. Tầm hoạt động khá rộng, nhất là các nước thuộc khu vực Đông Nam Á.

Hiếu Lam rụt rè:

- Vậy... chắc họ giàu lắm hở?
- Đương nhiên rồi.

Hiếu Lam cười xòa:

- Thế thì nhất rồi, sao chị buồn? Mai một còn dịp du lịch đây đó.

Hiếu Phương bực mình:

- Chị đang buồn thúi ruột, em còn giỡn.

Hiếu Lam ngưng cười:

- Mà... chị biết mặt “hắn” chưa?
- Hắn nào?
- Chậm tiêu quá. Thì chồng của chị đó.
- Có gặp đâu mà biết.
- Vậy... bên đó có biết chị không?
- Chỉ biết qua hình - Cố ngừng lại tập trung trí nhớ - Hình như là ông bà Vũ có gặp qua chị một lần ở công ty ba.

Hiếu Lam trầm tư:

- Nếu vậy, ba làm thế thì hơi quá đáng. Đền ơn, đáp nghĩa thiếu gì cách, sao cứ nhất thiết phải làm sui với nhau.
- Nhưng bên ấy người ta muốn thế.
- Muốn gì vô lý vậy? Lỡ con trai họ “xấu ỉnh” thì sao? Chị đề em. Em sẽ gặp ba giải thích cho ba hiểu. Chị yêu anh Long, không thể làm vợ anh chàng kia được.

Hiếu Phương hốt hoảng:

- Không thể được. Tối qua chị mới nói có mấy câu, ba rất giận la om sòm. Thật chưa bao giờ chị thấy ba giận dữ đến như vậy. Làm chị sợ quá trời! Em mà lạng quạng coi chừng... bị đòn oan.
- Thế sao chị không nhờ mẹ? Ba nghe mẹ lắm mồm. Mẹ đồng ý chuyện gì lại không xong.
- Chị nói rồi nhưng không ăn thua gì. Mẹ còn nói bà khổ cực cả đời để lo cho anh em mình, đừng làm bà thất vọng.
- Vậy... chị tính sao?

Hiếu Phương thiểu não ôm chiếc gối vào lòng.

- Còn tính gì nữa. Tới đâu hay tới đó. Chị khổ quá, chưa biết phải nói sao với anh Long - Cô cúi mặt nghẹn ngào - Ảnh mà biết chuyện này chắc ảnh buồn lắm. Xa anh Long chị thật đau lòng, con... cãi lời ba... chị không dám.

Hiếu Lam ôm vai chị xót thương.

- Hoàn cảnh chị éo le quá. Giống như trong tiểu thuyết. Nhưng... chị yên tâm đi, bằng mọi giá em sẽ giúp chị.

Mắt Hiếu Phương chớp nhanh:

- Em có cách ư?

Hiếu Lam lắc đầu:

- Hiện giờ thì chưa, nhưng em tin sẽ tìm được biện pháp. Để tối nay đông đủ, em dò thử xem sao.

Niềm hy vọng lóe lên đã vụt tắt, Hiếu Phương íu xiu:

- Vậy mà cũng nói. Tưởng em có kế gì hay.

- Chị bình tĩnh đi, chuyện đâu còn có đó. Còn phải gặp anh chàng kia đã. Biết đâu anh ta cũng lỡ khóc lỡ cười như mình. Nhưng chiều lòng cha mẹ nên chưa phản đối. Nếu đúng vậy thì tiện cho mình quá, chị thấy không?

Hiếu Phương cúi đầu nhìn đôi bàn tay:

- Chị không biết, cũng mong là vậy. Thật chán quá!

- Chán chẳng giải quyết được gì, chỉ hại mình thêm. Phải sáng suốt mới tìm được giải pháp tốt đẹp. Chị nghe lời em đi. Đừng bi lụy có hại cho sức khỏe, nhớ là em lúc nào cũng đứng sau lưng chị, em quyết không để chị khổ đâu.

Hiếu Phương xúc động ôm em gái, cô bé lớn ra, xinh đẹp và chững chạc hơn. Nhưng... có ích gì khi ngay cả mẹ cũng không làm thay đổi được cục diện.

Bữa ăn trôi nhanh trong bầu không khí trầm lắng, buồn tẻ. Ngay cả Hiếu Lam mọi khi thường phá phách, chọc ghẹo người khác giờ cũng ngồi yên, ăn từng miếng nhỏ.

Hiếu Phương đứng lên trước tiên:

- Con xin phép ba mẹ, con no rồi.

Ông Tường ra hiệu:

- Con cứ ngồi đó. Ba có chút chuyện cần trao đổi với các con.

Hiếu Lam buông đũa lên nhìn mẹ. Bà Ngọc nhẹ lắc đầu tỏ ý không biết.

Ông Tường lại bảo Hiếu Lam:

- Con phụ vú năm dọn dẹp nhanh rồi lên đây.

Khi tất cả đã xong, ông Tường dạo mắt nhìn từng người rồi nói:

- Ba cảm thấy ngột ngạt quá. Hình như các con có gì ầm ứ. Bây giờ thắc mắc gì hỏi đi. Ba cho phép.

Không một ai lên tiếng. Ông Tường nhíu đôi mày rậm:

- Hiếu Phương. Có phải con bắt mẫn ba?

Cô bé giật mình:

- Dạ đâu có. Con đâu thắc mắc gì?

- Vậy thì... Hiểu Lam. Con nói đi. Có gì không hài lòng?

Nhìn Hiểu Phương cúi gằm buồn bã, Hiểu Lam bất ngờ đứng lên:- Thưa ba mẹ, anh Hai chị Hai. Đúng ra con không nên có ý kiến về việc hôn nhân của chị Phương. Bởi con hiểu bậc làm cha mẹ, một khi quyết định việc chung thân cho con cái, ắt đã suy nghĩ, cân nhắc nhiều. Và dĩ nhiên không có cha mẹ nào muốn con mình phải khổ. Nhưng... chuyện quá bất ngờ, mong ba mẹ tha lỗi, cho phép con được tường tận nguyên nhân nào ba có quyết định như vậy và... với quyết định đó liệu chị Phương có hạnh phúc hay không?

Ông Tường khoát tay :

- Được rồi. Con có thể ngồi xuống, không cần lễ nghĩa quá. - Quay sang vợ chồng Hiểu Khánh, ông hỏi tiếp - Còn hai con có ý kiến gì không?

Hiểu Khánh đáp thay vợ:

- Ý chúng con giống như em Lam. Nhưng chúng con tìm hiểu chứ không phải phiền hà gì cha mẹ.

Ông Tường lắc đầu:

- Con không cần rào đón, ba đã cho phép, các con nghĩ sao cứ nói vậy. Điều ba muốn là sau hôm nay không một ai được phép nói ra nói vào.

Ngừng một chút, ông nói tiếp:

- Thấy anh em con quan tâm nhau ba rất mừng. Nhưng ba buồn cười quá. Hiểu Phương đã hai mươi bốn tuổi rồi. Lứa tuổi đủ chín chắn để làm vợ, làm mẹ. Việc hôn nhân tuy trọng đại nhưng đâu phải là quá ghê gớm. Ba tin Hiểu Phương sẽ hài lòng khi gặp Nhật Huy Đó là một chàng trai tốt, có năng lực, có bản lĩnh. Ở đây ba không muốn đề cập đến tài sản gia đình nó. Bởi vì điều quan trọng không phải ở điểm này, mà chủ yếu là năng lực và tính cách của người đàn ông. Với Nhật Huy ba tin là chỉ đôi bàn tay trắng cậu ta cũng làm nên sự nghiệp, đảm bảo được hạnh phúc gia đình. Đó chẳng phải là điều đáng quý sao? Riêng về ông bà Nhật Vũ, ngày xưa là bạn thân của ba, chẳng những thế mà họ còn là người ơn mà tất cả chúng ta phải hết lòng quý trọng. Nói trắng ra, cơ ngơi chúng ta được như ngày nay chính là nhờ sự giúp đỡ lớn lao của họ.

Hiểu Lam chưa hài lòng, cô xen vào:

- Thưa bà Theo lời ba nói, ông bà Nhật Vũ là người ơn của mình, có phải vậy mà ba quyết định gả chị Phương về làm dâu nhà họ?

- Đó chỉ là một lý do Lý do thứ hai quan trọng hơn, mang ý nghĩa là nhân cách của Nhật Huy.

- Thưa ba, con nghĩ là ba hiểu rõ về ông bà Nhật Vũ vì họ là bạn của bà Nhưng còn Nhật Huy Anh ta mới chân ướt chân ráo về quê hương không bao lâu, ba tiếp xúc với anh ấy cũng chỉ đôi lần. Vậy kết luận của ba về nhân cách con người đó có gì đảm bảo?

- Có phải con muốn nói ba hời hợt, nông cạn trong việc đánh giá một con người?

- Thưa ba, con nào dám, nhưng ba mẹ đã từng dạy con, không thể xét người qua bề ngoài. Chỉ trong quá trình tiếp cận lâu dài, khi vô tình, lúc hữu ý mới có thể nhìn thấy bản chất thật ẩn giấu trong tâm hồn họ.

Bà Ngọc lo ngại, nhắc nhở:

- Hiểu Lam. Con cần nhớ mình đang nói chuyện với ai, không được bạ đâu nói đó.

Ông Tường đưa tay ngăn vợ:

- Cứ để cho nó tự nhiên. Tôi muốn tối nay mọi người phải thoải mái để sau này không ai phiền trách.

Hiếu Lam tiếp tục hăng say:

- Có thể con còn nhiều nông cạn, trong suy nghĩ, trong lời nói. Nhưng con không khỏi băn khoăn nội chuyện dựng vợ gã chồng mà không ai biết ai, chỉ dựa vào tình nghĩa, hay đúng hơn là cách trả ơn thì có lẽ không được khoáng đạt cho lắm.

Hiếu Khánh nhìn em gái, gất khế:

- Hiếu Lam.

Vờ không để ý. Hiếu Lam nói tiếp:

- Nếu là trả ơn thì không chỉ cách này. Vả lại ông Nhật Vũ là người tốt, sẽ không hài lòng nếu biết được ý định của chúng ta. Còn riêng về hạnh phúc của chị Phương với hiện trạng này con thấy chưa đủ yếu tố mang tính thuyết phục. Thời đại ngày nay, trai gái tự tìm đến nhau, thương yêu nhau. Vậy mà khi chung sống còn phát hiện nhiều điều không hợp, dẫn đến sự nhầm chán, tan vỡ. Huống hồ... chị Phương và Nhật Huy chưa một lần đối diện, làm sao có thể nói hai tiếng hạnh phúc? Hơn nữa, nếu Nhật Huy có thật sự bản lĩnh, anh ta sẽ không đồng ý với quyết định của ba mẹ mình. Chúng ta đang sống trong một đất nước chịu nhiều ảnh hưởng nho giáo mà con không chấp nhận được, nói chi đến Nhật Huy, một thanh niên nhiều năm sống ở xứ người, hấp thụ lối sống phương Tây.

Ông Tường nhìn con gái út vừa ngạc nhiên vừa hài lòng. Trước đây ông cứ ngỡ Hiếu Lam còn ngây thơ, non dại, chỉ biết ăn học, vui đùa phá phách người khác. Xem ra ông chưa thật hiểu con mình. Cô bé hay nhui vào lòng ông vờ vĩnh giờ đây khá chừng chặc trong lời ăn tiếng nói, trong cách nghĩ.

Tuy vậy ông vẫn phản bác nhẹ nhàng:

- Suy nghĩ của con nhìn chung là đúng. Nhưng cũng còn hai điểm cần lưu ý. Một là ông bà Nhật Vũ là người hiểu biết, làm ơn không hề chờ đợi sự trả ơn, vì sự thân thích, vì tình nghĩa, vì biết Hiếu Phương nhu mì, hiếu thuận, nên muốn được nâng dâu như thế. Mặt khác, đây chỉ là gợi ý chứ không bắt buộc, mình vẫn có thể từ chối. Có điều người ta mạnh dạn lên tiếng vì nghĩ rằng Nhật Huy xứng đáng làm rể nhà mình.

- Hai là, có phải con muốn nói khi thương yêu nhau, đã trải qua quá trình tìm hiểu vẫn có thể không hạnh phúc khi nên vợ nên chồng? Nếu vậy rõ ràng việc tìm hiểu trước chỉ có ý nghĩa tương đối chứ chưa hẳn đã mang ý nghĩ quyết định. Biết đâu khi gặp nhau Hiếu Phương và Nhật Huy sẽ hài lòng về nhau, cùng nhau tạo dựng mái ấm gia đình. Ba nghĩ, điều quan trọng là tính tình, là năng lực của người đàn ông. Nó là yếu tố chính để giải quyết những mâu thuẫn. Riêng về Nhật Huy ba tin nó hội đủ các phẩm chất cần có. Dù đúng như lời con nói, ba chưa tiếp xúc nhiều với Nhật Huy nhưng ba dám quả quyết, nhận xét đó hoàn toàn chính xác.

Hiếu Lam vẫn còn ăm ức:

- Rất tiếc con chưa có dịp gặp gỡ Nhật Huy nên không biết anh ta có gì hay mà rất được lòng ba, nhưng mà con cảm thấy không thoải mái. Việc gợi ý chuyện thông gia là chuyện tế nhị. Phải chi quan hệ giữa họ và mình không sâu nặng chỉ là quan hệ bạn bè bình thường trong mua bán thì có lẽ không đáng nói. Đàng này họ đã từng giúp ta trong cách cơ cực, nghèo túng, tạo dựng cơ ngơi vững chắc. Vậy họ phải hiểu khi lên tiếng bên mình khó mà từ chối. Thế chẳng phải có tính cách bó buộc đó sao?

Ông Tường hơi giận:

- Chừng qui lại. Con không tin nhận xét của lão già này.

Hiếu Lam cắn môi, cô nói với giọng buồn buồn.

- Con xin lỗi đã làm ba bức mình, nhưng ba đã cho phép con xin mạnh dạn nói hết ý. Theo con nghĩ, cuộc sống không đơn thuần dành cho sự phán xét của lý trí mà nó còn kết hợp sự đòi hỏi của trái tim. Ba nhìn chị Phương đi. Rõ ràng con tìm chị ấy không dung nạp được anh chàng xa lạ đó. Vậy chuyện gì sẽ xảy ra khi ba chấp nhận để bên kia tiến tới? Không chỉ chị con đau khổ mà ngay cả Nhật Huy cũng sẽ chẳng vui về gì. Hạnh Phúc làm sao có được khi sống trong cảnh dong sang di mong? Và đến lúc đó tình cảm giữa hai gia đình sẽ thế nào? Nó toàn vẹn không?

Ông Tường sững sốt:

- Con nói gì thế Hiểu Lam? Ý con muốn nói chị con đã...
- Đúng vậy, thưa ba, chị Phương đã có người yêu. Chị rất đau khổ nhưng sợ ba mẹ buồn nên không dám nói.

Ông Tường tức giận nhìn Hiểu Phương đang cúi mặt:

- Hiểu Phương. Có đúng như lời con Lam nói không?

Hiểu Khánh vội đến bên ông:

- Ba à, ba bớt giận. Hiểu Phương không ngờ có chuyện xảy ra hôm nay nên đã đem lòng yêu mến một người trong công ty, nhưng chưa có điều kiện để giới thiệu với gia đình.

Ông Tường nổi nóng:

- Con còn bệnh nó. Mới đi làm chưa được bao lâu đã bỏ bịch lung tung - Quay sang Hiểu Phương ông gằn giọng - Hiểu Phương. Có nghe ba hỏi gì không?

Hiểu Phương nhìn cha, nước mắt ràn rụa:

- Con... con...

Ông Tường càng bức mình:

- Con nói cái gì? Có miệng ăn sao không có miệng nói?

Cô gái sợ sệt:

- Thưa bà Con xin lỗi. Tại con sợ ba mẹ rầy nên không dám cho tới nhà.
- Hừ! Sợ ba mẹ. Ba mẹ khát khe lắm phải không?

Bà Ngọc nhỏ nhẹ:

- Anh à! Con nó lỡ dại. Anh đừng quá nóng nảy. Dù gì cũng đã lỡ rồi, anh có đánh con cũng không thay đổi được gì. Hãy bình tĩnh để tìm cách giải quyết với anh chị Vũ.

Ông Tường thở dài gương mặt như già đi mấy tuổi.

- Còn gì nữa mà giải quyết. Tôi đã hứa làm sui với người ta, giờ biết phải ăn nói sao đây? Thiệt là tức! Con với cái.

Hiểu Lam rụt rè:

- Mình... có thể giải thích mà ba?

Ông Tường nạt ngang, mặt hầm hầm:

- Con im đi. Con nít biết gì mà nói.

Hiếu Lam xụ mặt “Lúc này cho phép người ta nói, giờ lại nạt nộ”.

Hiếu Khánh xen vào:

- Cũng chưa hẳn quá nghiêm trọng đâu bà Ông bà Nhật Vũ là người hiểu biết, chắc không đến nỗi hẹp hòi hờn giận.

Ông Tường lắc đầu nhẹ giọng:

- Con nói nghe đơn giản quá. Phải chi ba đừng hứa với họ thì quá dễ dàng. Đằng này... Ông ngưng ngang quay nhìn Hiếu Phương - Con quen thằng đó bao lâu rồi, nó tên gì, làm gì, ở đâu?

Hiếu Phương đáp như cái máy. Mặt cô xanh lét:

- Dạ anh tên Long, là... trưởng phòng kỹ thuật ở công ty con... nhà anh ở bên Quận 1. Chúng con quen nhau hơn năm rồi.

- Hừ! Hơn một năm-Ông Tường gằn gằn.-Vậy mà ba mẹ chưa được thấy mặt anh chàng này. Con giỏi quá đấy Hiếu Phương?

Hiếu Phương không biết làm cách nào để xoa dịu sự bức bối của cha Cô ôm chầm bà Ngọc nắc nhen.

Chương 2

- Mẹ Ơi!

Bà Lam Ngọc xót xa nhìn con gái, trái tim người mẹ quặn đau theo từng tiếng nấc. Ngay từ tối qua bà đã hiểu được tình phức tạp trong câu chuyện này. Bà đã cố suy nghĩ cũng không tìm ra được cách nói nào để gia đình Nhật Huy không phiền lòng. Ông Tường cũng hơi hấp tấp tự quyết định việc hôn nhân của Hiểu Phương mà không hiểu được tâm tình con gái. Giờ đây sự việc càng nan giải, cũng không thể trách Hiểu Phương.

Bản chất con bé hiền lành, nhút nhát, ít khi gặp mặt cha, ngoài những buổi ăn gia đình.

Mắt bà đỏ hoe, nhìn ông Tường:

- Anh à! Việc đó đã lỡ, hay... ta tìm cách kéo dài thời gian. Biết đâu nhờ đó sẽ tìm được biện pháp làm vui lòng anh chị Vũ, mà con mình cũng không phải lặn lội tình duyên.

Ông Tường trầm ngâm suy tư, nhìn đứa con gái xinh đẹp đang vật vã ông nào lòng. Với ánh mắt hòa dịu ông nhìn Hiểu Phương nói nhỏ.

- Hiểu Phương.

Cô gái run run ngược lên:

- Ba gọi con.

Ông gật đầu, tay chỉ chiếc ghế bên cạnh:

- Lại đây ba biểu.

Hiểu Phương hoang mang, chậm chậm bước đến ngồi bên cha, chờ đợi.

Kéo đầu con gái ngã vào vai mình. Giọng ông yêu thương:

- Con sợ ba lắm sao Phương?

Quá bất ngờ trước cử chỉ của người cha Hiểu Phương ôm chặt cổ ông Tường nức nở:

- Ba... ba tha lỗi cho con.

Hôn nhẹ lên mái tóc con gái, ông Tường mỉm cười:

- Thôi nín đi cô bé, ba chỉ giận con quan hệ với người ta mà chẳng chịu công khai cho gia đình biết. Lỡ như gặp người không ra gì đời con sẽ ra sao? Ba đâu khó đến nỗi cấm con có bạn trai. Con thấy cái sợ của con đại đột chưa? Làm hại lây cả bà Nhưng thôi đừng buồn nữa, để rồi ba tính. Đây cũng là lỗi của bà Chủ quan hấp tấp, không hiểu được con, con đừng giận ba nghe.

Hiểu Phương nghẹn ngào:

- Con không giận ba đâu. Con thương ba nhiều lắm. Ba cứ để sự tiến tới đi. Đừng để bên ấy coi thường mình.

Ông Tường xúc động, cốc lên đầu Hiểu Phương:

- Chó con! Để họ tiến tới rồi con bỏ thằng Long cho ai?

Hiệu Phương mắc cỡ đỏ bừng mặt, cô nũng nịu:

- Ba, ba ngạo con hoài!

Cả nhà thật sự xúc động. Hiệu Lam quay mặt đi. Bà Ngọc nở nụ cười nhưng không kiềm được nước mắt. Hiệu Khánh bật cười to:

- Coi kìa! Cả nhà làm gì vậy? Công việc vẫn chưa giải quyết xong mà.

Băng Tâm, vợ Hiệu Khánh chột lên tiếng:

- Thừa ba mẹ, con nghĩ một cách có thể cứu vãn được.

Hiệu Khánh lẹ miệng:

- Cách gì, em nói nghe thử xem.

Băng Tâm không vội trả lời, cô nhíu mày suy nghĩ một chút rồi nói:

- Nếu con đoán không lầm. Động cơ chính là bác Vũ muốn thắt chặt tình thân giữa hai gia đình phải không ba?

- Con nói đúng, nhưng điều đó có ý nghĩa gì?

Băng Tâm tủm tỉm:

- Vậy là quá tốt, đâu nhất thiết phải là Hiệu Phương.

Hiệu Lam bật người lên như chiếc lò xo, cùng lúc bao ánh mắt đổ dồn về cô bé.

Cô ngơ ngác lấy tay chỉ ngực mình rồi trở về phía Hiệu Phương, miệng lắp bắp nói với Băng Tâm:

- Chị Hai... chị muốn nói... em thay chị Phương?

Băng Tâm gật đầu:

- Có sao đâu. Em đã trưởng thành, suy nghĩ khá chín chắn, lại xinh đẹp, nhất là không bị ràng buộc về tình cảm, vậy có gì không ổn?

Hiệu Lam đỏ mặt xua tay rồi rít:

- Nhưng... nhưng mà... không được đâu. Em còn đi học, tự dung bắt lấy chồng, kỳ vậy?

Bà Ngọc bật cười:

- Coi con đó. Lúc này bên vực chị Phương hăng lắm mà, sao giờ mất bình tĩnh vậy? Mẹ thấy ý kiến chị Hai con có lý đấy, chẳng phải con muốn giúp Hiệu Phương sao? Con vừa được chồng giàu, chị con không phải đắn đo, ba con giữ được uy tín, gia đình ta trả được món nợ ân tình. Thật là “nhất cử lưỡng tiện” con không thấy sao?

Hiệu Lam bối rối, đầu óc trở nên mù mẫm. Cô không tìm được lý lẽ nào để bẻ gãy lập luận của bà Ngọc. Không lẽ chấp nhận ông chồng lạ hoắc, lạ huê từ trời Tây mới về? Eo ơi! Chưa biết chừng anh chàng còn

mang trong mình bao vi trùng nguy hiểm của thời đại tự do sống thực dụng, phóng túng... vậy còn gì là đời cô.

Nghĩ mãi chẳng ra được ý nào, cô hoảng hốt nhìn quanh. Hầu như tất cả đều có chung ý nghĩ. Ngay vú Năm cũng mỉm cười nhìn cô động viên, không biết nói sao, cô chạy đến ôm mẹ Òa khóc.

- Mẹ! Con không thèm lấy chồng đâu. Con muốn ở mãi với ba mẹ thôi...

Bà Ngọc buồn cười trước tính trẻ con của Hiểu Lam. Nói cho người thì hùng hồn ra vẻ lắm. Đến phiên mình thì ấp úng không thành lời. Chỉ biết dỗi hờn, nằm vạ.

Ông Tường thở một hơi khoan khoái, nghe nhẹ cả người. Hiểu Lam đâu thua gì Hiểu Phương. Ấy là chưa kể đến sự siêng năng ưa tập luyện của cô gái út đã tạo được sự hòa nhã, cân đối cho cơ thể. Mảnh mai nhưng xinh đẹp, thu hút nhưng không ủy mị yếu đuối. Hiểu Lam xứng với Nhật Huy quá chứ, sao ông lại không nghĩ ra.

Ông Tường gật gù:

- Ý vợ thằng Khanh coi vậy mà hay Nhưng ba cũng không ép buộc. Hiểu Lam chỉ cần con đưa ra biện pháp nào hợp lý hơn, ba sẽ bằng lòng.

Hiểu Lam phụng phịu:

- Cả nhà không ai nghĩ ra, làm sao con nghĩ ra, ba nói vậy là cố tình làm khó con.

Hiểu Khánh trêu em gái:

- Cô Út này, nghe ba nói anh dám chắc Nhật Huy không tầm thường đâu, đừng bỏ qua cơ hội tốt, mai mốt hiểu ra ăn năn không kịp.

Lau vội dòng nước mắt, Hiểu Lam háy anh trai:

- Nhật Huy trả lương cho anh bao nhiêu mà tiếp thị ghê vậy anh trai?

Hiểu Khánh cười hề hề:

- Em nói vậy... oan cho anh quá, thật tình anh chỉ muốn tốt cho em thôi mà.

Cô bĩu môi:

- Không dám nhận lòng tốt của anh đâu, có rãnh lo cho chị Hai kia.

Hiểu Khánh quay sang vợ. Nheo nheo mắt,:

- Chị Hai em thì “hết sảy” rồi, có gì phải lo Đúng vậy không em?

Băng Tâm lườm chồng, thoáng hồng đôi má:

- Anh cứ lo giỡn không hà, việc của Hiểu Phương chưa thật sự kết thúc đâu. Ngày mai gia đình Nhật Huy đến coi mắt con dâu, phải nói sao để thể Hiểu Lam mà hai bên tránh được sự bở ngỡ, không khéo sẽ phiền lắm đó.

Hiểu Lam bực mình, cắn nhằn:

- Tất cả cũng tại anh chàng “trời ơi” kia, tự dưng nghe lời gia đình đi cưới vợ làm rối tung lên cả. Người gì chưa thấy mặt đã ghét rồi. Con nói trước tạm thời con chấp nhận để gỡ rối cho gia đình nhưng mà nếu anh ta không được như ba nói thì con sẽ không bằng lòng đâu. Lúc đó ba mẹ đừng trách con.

Ông Tường cười hài lòng:

- Con yên tâm. Ba sẽ dành thời gian cho con tìm hiểu Nhật Huy Ba chỉ sợ...

Không nghe ông nói tiếp, Hiểu Lam tò mò:

- Ba sợ gì?
- Sợ con gọi cưới gấp ba không lo xuề ầy chứ.

Cả nhà cười ầm lên. Hiểu Lam mắc cỡ giấu mặt vào vai bà mẹ, lòng nghe ấm ức. Được rồi, Nhật Huy ông cứ chờ xem. Con nhỏ này không đơn giản như ông nghĩ đâu.

Nhật Huy vừa chải đầu vừa buồn cười. Ai đời người ta hào hoa phong nhã như anh lại phải theo cha mẹ đi xem mặt con gái xa lạ. Không biết cô ta ra sao mà ba mẹ anh khen đáo khen đề, nào là xinh đẹp dịu dàng, nào là đoan trang thùy mị, nào là vân vân và vân vân. Hình như bao tính tốt trên đời này đều tập trung vào cô gái ấy.

Liếc nhìn gương mặt điển trai của mình trong gương, anh thở dài. “Nhật Huy ơi là Nhật Huy! Khổ tới nơi rồi cậu nhé. Ai biết cậu không được quen cô gái nào ra hồn, giờ phải chịu thôi.”

Tiếng chị giúp việc vang lên làm anh giật mình:

- Cậu Huy ơi! Ông bà bảo cậu nhanh lên kéo trễ.

Vuốt sơ nếp áo anh trả lời:

- Được rồi! Chị bảo ông bà tôi xuống ngay.

Sửa lại chiếc cà vạt bằng tho cam màu sậm cho Nhật Huy, bà Vũ hỏi:

- Con không mặc áo vest à?

Nhật Huy lắc đầu:

- Ôi mẹ Ơi! Cái cà vạt này đã làm con muốn ngạt thở rồi, mẹ còn bảo con mặc vest. Chỉ là thăm hỏi thôi mà, đâu phải đình đám, lễ lộc gì mà phải thật trang trọng.
- Con nói vậy mà nghe được. Lần gặp đầu tiên thường để lại ấn tượng rất mạnh, con xuề xòa quá không hay đâu.

Ông Nhật Vũ nhìn hai người thân thúc giục:

- Hai mẹ con bây rườm rà quá;. Xong chưa, nhanh lên.

Bà Vũ xỉ vào trán con trai:

- Ba mày la rồi đó thấy hôn. Hôm nay là ngày trọng đại mà con không lo gì hết. Mẹ thật sự bức mình.

Bóp vai mẹ, anh chàng cười:

- Cưới vợ cho con chứ đâu phải cho mẹ đâu mà mẹ lo dữ vậy?

Bà Vũ mắng yêu:

- Thằng chó! Lớn tồng ngồng cái đầu, không tìm được cô nào vừa ý, bắt ba mẹ đợi mãi. Còn nói bậy bạ gì đó?

Nhật Huy chợt đổi giọng nghiêm chỉnh:

- Khoan đã ba mẹ. Con định thưa với ba mẹ một chuyện.

Hai ông bà ngạc nhiên ngồi xuống. Ông Vũ nhăn mặt:

- Gì nữa đây. Chẳng lẽ con đổi ý.

Nhật Huy lắc đầu:

- Không. Con chỉ muốn nói mấy điều để ba mẹ hiểu con hơn.

Bà Vũ hỏi thúc:

- Được rồi! Nói gì thì nói nhanh lên. Không thôi qua nhà người ta trễ nãi, kỳ lắm.

Nhật Huy từ tốn:

- Con biết ba mẹ rất thân với bác Tường. Ba mẹ muốn con có người vợ như Hiểu Phương con của bác ấy. Nhưng con nói trước, chuyện vợ chồng không phải chỉ một sớm một chiều, ba mẹ đồng ý vì chỗ thân tình mà ép buộc con. Nếu thích hợp con sẽ tiến tới, bằng không, ba mẹ thông cảm cho con tự tìm người khác.

Ông Vũ khó chịu:

- Con nói vậy là sao? Hôm trước đó ý con đã bằng lòng, bên ấy họ cũng đồng ý chuyện sui nghĩa. Sao giờ lại trở chứng?

Nhật Huy nhăn nhó:

- Ba à! Ba nhớ lại đi, con đồng ý nhưng là chỉ để tìm hiểu thôi. Chứ con có hứa cưới Hiểu Phương đâu. Rồi con và cô ta không hợp nhau thì sao? Chẳng lẽ ba bắt con phải sống suốt đời với người con không yêu. Hơn nữa ba có nói mình mới gợi ý thôi, chứ có hứa hẹn gì cụ thể đâu mà ba ngại.

- Đành là vậy. Nhưng ba thích con bé ấy. Ba hy vọng con không cãi ba.

Nhật Huy khổ sở:

- Thưa ba mẹ. Con rất hiểu tấm lòng của ba mẹ lo cho con. Nhưng chuyện trăm năm con xin phép ba mẹ cho con trọn quyền quyết định. Có thể cô ấy thật tốt, thật dễ thương nhưng đâu hẳn là hợp với con. Biết đâu Hiểu Phương cũng đang rối rắm vì chuyện hôn nhân này. Cô ấy đẹp người đẹp nết làm sao tránh được sự theo đuổi của biết bao thanh niên khác. Lỡ cô ấy có người yêu rồi thì sao? Chẳng lẽ mình cũng ép.

Ông Vũ khoát tay:

- Chuyện ấy con khỏi lo Bác Tường đã nói với bà Hiểu Phương chưa từng quen biết tình cảm với ai, chẳng có gì phải băn khoăn.

- Con không băn khoăn, nhưng con muốn vợ con phải do con chọn lựa và tự chinh phục. Ba mẹ nghĩ xem. Người con gái về làm vợ mà không yêu chồng thì còn thể thống gì. Làm sao có hạnh phúc? Hơn nữa con

cũng quá tệ không tìm được cho ba mẹ nàng dâu xinh đẹp.

Bà Vũ trề môi:

- Phải rồi. Con giỏi lắm. Bạn gái của con toàn là những cô thích chung điện nhảy nhót, ông a ông ọ... có cô nào được con chỉ mẹ xem?

Nhật Huy cười buồn:

- Các cô đó thì chỉ là bạn bè bình thường vui vẻ thôi. Con có yêu ai trong số đó mà mẹ kể.
- Mẹ không cần biết. Điều mà cần là con cố gắng tiếp cận, chinh phục Hiểu Phương. Chừng nào không xong hãy tính đến chuyện khác. Con đã hai sáu hai bảy tuổi rồi, không phải bé bỏng gì. Tối ngày cứ lông bông đàn đúm với mấy cô mắt xanh mỏ đỏ, mẹ khó chịu lắm.

Nhật Huy kêu trời:

- Mẹ Oi. Đây là Việt Nam, có phải Mỹ đâu mà mẹ nói thế.
- Ở đâu cũng vậy. Mẹ quá biết tánh con. Làm việc tốt những quan hệ nam nữ con rất bừa bãi.

Ông Vũ xen vào:

- Nhật Huy! Mẹ con nói đúng đó. Ăn chơi vui vẻ bao nhiêu năm cũng đủ rồi. Ba mẹ cũng không phải hủ lậu, gò ép con. Nhưng con đã đến lúc phải tìm một mái ấm, có bóng đáng đàn bà phía sau con sẽ vững chắc hơn.

Nhật Huy giang rộng hai tay ra về chán nản:

- Ba mẹ làm như con hư lắm vậy. Có bao giờ con để ba mẹ phiền lòng trong công việc không? Con biết việc mình làm. Miễn sao không làm ảnh hưởng đến ba mẹ thôi.

Ông Vũ hơi bực mình:

- Vậy ý con muốn thế nào?
- Con muốn hôm nay mình đi đến với tư cách thăm hỏi vui vẻ. Ba mẹ đừng vội đá động đến hôn nhân. Nếu con và Hiểu Phương có duyên, trước sau gì cô ấy cũng là dâu của ba mẹ. Bằng ngược lại con đành chịu. Nhưng con hứa sẽ không để ba mẹ phải đợi lâu.
- Thôi được rồi. Cái chính là ba muốn con sớm lập gia đình chi thu làm ăn. Đừng tiếp tục hoang phí thời gian vào những trò vô bổ nữa. Bây giờ... đi được chưa?

Nhật Huy chỉ còn biết đứng lên, không tưởng được con người vốn được bạn bè phong tặng danh hiệu “công tử đào hoa” như anh lại có ngày nay. Thôi cũng đành, mong sao cô gái kia đừng làm anh thất vọng. rong lúc những người già vui vẻ bên ấm trà thơm. Nhật Huy và Hiểu Phương dạo bước trên lối đi trải đá trong khu vườn.

Anh âm thầm quan sát đối tượng. Cô bé đẹp thật, đúng như lời ba mẹ anh nhận xét. Nhưng sao cô có vẻ buồn quá. Đôi mắt như ẩn chứa một tâm sự nào đó.

Phản Hiểu Phương cũng không khỏi bối rối. Vụ chưa tiện trao đổi với gia đình Nhật Huy nên sáng nay cô vẫn giữ vai trò chính. Cô lặng im nghe tiếng lảo xào theo từng bước chân, lòng nôn nóng chờ đợi Hiểu Lam cứu viện.

Nhật Huy phát hiện thái độ hơi lạ của Hiểu Phương, anh dừng chân bên một cội cây xanh, mở lời trước:

- Hình như Phương không được vui Có phải tôi là nguyên nhân tạo cho cô cảm giác đó?

Hiểu Phương lúng túng:

- Không đâu... sao anh Huy nghĩ vậy?
- Đọc được trong mắt Phương ở đó ẩn chứa điều gì thật sâu lắng. Nó bảo cho tôi biết có vẻ như cô đang âu lo.

Đôi má Hiểu Phương thoáng hồng. Nhật Huy khá nhạy bén. Chỉ tiếp xúc dăm phút anh đã khám phá một góc tâm hồn cô.

Mỉm cười, giữ vẻ bình thản Hiểu Phương né tránh bằng một câu hỏi:

- Nhật Huy về Việt Nam bao lâu rồi?
- Mới được hơn tháng.
- Sao Phương nghe nói bác Vũ mở công ty đã hơn nửa năm?
- Vậy Phương nghe rất chính xác. Chỉ tại lúc đó tôi đang theo học một khóa đặc biệt nên mãi sau này mới về.
- Vậy anh quen với công việc của công ty chưa?
- Cũng tạm tạm. Mà Phương này! Hay đề công việc sang một bên, mình nói chuyện khác đi.

Cô gái lí nhí:

- Phương đâu biết nói gì?

Nhật Huy cười khoe lúm đồng tiền bên má phải:

- Thế Phương nghĩ sao về cuộc gặp gỡ giữa chúng ta hôm nay?

Cô gái chưa phải biết trả lời thế nào, thì bỗng nghe tiếng gọi khẽ:

- Hiểu Phương... Chị Phương!

Cô mừng rỡ nhìn quanh, phát hiện bóng Hiểu Lam khuất sau góc tường.

Quay sang Nhật Huy, Hiểu Phương nói nhanh:

- Xin lỗi Nhật Huy, Phương quay lại ngay.

Nhìn theo hướng đi của Hiểu Phương, Nhật Huy thoáng thấy một cô gái lả. Nhưng vì tầm mắt bị che khuất nên không rõ mặt, chỉ biết đó là cô gái có dáng vóc thon thả, cao cao.

Bước lại chiếc ghế đá, anh đưa mắt nhìn quanh. Khuôn viên nhà ông Hiểu Tường khá rộng lớn. Điểm nổi bật là cây voi vây tạo nền màu xanh tươi mát.

Khi anh dậm bước đứng lên khóm hướng dương rực rỡ trong nắng ban mai. Hiểu Phương đã trở lại.

Cô ấp úng:

- Nhật Huy đợi tôi có lâu không?

Anh cười dễ dãi:

- Không lâu lắm.

Ngưng một chút, anh nói:

- Bác Tường có vẻ yêu cây cảnh quá nhỉ. Tôi thấy vườn nhà cô có nhiều loại cây được cắt tỉa cẩn thận chắc rất cực khổ chăm sóc chúng.

Hiếu Phương cười nụ:

- Công việc đó do chú Sáu làm vườn. Ba tôi thích cây cảnh lắm. Dăm bữa lại mang về, chậu nào chậu nấy to dùng. Riết rồi không biết để đâu cho hết. - Đưa tay chỉ về góc xe nơi có cả chục gốc mai trĩu lá nằm lẫn lóc, cô nói - Số mai đó ba tôi mới mua về, ông đang chuẩn bị tạo hình cho chúng để đón tết năm nay.

Nhật Huy tỏ vẻ kính phục:

- Bác Tường hay thật, công việc thật bề bộn không hiểu lấy đâu ra thời gian để làm việc này?

Hiếu Phương vuốt lại mái tóc với cử chỉ duyên dáng:

- Ba tôi có nhiều thứ đam mê Cây cảnh là một trong những niềm vui của ông. Đi thì thôi, một khi bước vào nhà lập tức ông quanh quẩn trong vườn, hết cắt tỉa lại chăm bón. Mặc dù mẹ tôi đã muốn người làm nhưng ông vẫn thích tự tay chăm sóc.

Nhật Huy cười:

- Hiếu Phương có thích cây kiểng không?

- Có chút ít - Trông chúng rất đẹp nhưng tôi thích hoa hơn, nhất là những loại mong manh, ẻo lả với mùi thơm dịu.

Anh nháy mắt châm chọc:

- Phương có vẻ yếu đuối nhỉ? Chắc cô hay khóc lắm phải không?

Cô gái hơi thẹn:

- Cũng tùy - Cô ngược lên đôi mắt đẹp hơi chớp - Thế anh có thích những cô gái yếu đuối, đa cảm không?

Nhật Huy không trả lời thẳng vào câu hỏi, anh cố tình lập lại:

- Cũng tùy... như Phương vậy.

Cô cũng cười. Thật lòng Nhật Huy rất sợ nước mắt. Nhất là nước mắt của những cô gái đẹp. Anh thầm nhủ. "Mình mà kết hợp với cô bé này chắc phải vỡ về mặt nghĩ" Bất giác anh bật cười.

Hiếu Phương ngơ ngác:

- Anh Huy cười gì thế?

Người con trai lảng tránh:

- Không. Chỉ tình cờ nhớ lại mẩu chuyện vui thôi.

Hiếu Phương thoáng nhẹ xôn xao. Khi bắt gặp nụ cười thật đẹp của chàng thanh niên. Nhật Huy có nét gì đó rất thu hút. Cô chợt giật mình, hình bóng Tiến Long như hiện ra đang trách móc. Nổi nhớ bùng lên. Cô bảo Nhật Huy:

- Anh có thể đưa tôi ra ngoài dạo chơi một lát được không?

Nhật Huy tò mò nhìn cô gái. Từ đầu đến giờ Hiếu Phương có vẻ nhút nhát, rụt rè, sao đột nhiên đòi dạo phố với anh. Chẳng lẽ ngay giây phút đầu gặp cô đã “Cảm” rồi ư? Tự dưng, anh thoáng thất vọng. Sao mà dễ dàng đến thế?

Cảm thấy không mấy thích thú, nhưng anh vẫn lịch sự:

- Hiếu Phương muốn đi đâu?

Không nhìn Nhật Huy, Hiếu Phương trả lời:

- Đến một chỗ quen. Phong cảnh rất đẹp. Phương thích nơi ấy lắm.

Nhật Huy gật đầu.

- Được. Để tôi xin phép.

Chương 3

Hiếu Phương nhìn theo buồn buồn, cô thở dài lắm lắm:

- Mong rằng khi hiểu ra Nhật Huy sẽ thông cảm cho sự xúc phạm này.

Ngồi trong quán cà phê sân vườn có cái tên lãng mạn “Sương Khói”. Nhật Huy trầm thắc mắc. Cô gái có vẻ hiền thực đoan trang trước mặt, sao lại đưa anh đến đây? Cô muốn gì? Ở đây có gì đặc biệt? Không lẽ cô thích hòn non bộ với con suối giả đang róc rách tạo nên âm thanh vui tai?

Chịu! Tất cả còn là ẩn số?

Anh thăm dò:

- Phương đang chờ ai phải không?

Giật mình. Cô gái chối phăng:

- Đâu có, Phương đâu chờ ai?

Nhìn sâu vào đôi mắt người đối diện. Nhật Huy cố để tâm tìm hiểu suy nghĩ của Hiếu Phương.

Hơi ngượng vì ánh mắt chàng thanh niên, cô quay nhìn phía khác:

- Bộ tôi lạ lắm sao mà Nhật Huy nhìn chăm chú vậy?

Không thay đổi thái độ, anh cất giọng trầm trầm:

- Đúng là Hiếu Phương có gì đó khác người.

Hiếu Phương quay lại:

- Khác thế nào?

- Tôi không thật rõ. Nhưng tôi hoàn toàn bất ngờ vì cuộc đi dạo đầu tiên này?

- Nó không làm anh khó chịu chứ?

- Ô! Không đâu! Ai lại khó chịu khi ngồi bên một cô gái xinh đẹp.

- Anh có vẻ biết cách làm đẹp lòng con gái nhỉ?

- Cô đừng hiểu lầm. Tôi chỉ nói sự thật.

Hớp một ngụm nước trái cây. Hiếu Phương mạnh dạn:

- Tôi có thể hỏi anh một câu được không Nhật Huy?

- Cô hỏi đi.

- Sao anh lại đồng ý để hai bác tìm... vợ cho mình.

Nhật Huy hơi mỉm cười, khi nghe cô gái phát âm từ “vợ” thoảng như cơn gió. Anh không trả lời mà hỏi lại:

- Hiếu Phương không thích thế sao?

Cô gái chớp mắt:

- Vấn đề không phải thích hay không thích mà...

Chợt cô ngưng ngay lộ vẻ mừng. Cô gọi to:

- Hiểu Lam. Chị Ở đây.

Một dáng quen quen bước tới, làn da trắng ngần nổi bật trong làn áo lụa màu tím. Cô cười thật tươi. Hai lúm đồng tiền hiện rõ trên má hồng duyên dáng.

Tự nhiên Nhật Huy vui vui, sờ tay lên má phải: “Minh có một, cô nàng những hai đồng tiền”.

Cô gái mới đến tự nhiên đưa tay:

- Chào anh. Tôi là Hiểu Lam, em gái chị Hiểu Phương. Rất vui được biết anh.

Nhật Huy đứng dậy anh bắt tay, anh hơi nghiêng người chào nhưng không nói gì. Linh tính mách báo cho anh biết có điều bất bình thường sắp diễn ra.

Hiểu Lam làm ra vẻ áy náy:

- Anh Huy thông cảm nhé. Gia đình tôi có chút chuyện cần đến Hiểu Phương. Tôi tạm thay chị ấy tiếp anh.

Hiểu Phương không kịp ngại ngùng vì sự dối trá có chủ định này. Hiểu Lam đã đặt vào tay cô xâu chìa khóa:

- Chị lấy xe em đi cho nhanh, em chờ ở đây.

Cô đứng lên nhưng chưa kịp nói. Nhật Huy đã ra hiệu:

- Hiểu Phương đừng ngại, cứ lo công chuyện đi.

Cô bé gật đầu:

- Anh thông cảm, Phương quay lại ngay.

Vờ không để tâm. Nhật Huy hỏi Hiểu Lam, giọng anh ấm và nhẹ:

- Lam uống gì?

Dù trong thế chủ động. Hiểu Lam cũng hơi mất bình tĩnh trước đôi mắt đẹp như con gái của Nhật Huy, cô trả lời:

- Anh gọi dùm tôi chai soda.

Vội về lịch thiệp. Nhật Huy hoàn thành món thức uống cho cô gái.

- Mời Hiểu Lam.

Cô nói nhỏ:

- Cảm ơn.

Rồi ngược nhìn Nhật Huy:

- Anh không phiền khi tiếp tôi chứ, Nhật Huy?

Hơi mỉm cười anh nói:

- Cô đoán xem!
- Chắc là không rồi. Vì đã là người lịch sự ai để tâm chuyện vặt vãnh này. Phải không?

Nhật Huy gật đầu:

- Thường thường là vậy. Nhưng... tôi không hẳn là người lịch sự đâu.

Hiếu Lam kêu lên:

- Ô! Tiếc thật. Tôi cứ ngỡ ba tôi nhận xét đúng về anh.
- Bác Tường nói sao?
- Anh là người lịch lãm, có bản lĩnh.
- Thế cô thất vọng à?
- Không. Tôi khoan khoái vì mình đoán đúng.

Nhật Huy mỉm cười thích thú:

- Thật may mắn cho tôi. Chưa gặp mặt Lam đã hiểu tôi rồi. Hình như Lam hợp với tôi hơn Hiếu Phương đấy, cô thấy thế không?

Hiếu Lam dừng dừng:

- Chỉ một phần thôi. Có thể tôi hợp với anh nhưng điều ngược lại thì không.
- Thế cô nhận xét gì về tôi?
- Tôi không quen thói vô đoán, cần phải xét thêm tiêu chuẩn thứ hai.

Nhật Huy hơi ngần người:

- Tiêu chuẩn thứ hai?

Cô gái lẹ miệng:

- Anh chậm hiểu quá. Tôi muốn nói đến bản lĩnh ấy mà.

Nhật Huy cười lớn:

- Có nghĩa là cô đã hiểu được phong thái lịch lãm của tôi?
- Đúng vậy.
- Thế thì nguy thật, cô không để người đối diện chuẩn bị vũ khí cho mình sao?

Không bỏ lỡ dịp, Hiếu Lam cười mỉa:

- Anh hay dùng bộ mặt giả dối khi tiếp xúc với người khác lắm à?

Nhật Huy lúng lơ:

- Cũng còn tùy. Chắc là cô có nghe câu “Đi với bụi mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy” chứ?

Hiếu Lam gật đầu, mắt ánh lên màu xanh nhạt:

- Có lẽ ba tôi nói đúng phần còn lại.

Nhật Huy tỉnh bơ:

- Có nghĩa là cô chấp nhận tôi có bản lĩnh?

- Anh không thấy thế sao?

- Dĩ nhiên tôi biết khả năng của mình. Tôi có năng khiếu làm người khác hài lòng.

Hiếu Lam thật bức mình vì cách nói năng từng từng của chàng trai. Cô cảm nhẹ Ông nhựa bằng một cử chỉ dễ thương. Nhưng đôi mắt tối sẫm:

- Anh tự cao quá đấy Nhật Huy Tiếc rằng anh không hiểu được ý tôi.

Anh chàng phản đối:

- Tôi thì nghĩ ngược lại.

Đôi mắt đẹp mở to:

- Ý anh muốn nói...

Làm ra vẻ thất vọng, Nhật Huy nói:

- Tôi cứ tưởng cô thông minh hơn cô đấy.

Hiếu Lam nghe máu nóng dồn lên mặt, cô mất bình tĩnh:

- Tóm lại anh muốn gì?

Nhật Huy đổi ngay thái độ. Anh chồm người sang, mũi anh gần chạm vào mặt Hiếu Lam, giọng trầm hẳn:

- Đúng ra câu hỏi đó cô phải nhường cho tôi.

Hiếu Lam bối rối vì hơi thở nhẹ của chàng trai phả vào mặt. Má cô chột đỏ màu. Tên này quái quỷ thật. Không khéo ê cả mặt. Cô gái giữ vững nhịp tim. Nhìn thẳng vào mặt người đang chờ đợi, cô hỏi:

- Có cần phải diễn đạt bằng cách này không, Nhật Huy?

Anh chàng nhếch mép:

- Với người khác thì không. Nhưng với Hiếu Lam cần phải thế. Chẳng phải cô đang muốn tìm hiểu tôi sao? Tôi chỉ muốn giúp cô để quan sát ấy mà. Sao cô lại có ý giận? Nhưng thôi. Để chứng tỏ bác Tường nói đúng tôi nhường cô hỏi trước. - Anh ngồi lại tư thế cũ - Nào, nói đi. Chị em cô muốn gì ở tôi?

Hiếu Lam hơi hoang mang. Thật ra mình muốn gì. Trong thâm tâm cô hiểu nghĩ xấu về Nhật Huy là không đúng. Nhưng cô không tài nào có thiện cảm với nụ cười khinh khỉnh của anh chàng điển trai với cặp mắt đa tình này.

Tệ hơn nữa anh không tìm được cho mình một bông hồng mà phải nhờ cha mẹ bắt nhịp cầu ô thước. Cô cảm thấy khó hiểu. Nhật Huy có gì mà ba cô không tiếc lời khen ngợi. Hay anh ta sở trường về tài nịnh hót? Cũng không đúng, này giờ anh chàng đâu có ý đó. Thói thường muốn được lòng cô chị phải ngọt ngào o bế cô em. Còn Nhật Huy Hình như anh chỉ muốn chọc giận cô thôi.

Giọng Nhật Huy giễu cợt, không cho cô tiếp tục dòng suy nghĩ:

- Sao thế Hiếu Lam, chả lẽ cô đến đây chỉ để thả hồn mình đi hoang?

Ra vẻ tự nhiên cô thú nhận:

- Đúng là tôi muốn tìm hiểu xem ông anh rể tương lai của tôi thế nào. Không ngờ tôi thất vọng quá. Cả đời ba tôi rất sáng suốt, vậy mà khi quyết định tương lai cho con gái mình ông lại trở nên lảm cẩm.

Nhật Huy đưa tay sờ cằm, ánh mắt như cười:

- Nghe Hiểu Lam nói tôi cứ tưởng cô là nhân vật chính đang phàn nàn về ông chồng sắp cưới của mình ấy chứ.

Hiểu Lam mím môi, giận dữ:

- Nhật Huy... anh...

Không để cô gái nói trọn câu. Nhật Huy cắt ngang:

- Đây cô bé. Cô không được xinh lắm đâu. Đừng có mím môi, mím lợi thế kia. Dù cô điệu dàng mấy nữa, cô vẫn là cô thôi, nếu không muốn nói càng khó coi hơn bình thường.

Mắt Hiểu Lam như đổ hào quang. Nhật Huy thật lố bịch. Vậy mà cũng nói được. Cô như quên mục đích chính của mình. Nỗi ảm ức làm cô nghẹt thở, mặt tái mét. Cô từ từ cúi xuống điều hòa hơi thở. Nhờ ly nước chanh chè chén ý nghĩ thâm kín đang diễn ra trong lòng. “Một, hai, ba, bốn. Một, hai, ba, bốn... Phải bình tĩnh! Hiểu Lam. Phải bình tĩnh đừng tiếp tục làm trò cười cho gã thanh niên khả ố này”. Đến lúc gần như bình thường, cô tập trung mọi nỗ lực. Hiểu Lam ngẩng lên hơi chồm người về phía trước nở một nụ cười mê đắm. Giọng nói như ru:

- Nhật Huy Hãy nhìn Lam và nói thật. Lam có xấu lắm không?

Nhật Huy thoáng sững người. Chỉ trong nháy mắt mà cô bé ngang ngược chanh chua trước mặt như lột xác, hóa thành một nàng tiên kiều diễm. Nàng tiên ấy đang mỉm cười e ấp. Đôi mắt trong veo với làn mi dài chớp nhẹ làm duyên. Hai lúm đồng tiền làm nổi bật nét ngây thơ trong sáng. Mùi thơm dịu như hương hoa buổi sáng làm ngây ngất khách đa tình. Da mặt Nhật Huy từ từ giãn ra. Lúm đồng tiền bên phải hiện rõ, ánh mắt anh chợt ảm như hàm chứa vạn ý yêu thương.

Anh nâng nhẹ cằm Hiểu Lam, tia nhìn như đốt cháy quả tim non nớt đầy kiêu hãnh của cô sinh viên:

- Thế Lam nhìn lại xem! Nhật Huy thế nào?

Tim Hiểu Lam như muốn thoát ra khỏi lồng ngực. Ánh mắt và nụ cười của Nhật Huy làm cô chói với, xôn xao. Cô hơi nghiêng đầu, tránh né. Giọng chợt lạnh băng:

- Đừng giả vờ nữa. Tôi đang hỏi anh mà.

Nhật Huy có cảm giác hụt hẫng. Hiểu Lam như đang đùa giỡn với anh. Cảm giác này làm cho Nhật Huy khó chịu, anh buông nhẹ:

- Tôi rất biết ơn bác Tường, khi bác có cái nhìn đầy bao dung đối với tôi. Vì vậy Hiểu Lam thông cảm tôi không thể trả lời trọn vẹn. Chỉ có thể nói đơn giản. Nếu cô được một nửa của Hiểu Phương, nhận xét của tôi sẽ khác đi.

Hiểu Lam cay cú. Xem ra anh chàng này có khiếu chọc tức người khác hơn là cô Hân nói cô thật tệ. Đành rằng Hiểu Phương rất đẹp nhưng cô đâu hẳn đã thua sút. Chẳng phải cả nhà ai cũng nói cô có phần lấn hơn bà chị đó sao? Đúng là có mắt như mù. Không thấy được sự hấp dẫn của mình. Con sóng tự ái bỗng nhiên sôi động. Cô giả bộ từ tốn.

- Tôi ngốc thật khi hỏi một câu mà biết chắc người đối diện không có khả năng trả lời. Đừng giận tôi nhé Nhật Huy.

Anh chàng bình thản:

- Cô khách sáo quá Hiểu Lam. Trước sau gì tôi cũng là anh rể của cô mà. Ai lại bất lịch sự trước cô em vợ sắp cưới của mình chứ? Cô nghĩ có phải không?

Suýt tí nữa Hiểu Lam buột miệng “Phải cái đầu ông”. Tuy nhiên cô lại nói khác đi.

- Anh nói điều này hơi sớm đó Nhật Huy Chưa chắc có chuyện đó đâu.

Nhật Huy thật sự ngỡ ngàng:

- Cô nói vậy nghĩa là làm sao?

Vui thích vì dáng vẻ hoang mang của anh chàng, đôi môi xinh cong lên với nụ cười châm biếm.

- Anh là người thông minh chẳng lẽ anh không đoán được?

Nhật Huy nhìn Hiểu Lam không nháy mắt. Anh cố phân tích để tìm hiểu đáp án giải này, và cảm thấy khó hiểu. Sao Hiểu Lam có vẻ hằn học với anh nhỉ? Cô ghét anh, điều này khá rõ, nhưng vì sao? Anh có gì không đúng? Tại sao Hiểu Lam lại bộc lộ ý nghĩ anh không thể làm anh rể cô Trí óc anh tái hiện nhanh nhận xét của ông Nhật Vũ về Hiểu Phương: - “Con bé xinh đẹp, dịu dàng rất dễ thương. Nó nhu mì hiểu thuận lắm. Con ráng làm thân với nó để ba xúc tiến việc hôn nhân”.

Rõ ràng có vấn đề không bình thường. Bản tính Hiểu Phương nhút nhát, không có khả năng tạo ra tình huống bất ngờ này. Tất cả có lẽ do Hiểu Lam sắp đặt. Phải! Chỉ có cô ta mới nghĩ ra quái chiêu thay mặt chị tiếp chuyện với mình trong lần đầu gặp mặt. Nhưng tại sao phải làm thế? Và Hiểu Phương đi đâu?

Nhiều giả thuyết được đưa ra nhưng vẫn chưa đủ tính thuyết phục. Anh không sao hiểu được.

Như một phản xạ, Nhật Huy ra đòn:

- Ý Hiểu Lam muốn nói, tôi và chị cô không thể tiến đến hôn nhân?

Hiểu Lam gật đầu:

- Anh đoán đúng đấy... dù hơi muộn.

Ánh mắt vẫn trở nên tinh quái. Anh vỗ vỗ lên trán:

- Tôi hiểu rồi. Nhưng cô đừng ảo tưởng. Cô không đạt được ý nguyện đâu.

Hiểu Lam hoang mang;

- Anh nói gì tôi không hiểu?

Nhật Huy cười nửa miệng:

- Có phải cô muốn tôi bỏ ý định cưới Hiểu Phương?

Hiểu Lam làm bộ thờ phào:

- Rút cục anh cũng nói được điều tôi muốn nói.
- Vậy thì tôi đoán đúng rồi.
- Anh đoán gì?
- Cô ganh với bà chị phải không? Nhưng rất tiếc, cô đừng giận tôi sẽ nói thẳng. Tôi thích Hiền Phương, còn cô... ha ha.

Nhật Huy không nói tiếp lại thay bằng chuỗi cười dài ần ỷ.

Hiền Lam giận rung người. Mặt cô đỏ hoe Thật quá đáng. Cô lắp bắp:

- Ông... ông...

Nhật Huy cợt nhả:

- Anh chớ sao lại là ông, cô bé? Nhưng thôi, tôi không rảnh để đòi co với cô Làm ơn nói với Hiền Phương. Tôi tôi sẽ đến đưa cô ấy đi dạo.

Anh nheo mắt nói thêm:

- Đừng giận dữ như vậy, xấu lắm! Cô hãy suy nghĩ những gì mình đã sắp đặt hôm nay và nên tự trách mình. Tôi không phải là một gã đàn ông khờ dại, lừa mắt trước sắc đẹp đâu.

Mặc cho Hiền Lam chết lịm vì uất ức. Nhật Huy lạnh lùng bỏ đi sau khi để lại mấy tờ giấy bạc.

Hiền Lam giận dữ:

- Thật em không hiểu sao chị lại bênh vực hấn tã Hấn có gì hay chứ? Mỗi lần nói ra như mang kim xỏ vào màng nhĩ người nghe, vậy mà chị khen được. Chị phân tích xem. Nhật Huy nói chuyện có duyên ở chỗ nào?

Hiền Phương lúng túng:

- Ồ thì... ă nói lịch sự, dịu dàng, biết gợi ý, biết nghe, phân đoán được ý người đối diện, biết khen đúng lúc, tế nhị... chứ còn sao nữa.

Hiền Lam nhìn bà chị lạ lẫm:

- Này! Đừng nói với em chị bắt đầu “kết” hấn rồi nghen?

Hiền Phương đỏ mặt:

- Em nói bậy bạ gì thế?
- Không phải sao, thấy mặt anh ta em ưa không vô, chị lại khen đủ thứ, vậy chẳng kết là gì?

Hiền Phương nhăn mặt, gắt nhẹ:

- Em nói lung tung quá. Đánh giá chị tẻ vậy sao? Gặp ai cũng kết được à?
- Nhưng mà em tức. Nói chuyện với Nhật Huy em muốn bẽ phôi vì giận, trong khi chị lại nhận xét anh ta có duyên, hỏi có ngược đời không?
- Chuyện này chị đã nói với em từ trước rồi. Dù sao mình cũng không phải với Nhật Huy Em lại nói chuyện kiểu móc hợng làm sao anh ta không tự ái.
- Nhưng làm sao anh ta biết mình bị gạt. Mà dù có biết chẳng đi nữa cũng đâu cần nói em thậm tệ vậy.
- Em chỉ biết trách người ta mà không nghĩ lại mình. Nếu em mềm mỏng dễ thương mắc mớ gì Nhật Huy đối xử với em như vậy?

- Nhưng... anh ta là đàn ông mà.
- Đàn ông rồi không tự ái sao? Trong khi chị bỏ đi chẳng rõ nguyên nhân, em thì xối xả. Thử hỏi nếu là Nhật Huy em ứng xử thế nào?

Hiếu Lam bực dọc:

- Tức chị quá đi. Hình như với chị Nhật Huy lúc nào cũng đúng.
- Lại nói bậy nữa. Đâu phải chị thiên vị. Chị chỉ nói những gì mình nhận xét được, em đừng có hàm hồ.
- Nhưng mà... dù sao em cũng ghét Nhật Huy.

Hiếu Phương bẹo má cô em gái:

- Ghét kiểu nào đây cô nương?

Hiếu Lam gạt tay bà chị:

- Chị hỏi lạ. Ghét là ghét chứ còn kiểu nào.

Hiếu Phương cười cười:

- Ý chị muốn nói có phải em ghét kiểu... Ngọc Lê không?

Hiếu Lam háy chị, môi trề dài:

- Hồng dám đâu. Có mà mơ.

Cô chị thôi cười, nghiêm giọng:

- Chị nói thật. Nhật Huy nói gì mà em ghét ảnh dữ vậy?
- Câu này chị hỏi lúc trưa rồi mà?
- Nhưng em đâu có trả lời cụ thể.
- Ồ... thì đại khái... em xấu xí, vô duyên... thua chị xa lắc.
- Trời đất! Nhật Huy nói vậy thật sao?
- Sao không thật.
- Hèn gì trau giờ em ầm ứ, còn câu vô chị nữa. Mà sao ảnh nói kỳ vậy cà? Hồng lẽ mắt ảnh không bình thường?

Hiếu Lam hờn mát:

- Chị đi mà hỏi ông... Em đâu biết.

Hiếu Phương cười khan:

- Cô bé ơi! Coi chừng tại cô đánh đá quá, người ta trả đũa đấy. - Véo cằm Hiếu Lam cô nói tiếp - Chứ em gái chị xinh đẹp như một cô tiên nhỏ ai mà dám chê?

Hiếu Lam khoái chí, đôi má ửng hồng:

- Làm sao bằng chị được.

Hiếu Phương vuốt nhẹ chót mũi đưa em gái:

- Nè, đừng có nói lầy nha.

Hiếu Lam chu cặp môi nhỏ:

- Em nói thiệt đó. Chị thiệt đẹp, lại dịu dàng. Có lẽ vì thế Nhật Huy tỏ ra thích chị. Hồng chừng ông yêu chị rồi cũng nên.

Hiếu Phương lắc đầu:

- Em ngây thơ quá. Sắc đẹp chỉ là yếu tố cần thiết ban đầu, nhưng chưa đủ để đến với nhau, phải có sự rung động, sự hòa hợp giữa hai con tim mới phát sinh tình yêu chứ.

Chương 4

Hiếu Lam ôm vai chị thân thương:

- Chà! Nói nghe rành rẽ quá. Anh Long dạy chị hở?

Đánh khẽ vào vai em, Hiếu Phương hứ nhỏ:

- Chuyện đó tự hiểu chứ ai dạy bao giờ?

Hiếu Lam tò mò:

- Chị Phương này!
- Gì?
- Em hỏi chị một câu, nhưng chị... đừng cười em nhe.
- Chị mà rào đón dữ thế?
- Mà chị có chịu hứa không?
- Được rồi. Hỏi đi.

Hiếu Lam hơi đỏ mặt ấp úng:

- Khi anh Long... ảnh...
- Anh Long sao?
- Lúc mà ảnh... hôn chị... cảm giác chị ra sao?

Cốc tay lên đầu Hiếu Lam, má Hiếu Phương đỏ bừng:

- Hỏi gì vô duyên.

Hiếu Lam không buông tha:

- Tại... em không biết mới hỏi chị chứ bộ. Coi phim ảnh thấy cảnh diễn viên hôn nhau khá mùi mẫn, mà sao tự nhiên em có cảm giác ghê ghê.
- Là sao?
- Chị tưởng tượng xem. Nếu mồm miệng không sạch sẽ, còn mùi tanh tỏi, mùi bún riêu, bún ốc, mắm tôm thịt bò... hăm bà lằng, thì thế nào?

Hiếu Phương không chịu được bò lăn ra cười:

- Em hết chuyện gì rồi sao mà nghĩ ra chuyện kỳ cục vậy Hiếu Lam?

Cô bé ngơ ngác:

- Nhưng nó rất thực tế. Chị thấy có đúng không? - Cô trở giọng hơi mơ màng - Thật em không tưởng tượng được cái từ “ngây ngất” người ta hay dùng để diễn tả cảm xúc nụ hôn trong tình yêu là sao? Chị cảm thử được chưa vậy?

Hiếu Phương ré lên các có:

- Thôi đi con yêu! Muốn biết đến nhờ Nhật Huy thì biết liền.

Hiếu Lam mắc cỡ ngất nhéo chị luôn tay Căn phòng khách vắng lặng chợt sôi động vì tiếng cười của hai cô gái trẻ.

Một giọng nam bất ngờ cất lên làm cả hai lúng túng:

- Hiểu Phương, Hiểu Lam có gì vui mà cười dữ thế? Cho tôi ké với được không?

Ồi trời đất ơi! Nhật Huy Anh chàng ở đâu lù ra thế này. Hai cô gái nhìn nhau sượng sùng, mặt đỏ lừng. Cả hai cùng nghĩ. Thôi chết, không lẽ...

Hiểu Lam dậm chân:

- Anh ở đâu chui ra vậy?

Nhật Huy ngơ ngác:

- Lam nói gì?
- Tôi hỏi anh ở đâu đến đây?
- Thì ở nhà đến chứ đâu, sao Lam hỏi thế?

Hiểu Phương nhỏ nhẹ xen vào:

- Ý em tôi muốn biết, anh đến lúc nào mà chúng tôi không hay.

Như hiểu ra. Nhật Huy cười cười bước qua ghế salon đối diện, tỉnh bơ ngồi xuống:

- Thấy hai chị em cười vui vẻ quá, tôi sợ làm mất hứng nên nhè nhẹ đi vào.

Hai cái miệng há hốc, mặt đã đỏ càng thêm đỏ:

Hiểu Lam hỏi tới:

- Nghĩa là... anh nghe hết rồi phải không?

Nhật Huy hơi nhồm lên:

- Nghe hết... là nghe gì?

Cặp mắt hai cô gái trao đổi nhanh. Hiểu Phương bặm nhẹ tay Hiểu Lam. Cô lẹ miệng:

- Thì... câu chuyện vui của chúng tôi kể đó mà.

Nhật Huy nhìn hai bông hoa xinh đẹp, trong y phục đơn sơ ở nhà, hai cô gái vẫn toát ra vẻ xinh tươi, diễm lệ. Anh hơi cảm thấy lạ. Câu trả lời của Hiểu Phương có chút gượng ép. Mắt anh ánh lên vẻ nghi ngờ:

- Có phải... hai người đang nói xấu tôi?

Hiểu Lam thở phào. Vậy là Nhật Huy vừa đến. May thật! Nếu anh ta nghe được những gì cô và Hiểu Phương nói thật không biết phải giấu mặt vào đâu.

Nghĩ vậy cô an lòng cất giọng bình thường, không quên kèm theo lưỡi dao:

- Anh có gì xấu mà sợ tụi này nói lên thế?

Nhật Huy cười cười :

- Ồ há! Tôi quên . Nhưng... biết đâu Hiểu Lam đặt chuyện thì sao?

Cô bé bữu môi:

- Thèm vào. Tôi không dư hơi nói chuyện thiên hạ.
- Được vậy thì tốt quá.

Hiếu Lam khẽ nhú mày :

- Cái gì? Bộ tôi xấu tính lắm sao?

Nhật Huy cười cười, căng căng nét mặt:

- Cô hiểu mình mà, cần gì hỏi tôi.

Hiếu Phương quá sức ngạc nhiên. Cô không ngờ cả hai có cách nói khó chịu như thế. Mắt cô mở to hết nhìn Hiếu Lam đến nhìn Nhật Huy.

Anh nhót nhát:

- Mặt tôi có lộ nghe. à?
- Không... Nhưng tôi thấy trong anh hình như có hai con người hiện hữu.

Nhật Huy cười xòa:

- Thì ra thế. Có gì lạ đâu. Tôi có thói quen chọn lựa cách nói thích hợp đối với từng người.

Hiếu Lam lạnh lùng góp lời:

- Vậy đâu là con người thật của anh?

Nhật Huy làm như không hiểu câu xỏ ngọt của cô, anh nói trơn tru:

- Tôi nghĩ cô hiểu mà. Phải không cô bé?

Hừ một cái. Hiếu Lam quay đi.

- Tôi không hiểu và cũng không phải là cô bé. Báo cho anh biết tôi sắp đúng hai mươi hai tuổi rồi.

Nhật Huy làm bộ sững sờ:

- Chà! Ghê nhỉ! Tôi cứ tưởng cô chừng mười sáu.

Hiếu Lam làm mặt ngầu:

- Anh muốn nói tôi là con nít hả?

Nhật Huy cảm thấy buồn cười trước cô bé tự cho mình là lớn. Mặt anh tỏa sáng nét vui tươi.

- Hiếu Lam đừng thông minh quá như vậy. Sẽ mất đẹp đó cô... lớn. Tôi chỉ muốn nói trong cô có vẻ ngây thơ Trong sáng thôi mà.
- Không cần phải giả bộ, tôi còn lạ gì anh.

Nhật Huy thở ra:

- Cô nói vậy oan cho tôi - Quay sang Hiểu Phương anh nói tiếp - Phương thấy không? Hiểu Lam đâu chịu cho tôi làm lành.

Hiểu Phương không nói được gì, nghe cả hai đầu khẩu cô bụm miệng cô kèm hăm trăn cười. Không ngờ Hiểu Lam lại quá khờ khạo để Nhật Huy quay như bông vụ.

Nhật Huy và Hiểu Lam cùng kêu lên:

- Hiểu Phương. Cô cười gì thế?

Khó chịu vì sự trùng hợp ngoài ý muốn, Hiểu Lam quay lại liếc Nhật Huy một cái rồi dài.

Hiểu Phương tủm tỉm:

- Tôi có cảm giác hai người hờn đối nhau như những kẻ đang yêu.

Nhật Huy hơi sững người, Hiểu Lam hét lên:

- Chị Phương. Chị nghĩ điên khùng gì thế?

Chàng trai trầm ánh mắt, bộ óc hoạt động như một cỗ máy vi tính. Sao Hiểu Phương lại dễ dàng nói ra ý nghĩa này? Hóa ra cô không có chút tình cảm nào với anh sao?

Nhật Huy dò dẫm:

- Nói ra câu vừa rồi, Hiểu Phương không có cảm giác gì sao?

Cô gái mở to đôi mắt:

- Anh muốn hỏi cảm giác gì?

Không trả lời, Nhật Huy băng quơ:

- Vậy là tôi đoán sai.

Hiểu Lam không khỏi tò mò, cô hỏi nhỏ:

- Anh đoán gì vậy, Nhật Huy?

Đôi mắt cô gái chớp chớp, Nhật Huy lắc đầu:

- Không tiện nói đâu. Có lẽ tôi nên giữ lại cho riêng mình coi như là chút kỷ niệm.

Hiểu Lam hậm hực, lườm bàu:

- Vậy mà cũng nói. Người gì thật khó chịu.

Nhật Huy chỉ biết cười trừ:

- Lam thông cảm! Có những chuyện, người ta chỉ có thể bộc lộ riêng với người mình yêu mà thôi.

- Vậy anh để dành nói với cô bồ của anh?

- Không đúng rồi. Hiểu Lam không thấy tôi bắt đến nỗi phải dựa hơi ông già để tìm vợ cho mình sao?

Hiểu Phương đột ngột đứng lên, cô nghĩ cần để Nhật Huy từ từ hiểu được mình và gần gũi với Hiểu Lam hơn. Hơi nhăn mặt, cô nói:

- Xin lỗi Nhật Huy, tôi không được khỏe, anh nói chuyện với Hiểu Lam nhé.

Hiểu Lam kêu lên:

- Chị Phương!

Hiểu Phương đưa một ngón tay lên môi:

- Chị mệt. Em giúp chị tiếp Nhật Huy - Cô kể tai Hiểu Lam nói khẽ - Em mềm mỏng một chút đi, đừng “chần” quá như vậy.

Quay chào Nhật Huy bằng một nụ cười, Hiểu Phương bước lên lầu. Nhật Huy hiểu ngay ý định của cô chị. Dù không hẳn đã yêu về thướt tha, thùy mị của Hiểu Phương anh cũng cảm thấy có gì mát mắt. Thái độ Hiểu Phương khá rõ ràng. Khả năng duy nhất có thể xảy ra là cô đã có người yêu. Vì ít nhiều qua những giây phút tiếp xúc, anh biết Hiểu Phương cũng có thiện cảm với mình. Không gian động lại. Đôi trai gái không ai nhìn ai, mỗi người lặng lẽ chui vào góc sâu của tâm hồn mình.

Hiểu Lam cảm thấy buồn. Nhật Huy chỉ chú ý đến Hiểu Phương. Anh có vẻ không vui khi Hiểu Phương lui gót. Nỗi khó chịu lan dần, cô quay mặt nhìn ra cửa sổ với khoảng tối đen ngòm.

Nhật Huy phá tan bầu không khí trầm lặng bằng một câu hỏi:

- Hai bác không có nhà sao Lam?

Cô nói cụt ngắn:

- Không.

Làm như không thấy vẻ hờn mát của cô bé, Nhật Huy hỏi tiếp:

- Hiểu Lam, cô thấy không gian vắng lặng quá không?

Cô gái quay lại:

- Tôi muốn để anh gặm nhấm vô nỗi buồn của mình.
- Tôi buồn?
- Chẳng phải anh đang thất vọng về thái độ của chị tôi ư?
- Tôi nghĩ cô hơi vội khi đánh giá một sự việc, một con người. Những gì cô thấy, cô nghĩ, chưa hẳn là thật. Tôi cảm ơn Hiểu Phương về sự tế nhị thì đúng hơn.
- Cảm ơn? Tôi cho rằng anh đang tự lừa mình.
- Vì sao?

Hiểu lam không trả lời, cô hỏi lại:

- Anh có thể nói thật mục đích tới đây?
- Ồ... thì buồn buồn, tìm các cô tán dóc cho khuây khoả thôi, có gì đặc biệt đâu?
- Tôi không tin?
- ...
- Anh có nhớ lúc sáng đã nói gì không?
- Đương nhiên là nhớ. Nhưng... cô phải hiểu đó không hẳn là điều tôi cần.
- Vậy tôi phải hiểu sao cho đúng?
- Tốt nhất cô nên quên nó đi.
- Anh làm tôi hoang mang quá. Thật tình tôi không hiểu anh muốn gì?

Ánh mắt Nhật Huy chợt sáng:

- Muốn làm bạn Hiểu Lam. Muốn nói chuyện với em, được không?

Hiểu Lam đỏ mặt vì tiếng em ngọt dịu, cô nhìn anh trân trối.

Nhật Huy nhăn nhó:

- Anh nói sai à?

Cô gái gật đầu khẳng định:

- Đúng. Đối tượng của anh là chị Phương, đâu phải tôi. Đôi mắt đẹp chợt long lanh - Nhật Huy, đừng để tôi có ý nghĩ anh muốn có cả hai chị em tôi cùng lúc đấy nhé.

Nhật Huy hơi tái mặt, anh nhìn Hiểu Lam đăm đăm. Khá lâu sau anh lắc đầu, thờ nhẹ.

- Không ngờ trong mắt Lam, tôi tệ đến thế.

Cô gái tiếp tục lạnh lùng:

- Xin lỗi. Vì anh lộ liễu quá.

Nhật Huy bật cười khẽ, tia mắt anh trở nên cợt nhả, nụ cười khinh khỉnh lại nở trên môi;

- Cô hay thật. Nhìn thấu được bản chất của tôi. Thật đáng tiếc...

Hiểu Lam trầm ngâm nhìn theo bóng Nhật Huy, cô hoang mang không hiểu anh muốn nói gì: Anh tiếc vì Hiểu Phương ra mặt từ chối anh, hay tiếc vì cô đã vạch trần bộ mặt đa tình?... Nhật Huy thật lạ lùng, khó hiểu. Anh là người tốt hay kẻ xấu? Lời anh nói muốn được làm quen với cô là thật hay chỉ là thói quen chót lưỡi đầu môi? Tim cô chợt run nhẹ khi nhớ lại ánh mắt và gương mặt Nhật Huy nơi quán café “Sương Khói”. Buông một tiếng thở dài, Hiểu Lam thầm hiểu; từ bây giờ, cuộc sống của riêng mình sẽ phức tạp hơn.

Nhật Huy ngồi một mình trong phòng làm việc. Trước mặt anh, màn hình máy vi tính nhấp nháy, nhay nháy những con số những dòng chữ ngang dọc. Anh xoa tay hài lòng. Tất cả đều trùng khớp. Doanh thu tháng này tuy không cao nhưng vẫn giữ được mức quân bình - Thế là quá tốt. Anh chỉ ngại công việc khá mới mẻ, kinh nghiệm bản thân hầu như không có gì sẽ không thúc đẩy được guồng máy đi vào quỹ đạo. Giờ anh yên tâm rồi. Xem ra tình hình sáng sủa hơn anh nghĩ.

Ngã người vào lưng chiếc ghế nệm êm ái, Nhật Huy tự thưởng cho mình điều thuốc. Hình ảnh Hiểu Phương, Hiểu Lam hiện ra, mong manh, rõ dần, rõ dần. Mỗi người một vẻ nhưng đều đẹp tuyệt trần. Anh mỉm cười sờ tay lên má, nghĩ đến nét duyên dáng của cô em lòng vui vui. Cô bé thật ngây thơ nhưng cũng không kém phần đanh đá.

Dù không biết Hiểu Lam ghét mình vì nguyên nhân nào nhưng anh cũng không mấy quan tâm. Hiểu Lam có nét hồn dỗi thật khả ái. Anh thích chọc cho đôi môi nhỏ cong lên để được ngắm bờ môi tự nhiên nhưng lúc nào cũng ươn ướt, thắm đỏ.

Tiếng gõ cửa cắt ngang dòng suy tưởng, Nhật Huy bật dậy ra dáng nghiêm chỉnh:

- Mời vào.

Cô thư ký thướt tha trong tà áo dài truyền thống bước vào mỉm cười khoe chiếc răng khểnh:

- Anh Huy.

Nhật Huy thoáng chau mày. Anh không mấy thích cô bé này. Đẹp thì có đẹp nhưng điệu quá, lúc nào cũng làm dáng để tạo sự chú ý nơi anh.

Công bằng mà nói, Kim Thy - Tên cô gái - có vóc dáng rất hấp dẫn. Chiếc áo dài màu thiên thanh điểm nhẹ những chùm hoa trắng ôm sát thân hình thon thả càng làm nổi bật những đường nét yêu kiều. Khi mới gặp anh đã nảy sinh ý định chinh phục cô Nhưng chỉ sau vài lần tiếp xúc ý muốn đó không còn nữa. Dù Kim Thy rất có năng lực, hầu như luôn luôn hoàn thành mọi công việc được giao nhưng ở cô, bộc lộ rõ tính tự mãn về cái đẹp của mình, thiếu đi sự kín đáo, tế nhị cần thiết, làm cho người đối diện mau nhàm chán.

Tưởng Nhật Huy say sưa thưởng thức vẻ đẹp của mình, Kim Thy ông ẹo gọi :

-Anh Huy

Nhật Huy bừng tỉnh, anh hơi nóng mặt, vị sự vô ý của mình. Vội về ngượng ngùng anh hỏi:

- Gì đó Kim Thy?

Cô nàng ỏn ẻn:

- Có một ông khách muốn gặp anh.

- Ai vậy?... Quen không?

Kim Thy lắc đầu, chớp chớp mắt:

- Em hông biết người này, nhưng ông ta cứ nằng nặc đòi gặp ngài phó giám đốc Đặng Nhật Huy Em hỏi mãi, mà ông ta không chịu nói tên và mục đích đến đây.

Nhật Huy tức cười khi cô gái vừa nói vừa mân mê mép áo dài vô tình để hở một phần hông trắng mịn. Anh ho khẽ rồi khoát tay:

- Được rồi. Thy ra mời ông ta vào đây giúp tôi.

Cô gái bỗng xụ mặt, giọng nhão nhẹt:

- Anh Huy!

Chàng trai ngạc nhiên:

- Còn chuyện gì nữa đây?

Bước lại gần chàng phó giám đốc điển trai, Kim Thy cố tình ưỡn cao đôi gò ngực trong làn áo lụa.

- Hôm trước anh Huy hứa gì với em, anh còn nhớ không?

Nhật Huy thở ra:

- Hứa gì?

- Coi anh đó. Hứa bữa nào rảnh dẫn em đi Suối Tiên. Bắt người ta chờ đợi mãi mòn, giờ lại quên. Thiệt là vô tình.

Nhật Huy bật cười.

- À... Tôi nhớ rồi. Nhưng Thy không thấy tôi rất bận sao?

Đôi môi đỏ cong lên, nũng nịu:

- Em hông biết. Ai biểu hứa với Thy làm chị Em biết, chẳng qua anh không thích Thy thôi. Người ta làm sao bằng được bạn gái của anh.

Nhật Huy nhăn mặt:

- Nói bậy bạ gì đây cô bé? Chuyện Suối Tiên để sau, tôi sẽ cố thu xếp... Giờ ra mời khách dùm tôi đi.

Kim Thy mừng rỡ:

- Anh nói thì nhớ nha Đừng có gạt người ta đó.

Nhật Huy gật đầu lia lịa.

- Ủ! Nhớ rồi... Thiệt là khổ!

Cô gái hài lòng quay gót khi đã gửi đến Nhật Huy nụ cười tình tứ.

Người khách bất ngờ làm Nhật Huy thích thú. Anh đứng lên bước ra:

- Vĩ Cường. Mày về bao giờ? Sao biết tao ở đây?

Anh chàng Vĩ Cường không nói không rằng, chỉ im lặng nhìn bạn.

Nhật Huy ngạc nhiên:

- Làm gì thế thằng khi?

Vĩ Cường thở dài.

- Thấy mày tao tủi thân quá! Người thì đẹp, trẻ, lịch sự, kẻ lại bụi bặm, cơ hàn. Ông trời thật bất công. Mày đẹp trai lại được hưởng mọi thứ. Chỉ tội chú vịt cổ xấu xí như tao đây phải chịu số phận hẩm hiu, đen đui, bên mấy góc sâu riêng, mãng cụt cỡ số tuổi già hơn bọn mình. Mày nghĩ có chán không?

Nhật Huy cười lớn vỗ vai bạn:

- Về tới đây rồi cũng không bỏ được tính hài hước. Không biết đến chừng nào mày mới nghiêm chỉnh cho tao nhờ.

Vĩ Cường vụt ôm bạn cười ha hả:

- Không hài hước thì tao đâu còn là Vĩ Cường - Phải không? - Anh chột nhỏ giọng - Mà nè. Kiếm cho chiếc ghế ngồi đi, tao muốn rục cạp giò rồi đây.

Nhật Huy búng tay:

- Chuyện nhỏ. Nhưng không phải ở đây. Mày chờ tao một chút.

Anh bấm máy điện thoại nội bộ:

- Kim Thy Đến phòng tôi gấp. Tôi có việc nhờ cô giúp.

Tiếng cô thư ký vang lên trong treo.

- Vâng! Em đến ngay anh Huy.

Vĩ Cường cười với cặp mắt mang nhiều ẩn ý.

- Mày có cô thư ký... e hèm... dễ coi... như một ngọn lửa diêm sơn ấy. Sao, đã bị bốc cháy chưa?

- Đừng có nói điên, tao mà dễ bị đốt như vậy à?

Câu chuyện tạm gián đoạn vì người đẹp Kim Thy bước vào. Nhật Huy giới thiệu nhanh.

- Kim Thy, đây là Vĩ Cường bạn thân của tôi. Hai người đã gặp nhau rồi phải không?

Vĩ Cường tỉnh bơ:

- Gặp rồi. Đến bây giờ vẫn còn run.

Kim Thy thích chí chìa tay ra.

- Gặp rồi nhưng chưa có dịp làm quen. Hân hạnh được biết anh Cường.

Vĩ Cường làm bộ lúng túng:

- Ờ... ờ. Tôi cũng vậy.

Nhật Huy gắt.

- Thắng quỉ. Đừng làm trò nữa.

Quay sang cô thư ký. Anh nói:

- Cô tổng kết tình hình hoạt động tháng này, làm nhanh báo cáo dùm tôi các số liệu cần thiết tôi đã kiểm ra, lưu sẵn trong máy. Đồng thời cô chuẩn bị kế hoạch tháng tới, nhấn mạnh những chi tiết tôi đã trao đổi lúc sáng để kịp một tãl ta) họp hội đồng quản trị.

Kim Thy nhanh nhẩu:

- Phó giám đốc yên tâm. Chiều nay sẽ có cho anh.

Nhật Huy mỉm cười hài lòng:

- Mọi việc còn lại cô nói Lê Trọng giải quyết. Có gì đặc biệt báo ngay cho tôi.

Chương 5

Trên đường đi, Vĩ Cường nheo nheo mắt:

- Mày có cô thư ký bốc thật. Tao nghĩ có ngày mày sẽ gục ngã trước cô ta.

Nhật Huy nạt ngang:

- Đồ nham nhở. Mới mấy tháng không gặp, mày học ở đâu cái lối nói chuyện trần trụi vậy Vĩ Cường?
- Có gì đâu. Mày không thấy cô ta cứ liếc liếc như muốn nuốt sống mày sao?
- Kệ cổ. Mấy tháng nay mày làm gì, ở đâu?
- Cũng như mày thôi. Có điều tao không hợp với ông già nên chưa chịu làm. Nghe trong người không khỏe lắm, tao về ở trên Bình Dương với bà già. Tối ngày bà bắt tao phụ coi người ta hái sầu riêng, măng cụt, chôm chôm... riết phát chán. Tình cờ đọc báo thấy tên mày tao mừng quá vội bỏ xuống đây.

Vĩ Cường ngừng lại tắc lưỡi:

- Mày cũng giỏi thật. Mới đó mà đã có tên tuổi trong giới kinh doanh rồi.
- Giỏi cái con khỉ. Mọi việc có ông già tao lót đường xong rồi. Tao chỉ chót chết cái miệng thôi. Chờ được tích sự gì đâu.
- Thôi đừng có giả bộ khiêm tốn. Giờ... định đi đâu đây?
- Thì kiếm vài lon nhâm nhi tán dóc.

Vĩ Cường lắc đầu:

- Cho tao xin. Hôm qua gặp ông cậu, bị Ông chơi cho cả xị rượu nếp tới bây giờ còn ngất ngự. Mình kiếm café đi, chỗ nào thoáng mát một chút.

Như một phản xạ. Nhật Huy đảo nhanh tay lái về đường quen thuộc.

Chẳng mấy chốc quán café “Sương Khói” hiện ra trước mắt.

Vĩ Cường bấm nhẹ vai bạn.

- Mày hay đến đây lắm hả?
- Chỉ là lần thứ hai.

Cả hai lặng im len lỏi qua các chậu kiểng tiến về hòn núi giả. Vừa qua khúc quanh, Nhật Huy hơi khựng lại, kéo bạn rẽ sang lối khác.

Vĩ Cường kịp nhìn thấy nơi chiếc bàn con bên hòn non bộ, một đôi trai gái đang thì thào vui vẻ. Cô gái khá trẻ và xinh đẹp, còn chàng trai vì ngồi quay lưng lại nên không trông rõ mặt, nhưng cũng ra dáng lịch sự, bảnh bao.

Chọn chiếc bàn khá kín đáo, đôi bạn ngồi xuống.

Nhật Huy lặng thinh, dù nghi ngờ nhưng anh không tưởng lại gặp Hiểu Phương trong hoàn cảnh này. Cách nói chuyện giữa cô và chàng thanh niên xa lạ kia cho phép anh giải tỏa một nghi vấn. Vậy là anh đoán đúng. Hiểu Phương đã có người trong mộng, nên cô khá lúng túng khi tiếp xúc với anh. Và do vậy cô đã tính đùn đẩy anh sang Hiểu Lam.

Thấy vẻ trầm tư của bạn, Vĩ Cường nói nhỏ:

- Nè. Đừng nói với tao con bé ấy là bồ của mày ghen.

Nhật Huy không phân tích được cảm xúc của mình, anh thở dài.

- Còn tệ hơn thế nữa!
- Vậy là thế nào?
- Ông bà già vừa dẫn tao coi mắt em tuần rồi.
- Trời đất! Mày nói thật?
- Chính xác như hai với hai là bốn.
- Vậy là tiêu mày rồi. Mày xem kìa cô ta cô vẻ tình với anh chàng ấy quá.
- Chắc vậy.
- Giờ tính sao đây?
- Tính gì?
- Không lẽ mày bằng lòng để cô vợ sắp cưới tình tứ với kẻ khác.
- Chớ mày muốn tao phải làm sao?

Vĩ Cường nắm tay Nhật Huy kéo lên:

- Đi Đi với tao. Phải hỏi cho ra lẽ.

Anh giật tay lại:

- Đừng có khùng! Ngồi xuống đi. Qua đó đừng ê mặt à? Vả lại tao có nói yêu cô ta đâu.
- Gì kỳ vậy? Không yêu sao đi coi mắt?
- Đại khái đây là ý ông già tao. Thôi bỏ đi. Đừng quan tâm tới họ.

Vĩ Cường tiếc rề:

- Con bé đẹp quá chứ. Uổng thật!

Nhật Huy bật cười:

- Vô duyên. Tao không tiếc thì thôi, mắc mớ gì đến mày.
- Ở... Mày cũng biết, tao khoái mày em choai choai, mà cô này thì quá đắt.
- Chưa đâu, còn cô em nữa, nhưng “chần” lắm.
- Vậy ra mày có “sơ cua”?

Nhật Huy bực dọc:

- Cua cái con khỉ, ăn nói sao nghe đều thế.

Không quan tâm đến thái độ Nhật Huy, Vĩ Cường tò mò.

- Nói tóm lại, mày đề ý nhỏ em?

Nhật Huy kho chiu, anh nat ngang:

- Thôi đi. Nhiều chuyện quá.

Không muốn Vĩ Cường nói mãi đề tài này, anh hỏi:

- Sắp tới mày định làm gì, hay là phụ Ông già?

Vĩ Cường hợp một ngụm café:

- Chưa biết. Tao với ông không hợp cho lắm.
- Thế thì về với tao đi. Công ty tao còn thiếu người như mày đây.

Vĩ Cường xoa tay:

- Ngu sao. Về để làm lính mày à?

Nhật Huy nhăn mặt:

- Đừng giỡn. Tao nói nghiêm chỉnh đây.

Vĩ Cường thở ra:

- Dù sao cũng phải giúp ba tao một thời gian. Công ty ông đang có nhiều rối rắm. Khi nào mọi thứ ổn định, mày vẫn còn cần người, tao sẽ xuống.

Câu chuyện đi vào ngõ cụt. Vĩ Cường chột kêu lên:

- Nhật Huy.

Anh bực mình cắn nhần:

- Mày làm gì vậy?

Vĩ Cường không đáp anh hất mặt về phía đôi trai gái đang đi phía bên kia.

Nhật Huy nhìn theo, mặt anh chạm nhanh tia nhìn Hiếu Phương. Cô hơi khựng lại, cuối cùng tiếp tục đều bước.

Biết bị thằng bạn phá mình, Nhật Huy thở dài.

- Mày hại tao rồi thằng trời đánh à!

Vĩ Cường tỉnh bơ:

- Tức cười mày quá. Cô ta có lỗi với mày, tại sao mày ngại?
- Không phải ngại mà... vì tao không thích có sự chạm mặt.

Vĩ Cường phản đối:

- Mày thật khó hiểu. Tại sao làm cho sự việc thêm phức tạp. Không đến được thì rút lui cho rồi. Tội gì phải giả dối khi tiếp xúc.

Nhật Huy mệt mỏi:

- Không cãi với mày nữa. Địa chỉ, số điện thoại của mày đâu để tao ghi lại khi cần sẽ tìm mày.

Vĩ Cường lặng lẽ đọc cho bạn lưu vào máy.

Đôi bạn vừa dẫn xe ra, chưa kịp đề máy anh đã sững sờ đến nhói lòng. Hiếu Lam đang vui vẻ chầm chậm phía sau một anh chàng trắng trẻo, có mái tóc nghệ sĩ bồng bênh, trên chiếc moto 750 phân khối.

Sự chạm mặt khá bất ngờ, Hiếu Lam bối rối. Nhật Huy định lờ đi nhưng cô đã bước tới.

- Nhật Huy Anh cũng tới đây à?

Gương mặt Nhật Huy tối sầm, anh rất cố gắng nhưng không thể nào tạo được một nụ cười xã giao.

- Chào Lam. Có chuyện gì không?

Cô gái lúng túng:

- Ồ... Anh có thấy Hiểu Phương không vậy?

Nhật Huy lắc đầu nhanh. Liếc nhìn đôi thanh niên anh cười khẽ:

- Hai người vui vẻ nhé. Tôi có việc phải đi trước.

Hiểu Lam chưa kịp nói, chiếc Wave đã lao nhanh. Cô ngẩn ngơ nhìn theo. Sao Nhật Huy lại có vẻ giận dữ? Hay là... một ý tưởng chợt lóe lên rồi lại vụt tắt. Không thể có điều ấy được!...

Vĩ Cường nhận ra ngay tâm sự của bạn khi Nhật Huy cho xe vùn vụt qua các ngã đường. Có lẽ cuộc gặp gỡ lần thứ hai đã gây cho Nhật Huy cú sốc. Anh thờ dãi. Không ngờ thằng bạn đào hoa lại rơi vào cảnh ngộ này. Bất giác, Vĩ Cường buột miệng:

- Kiếm chỗ nào uống bia đi, giờ này đi về tao ngán quá.

Cũng nơi chiếc bàn bên con suối giả, người thanh niên nhìn cô gái lộ vẻ thắc mắc:

- Hiểu Lam. Người vừa rồi là ai vậy?

Cô gái hơi mỉm cười, tay khuấy nhẹ ly nước:

- Anh muốn nói Nhật Huy hử? Ba anh là bạn thân của ba em.

- Hình như Nhật Huy buồn khi thấy em đi với anh.

- Đừng đoán mò Duy Khang. Sao anh biết người ta buồn?

Duy Khang không đáp, lơ đãng nhìn chú cá vàng lội nhõn nhõn dưới hồ nước, chú cá có vẻ cô đơn thật tội nghiệp.

Hiểu Lam hơi khó chịu, cô gắt nhẹ:

- Duy Khang. Bữa nay anh làm sao vậy? Lúc trước anh vui vẻ lắm mề.

Mặt anh chàng bỗng trở nên xa xăm:

- Em nói đúng. Bản tính anh rất vui vẻ nhưng... trong hoàn cảnh này anh không sao vui được.

- Tại sao chứ?

Một chút hờn ghen chợt nhen nhói lên trong lòng:

- Anh nhìn thấy ở Nhật Huy một tình cảm khá sâu đậm đối với em. Anh ta gần như chết lặng vì tưởng em có quan hệ mật thiết với anh.

Hiểu Lam hơi đỏ mặt, cô phản đối:

- Không đúng đâu. Anh đừng nghĩ vậy. Giữa em và Nhật Huy không có gì hết, chỉ mới biết nhau thôi.

- Đừng cãi anh. Anh đã yêu và cũng có lần buồn khổ vì yêu nên anh hiểu rõ cảm giác Nhật Huy lúc này.

- Đã nói không phải mà. Em mới gặp anh ta hai lần thôi, lần nào cũng bắt hoà vớinhau, làm gì có chuyện tình cảm.
- Có thể em không có nhưng Nhật Huy thì trái lại. Ánh mắt anh ta tối hắc đi và thoáng nhanh một chút đau đớn, anh phát hiện rất rõ.

Hiếu Lam hoang mang:

- Em không biết. Em chưa bao giờ nghĩ anh ấy có tình cảm với mình.

Cô chợt nhớ ánh mắt Nhật Huy khi anh cho xe đi. Một ánh mắt thật lạ như giận dữ, như trách móc, tự dưng cô nao nao, vậy là Nhật Huy hiểu lầm cô rồi.

Nhìn Hiếu Lam đăm chiêu, Duy Khang nhận ra ngay sự ngu dốt của mình. Có thể Hiếu Lam nói đúng. Giữa cô và Nhật Huy chưa trói buộc sợi dây tình cảm. Hoặc và chỉ có mình Nhật Huy Vô tình anh đã giúp kẻ địch mà không biết. Hối hận anh lảng tránh:

- Hiếu Lam. Có chuyện gì mà em tìm Hiếu Phương vậy?
- Mẹ anh Long bệnh bất ngờ, phải đầu vào bệnh viện. Em gái ảnh điện đến nhà em, nói ảnh đi với chị Phương, nhờ em tìm giúp. Em tưởng hai anh chị đến đây, nào ngờ không gặp. Em lo quá, không biết tìm chỉ ở đâu nữa.
- Sao em không điện đến công ty, giờ này không chừng ảnh về rồi cũng nên.
- Em không biết số điện thoại.

Duy Khang nhanh nhẩu lấy chiếc di động gọi tổng đài xin số liên lạc trực tiếp đến công ty của Tiên Long. Cuộc diễn đàm diễn ra nhanh chóng.

Anh thở phào.

- Tiên Long về rồi. Đang cùng Hiếu Phương đến bệnh viện.

Hiếu Lam vui vẻ:

- Thế thì tốt quá. Em chỉ ngại hai người ấy đi chơi xa thì khổ. Vậy... mình về đi anh.
- Mới hơn mười giờ, còn sớm mà Hiếu Lam.

Cô gái nhìn đồng hồ như ngần ngại rồi ngồi im.

Duy Khang nghe buồn buồn. Anh quen Hiếu Lam khá lâu, từ lúc còn ngồi trên ghế giảng đường. Hiếu Lam có vẻ mến anh nhưng tình cảm chỉ dừng lại ở mức đó. Cô không hiểu hay cố tình không chấp nhận? Anh bồi hồi nhìn cô bạn. Hiếu Lam đang chìm sâu trong suy tư, gương mặt đẹp phảng phất vẻ buồn.

Cảm thấy ngột ngạt, Duy Khang hơi nhồm dậy:

- Hiếu Lam. Mời mấy tuần không gặp, em thay đổi nhiều quá.

Hiếu Lam ngẩng lên:

- Sao anh nói thế? Em thấy mình cũng như ngày nào.
- Không đâu. Trước kia lúc nào em cũng vui vẻ chứ đâu có dáng điệu trầm buồn, u sầu như bây giờ.

Hiếu Lam cười gượng gạo:

- Anh nhạy cảm quá. Em chỉ hơi lo một chút chứ đâu có gì để phải buồn.

Tiếng Duy Khang ảm hân:

- Hiểu Lam. Có khi nào em nghĩ đến anh không?

Hiểu Lam hơi ngượng quay mặt đi:

- Anh hỏi lạ! Mình là bạn bè, dĩ nhiên cũng có lúc em nghĩ đến anh chứ!

Duy Khang cười buồn:

- Chỉ là bạn thôi sao Lam? Em vô tình quá.

Hiểu Lam bối rối:

- Duy Khang. Hôm nay anh sao vậy? Nói gì không hà! Em không thích thế đâu. Mỗi khi đi chơi với anh thật vui. Còn bây giờ... Anh khó hiểu quá.

- Chỉ tại Lam cố tình không hiểu thôi.

Hiểu Lam cảm thấy râm rức, chưa bao giờ cô thấy Duy Khang ủ rũ như thế. Cô rất mến anh, đôi lúc cũng nhớ về anh nhưng rồi lại nhanh chóng quên với bao bận rộn. Những lúc đi cùng Duy Khang, cô có cảm giác thoải mái bởi sự tế nhị pha chút hóm hỉnh của anh. Nhưng cô biết đó không phải là tình yêu.

Một chút thương hại làm cô dịu giọng:

- Duy Khang. Lam biết phải nói thế nào để anh hiểu. Em không muốn anh buồn nhưng... cũng không thể giả dối. Em rất mến anh, luôn xem anh như một người anh trai. Đừng buộc em phải đi quá xa khi lòng em chưa nghĩ tới. Chúng ta cứ coi nhau như ngày nào, không tốt hơn sao? Tội gì phải phá vỡ tình bạn cao quý này. Thật lòng em không muốn mất một người bạn như anh.

Giọng nói đều đều của Hiểu Lam làm tim Duy Khang đau buốt. Có lẽ giải pháp tốt nhất là chờ đợi. Hy vọng sẽ có ngày Hiểu Lam hiểu được sự kiên nhẫn của anh.

Nghĩ vậy Duy Khang đổi giọng tươi tỉnh hơn.

- Thôi bỏ qua đi. Lam đừng quan tâm chút buồn vu vơ của anh. - Vuốt lại mái tóc nghệ sĩ, anh nói tiếp - Sao? Hôm rày có gặp Thanh Vy không?

Hiểu Lam bật cười;

- Anh ngớ ngẩn thật. Bạn học chung ngày nào chả gặp.

Duy Khang gãi đầu:

- Ồ há. Anh quả lẩn thẩn. Lâu quá sao không gặp cô bé ấy, lúc này cô ta sao rồi?

- Cũng vậy. - Cô lém lỉnh - Mà anh Khang này, Thanh Vy hay nhắc anh lắm đó.

Duy Khang lúng túng:

- O... vì anh cũng là bạn của Vy mà.

Không để Hiểu Lam khai thác, Duy Khang chuyển đề tài:

- Hiểu Lam. Hay là bữa nào em rủ các bạn tổ chức một buổi tối dã ngoại đi. Học hành mãi không ngán à?

- Ngán chớ sao không. Tối ng`ay cầm đầu vào sách vở muốn khùng luôn. Nhưng chỉ còn tháng nữa thi tốt nghiệp rồi, tụi em đâu dám lơ là.
- Thi cũng phải thư giãn chứ, em mà học mãi sẽ mau già lắm đấy.

Hiếu Lam nguyền người bạn:

- Không muốn anh lo. Hãy tự chăm sóc mình đi.
- Anh thì cần gì. Nhìn xem, cũng đâu thua ai. Chỉ có mình Lam mới không thấy anh đẹp trai ấy chứ.

Cô gái cười xòa:

- Chà! Tự cao dữ hén. Thôi được. Để em bàn với tụi nó, khi nào thống nhất sẽ báo với anh và Mẫn Đạt. Được chứ?
- OK. Anh chờ. Nhưng mình kiếm gì ăn nhé? Anh nghe đói rồi.
- Cũng được. Nhưng nhanh thôi. Em cần gặp Hiếu Phương để hỏi thăm bệnh tình mẹ anh Long.
- Ủ! Vậy mình đi.

Đôi bạn ra khỏi quán. Hiếu Lam vô tư nhìn hai bên đường. Thành phố sắp đến giờ cao điểm.

Vừa cho xe ra cổng, Hiếu Lam gặp ngay cô chị. Hiếu Phương dừng xe hỏi:

- Em đi đâu vậy Lâm?
- Định đến nhờ Vy trả cuốn sách. Có gì không chị Phương?
- Hay là... để mai đi. Chị có chuyện muốn bàn với em.
- Quan trọng không?
- Vào nhà đi, chị nói sau.

Hơi thắc mắc nhưng Hiếu Lam cũng quay vào.

Không kịp thay y phục, Hiếu Phương dẫn cô em ra ngoài vườn cây. Cô nói khi cả hai ngồi trên bàn ghế đá.

- Có chuyện rồi Lâm ơi. Lúc sáng Nhật Huy bắt gặp chị đi với Tiến Long.
- Ở đâu?
- Quán café “Sương Khói”.
- Ảnh đi một mình?
- Không. Hai người, có lẽ là bạn.
- Ảnh có nói gì không?
- Không. Hình như ảnh giả bộ không thấy chị.
- Có khi ảnh không thấy thật thì sao?
- Không đâu. Lúc ra về chị có chạm mặt Nhật Huy.
- Vậy là chị đến trước em.

Hiếu Phương ngạc nhiên:

- Em đến đó làm gì?
- Em nhờ Duy Khang chở đi tìm chị, nhưng không gặp. Ai ngờ lại gặp Nhật Huy.

Hiếu Phương sững sờ:

- Rồi Nhật Huy có thấy em không?
- Thấy. Em có hỏi chị, nhưng ảnh lắc đầu rồi đi mất. Người gì kỳ cục.

Hiếu Phương thăm kêu khô; cô giậm chân:

- Thôi chết rồi. Giờ làm sao đây? Mà em cũng kỳ . Tự dưng lại đi chung với Duy Khang.

Hiều Lam háy bà chị:

- Chị mới là kỳ đó. Mọi khi anh Khang vẫn chở em mà.

Hiều Phương nói với về khổ sở:

- Hiều Lam, em không thấy sự phức tạp trong câu chuyện này sao? Nhật Huy theo lời gia đình đến tìm hiều chị. Đã bao lần chị lánh mặt mà chưa giải thích được gì. Giờ để lỡ tay Chị có bồ, em đi với người đàn ông khác. Như vậy không xúc phạm người ta sao?

Hiều Lam nhún vai:

- Chị khéo lọ Anh ta có để ý tới mình đâu mà chị ngại. Từ hôm đó đến nay anh ta có thêm bước tới nhà mình đâu, điều đó chẳng quá rõ sao?

- Em đừng nghĩ vậy. Dù sao Nhật Huy cũng có lòng tự trọng. Em nói người ta quá tệ, không lẽ họ vác mặt tới hoài?

- Chị đừng làm ra vẻ quan trọng. Nhật Huy cũng chẳng tốt lành gì. Vừa thích chị, vừa ngấp nghé em. Con người đó không đáng để chị em mình suy nghĩ.

Cô chị nhăn mặt:

- Hiều Lam. Em hấp tấp vội vàng quá. Hôm trước nói chuyện với ba, thấy em thấu tình đạt lý lắm mà. Sao giờ lại kết luận xấu về Nhật Huy khi anh ấy chưa có biểu hiện gì rõ ràng? Trong khi đó chính chị em mình mới là người có lỗi. Em thử đặt vào vai trò Nhật Huy xem. Khi phát hiện cả hai người con gái đều đối gạt anh, anh sẽ phải nghĩ gì?

- Nhưng em có gạt ai bao giờ đâu?

- Dĩ nhiên là em không có. Nhưng làm sao Nhật Huy biết được. Chắc chắn anh sẽ nghĩ em là người yêu của Duy Khang.

Hiều Lam ương bướng:

- Kệ anh tã Ai biểu hiều làm ráng chịu.

Hiều Phương rầu rĩ, cô gắt nhẹ:

- Em bướng quá. Thử nghĩ lại đi. Nếu Nhật Huy cho rằng chị và em coi thường anh, đem chuyện này nói lại bác Vũ. Khi ấy sẽ ra sao? Tan vỡ, rạn nứt hết cả, em thấy không?

Hiều Lam hơi lo:

- Nhưng Nhật Huy đâu có thích em, anh chỉ muốn tìm hiều chị thôi mà. Em biết phải làm sao?

- Đừng có ngốc quá cộ Em không thấy ánh mắt của Nhật Huy khi nhìn em sao?

- Có thấy gì đâu? Nói chuyện với anh ta lần nào em cũng tức gần chết người gì kỳ cục...

- Em thật khờ khạo. Em tưởng con người Nhật Huy là thế sao?

- Chớ còn gì nữa. Tối hôm đó cũng có mặt chị nữa mà. Chị không nghe cách anh nói chuyện à?

- Sao không nghe. Nhưng em cũng có hiền hậu gì, bốp chát tìm cách gây hận với anh ta, làm sao Nhật Huy không phản ứng. Chị ngồi ngoài nên thấy rõ. Nhật Huy chỉ muốn trêu chọc em thôi...

- Nhưng đó đâu phải là biểu hiện chứng tỏ anh để ý em.

- Vậy em muốn sao?

- Ít ra cũng như anh Khang, anh Đạt, nhò nhẹ, dịu dàng, tìm cách để em vui lòng... mới phải chứ.

- Để rồi em cho anh ta ra rìa như Duy Khang, Mẫn Đạt?

Hiếu Lam ngắc ngứ làm thinh. Hiếu Phương nhìn em gái nói tiếp:

- Nhật Huy không phải đơn giản. Anh ấy có vẻ sâu sắc, trầm lặng. Nhưng thật tình chị cũng không biết có phải vì thích em mà Nhật Huy luôn tìm cách đối chọi với em không. Trong khi anh thừa khả năng dịu ngọt để lấy lòng.

Hiếu Lam không hài lòng về nhận định của bà chị. Cô xí một tiếng, đôi môi trề xuống và nói:

- Chị làm như em dễ lắm vậy. Thấy ai đẹp trai là thương liền.
- Em nói có thật lòng không đó? Chị nghĩ không dễ gì thoát được nụ cười và tia nhìn của anh đâu.

Hiếu Lam hơi ngượng khi nhớ lại nụ cười và ánh mắt Nhật Huy hôm nào, cô gặt phăng:

- Thôi đi chị Oi. Chỉ có những người yếu đuối, đa cảm như chị mới bị anh ta hớp hồn, chứ em hả. Còn lâu!

Chương 6

- Thôi được bỏ qua đi ... lúc sáng gặp em, thái độ Nhật Huy thế nào ?
 - Có vẻ lạnh lùng, dường như không muốn nói chuyện.
 - Vậy đúng là ảnh giận thật rồi . Em nghi ngờ lại đi . Ảnh đâu có biểu hiện gì , khi chị hai lần lánh mặt, nhưng với em thì khác . Kể cả sáng nay khi bắt gặp chị và Tiến Long . Nhật Huy cũng tỉnh bơ, đến chừng thấy em anh ấy mới thật sự tức giận . Điều đó không nói lên tình cảm của Nhật Huy đối với em sao ?
 - Nhưng ...
 - Còn nhưng gì nữa . Chị muốn biết thật tình em có nghĩ đến Nhật Huy không vậy ?
- Hiếu Lam nghe nóng đôi gò má :
- Làm gì có . Em không ưa Nhật Huy thì đúng hơn.
- Hiếu Phương cười cười :
- Phải rồi . Lúc thì nói ghét , lúc lại bảo không ưa . Mai một đừng đối 'y nha.
 - Chị đừng có mơ . Làm như em dễ “cua” lắm vậy.
- Hiếu Phương vịn vai cô em gái đứng lên:
- Đừng nói sớm quá cô nương , rùi sau này thương người ta, nhớ lại rồi mắc cỡ . Thôi chị đi tắm đây , em có đi đâu thì đi . Lát nữa chị phải vào thăm mẹ Tiến Long.
- Hiếu Lam hỏi với theo:
- Bà ấy ra sao rồi chị ?
 - Ổn rồi . Chỉ là tăng huyết áp thôi . Không có gì nghiêm trọng.
- Hiếu Lam phân vân . Nhận định của Duy Khang và Hiếu Phương có nhiều điểm giống nhau. Gương mặt và nụ cười khinh khỉnh của Nhật Huy lại hiện ra . Cô bực mình lắm lắm.
- Ông chờ xem ! Đừng có làm cao với tôi.

Buông cặp ra, Nhật Huy nằm thờ dốc . Từ hôm bắt gặp Hiếu Lam đi với người bạn trai , anh luôn thấy khó chịu trong người, tâm hồn không mấy khi thanh thản. Biết rằng không còn cơ hội, nhưng sao anh cứ mãi nhớ hai lúm đồng tiền duyên dáng, đôi mắt đẹp xoe tròn và gương mặt đỏ hồng như vừa nhát ly rượu mạnh của Hiếu Lam mỗi khi cô giận.

Buổi đi chơi với Kim Thy cũng chẳng giúp ích được gì . Nỗi buồn mơ hồ như nhói lên bên cô bạn thích làm duyên ; dù xung quanh không ngớt vang lên tiếng xì xào, trầm trồ ngợi khen cô gái có thân hình bốc lửa . Kim Thy có vẻ thích thú trước những cặp mắt chau hấu ngưỡng mộ . Vội vĩnh mãi không được , cô nàng quạu quọ , dỗi hờn, quay sang bắt chuyện với một anh chàng lạ hoắc đang nhồi trên thảm cỏ xanh gần đó . Nhật Huy không thêm để tâm . Với anh , Kim Thy chỉ là một con búp bê xinh đẹp trưng trong tủ kính . Anh mĩa mai tưởng tượng cảnh tình tứ giữa Hiếu Lam và gã thanh niên tóc quăn, khá chừng chặc với chiếc mô tô phân khối lớn , để rồi lòng nghe đau đau.

Anh đã yêu ư ? Biết rằng không phải, nhưng vẫn không đánh bật được cảm giác cay đắng vì bị dối gạt , lừa dối.

Anh lắc đầu nhìn xung quanh . Buổi sáng thật đẹp với những tia nắng ấm dịu . Phía bên dưới, trên con đường quen thuộc dòng người vẫn đổ xô , chen chúc nhau với mọi phương tiện - Nhịp sống hối hả, sôi động vẫn là nét đặc thù của thành phố này - Chỉ có anh, tít trên cao , chợt nghe lẻ loi , đơn độc ...

Tiếng chị giúp việc từ dưới cầu thang vọng lên:

- Cậu Huy, ông chủ muốn gặp cậu.
- Có chuyện gì không chị Gái ?
- Tôi không biết, ông chủ cũng không nói.

Hai cha con chào nhau nơi phòng khác . Ông Vũ buông tờ nhật báo ra hiệu :

- Con ngồi xuống đi , ba có chuyện muốn nhờ con.
- Ngất Huy im lặng làm theo lời cha, ông nhìn anh rồi hỏi :
- Hôm rày con có ghé bác Tường không , Huy ?

Anh lúng túng :

- Dạ .. không ba à ! Con bận quá.

Ông Vũ hơi bức mình :

- Thế con bận chuyện gì ?

- Con ...

- Con thật lạ . Gần cả tháng không hề ghé tới nhà họ . Ba thật không hiểu được con.

Nhật Huy khổ sở :

- Ba cũng biết con con` nhiều việc phải làm . Hơn nữa Hiểu Phương đi suốt ngày , Hiểu Lam đang tập trung cho kỳ thi ra trường , con đến sao tiện.

Ông Vũ nhìn con dò xét:

Nhật Huy phối phăng:

- Đâu có ba . Tụi con vui vẻ lắm mà.

- Con đừng chối . Dường như ba thấy con không thích Hiểu Phương.

- Không hẳn vậy . Nhưng mới gặp một hai lần làm sao trả lời câu hỏi của ba.

Thì đến nhiều lần . Chẳng lẽ con ở nhà chờ con gái người ta tới.

Nhật Huy cười xoà.

- Cũng từ từ chứ ba . Làm quá họ coi thường thì sao ?

Ông Vũ thở ra:

- Con lúc nào cũng đủ lý lẽ để biện hộ cho mình. Ba không cãi nữa . Nhưng ba cho con thêm hai tuần để trả lời cho ba . con liệu sao thì liệu.

Nhật Huy nhăn nhó:

- Trời đất ! Chuyện tình cảm mà ba làm như đi đồ giá , xem hàng . Từ từ rồi con` tính chứ . Ba yên tâm đi, con không để cha mẹ thất vọng đâu.

Ông Vũ không hài lòng nhưng cũng chẳng biết nói gì hơn, có lẽ ông phai? tự mình tìm hiểu bọn trẻ vậy.

Nhật Huy lên tiếng :

- Lúc này ba định bảo con làm gì vậy ?

Như sự nhớ ông Vũ nói :

- con đánh xe mang chậu bonsai qua bác Tường giùm ba, nói ba gửi tặng.

Nhật Huy bối rối :

- Sao ba không bảo chu Hai tài xế.

Ông Vũ nghiêm giọng:

- Mà ba muốn con đi, không được sao ? – Ông thở dài _ Nhật Huy, này chẳng lẽ con khờ đến nỗi không biết tạo cho mình cơ hội ?

Nhật Huy ngán ngẩm, anh tự nhủ : “ Con trai ba khờ thật chứ lẽ chẳng gì “ . Tuy vậy anh vẫn giả bộ vui vẻ :

- Thôi được để con đi. Sẵn thăm hai cô bé ở bên luôn.

Ông Vũ gật đầu:

- Lát xe hơi đi đi. Lúc này ba bao? chu hai để vào băng sau rồi, cẩn thận đừng để gãy nhánh đó.

Nhật Huy quay mặt giấu nụ cười . Không ngờ ba anh mê làm sui quá mức.

Tỉ mỉ sửa lại các cành hoa cắm chướng nhiều màu sắc, Hiểu Lam hài lòng ngắm nghía tác phẩm của mình.

Không buồn nhặt những cành lá vương vãi trên bàn, cô nâng niu bình hoa nhỏ , ánh mắt sáng ngời hạnh phúc . Mặc chuông cửa đổ dồn, cô loay hoay tìm` thế đặt bình hoa trên bàn, đến lúc ưng ý mới vội vàng bước ra cổng.

Lúng túng mấy giây khi nhận ra nhười khách, cô ngượng ngập nở nụ cười chào:

- Nhật Huy Lâu quá không thấy anh đến chơi.

Anh chàng bình thản:

- Chào Lam. Bác trai có nhà không?

- Ba tôi đi đánh tennis với mấy người bạn chưa về . Có chi không anh ?

Chỉ chậu bonsai dưới chân, Nhật Huy điềm đạm:

- Ba tôi gởi biếu bác Tường chậu bonsai.

Nhìn chậu cây cao khoảng 4 bậc, có dáng như một thiếu nữ ẻo lả mang trên mình sợi tóc xanh mượt đầy đặc, nghiêng nghiêng, nhấp nhô dợn sóng, Hiểu Lam thích thú ngồi thụp xuống mân mê những chum` lá nhỏ hình kim.

Lát sau cô ngược lên nhìn Nhật Huy cười thật tươi:

- Đây là cây gì mà đẹp quá vậy Nhật Huy ?

Anh lắc đầu, mở rộng cánh cửa:

- Tôi không rành lắm, chỉ nghe ba tôi bảo đó là một loại tùng la hán lá nhỏ, người con` gọi là tun`g la lán lưỡi chim sẻ, đặc điểm lá ngắn và dày , sống lâu, dáng cây rất đẹp.

Chừng như thấy mình nói hơi ngiêng anh ngừng ngang trở giọng:

- Làm ơn chỉ giùm tôi để ở đâu ?

Hơi khó chịu về lạnh lùng của anh chàng, cô đứng lên chỉ tay vào trong:

- A nh để đại ở đây đi, lát nữa tôi sẽ nhờ người mang vào.

Nhật Huy lặng thinh, cẩn thận bê chậu kiêng vào bên trong, nơi có bóng mát của gian` hoa giấy . Hiểu Lam khách sáo:

- Cám ơn Nhật Huy nhiều nha Nhật Huy . Làm mất công anh quá.

- Không có gì . Chào nhé !

Hiểu Lam vụt kêu lên:

- Nhật Huy.

Anh khựng lại, chờ đợi..

Cô áp úng:

- Anh không vào chơi sao ?

- Xin lỗi , tôi có hẹn.

- Với bạn gái à ?

Anh lắc đầu:

- Tôi không giỏi như cô tưởng đâu.

- Tôi cần gấp anh, khoảng `5 phút thôi . Được không ?

- Để làm gì ?

- À .. Tôi muốn anh hiểu tôi và chị Phương hơn.

Mặt Nhật Huy khẽ nhú lại.

- Tôi hiểu cô muốn nói gì rồi . Đừng bận tâm . Tôi không phải là người nhỏ mọn như cô nghĩ đâu.

Cô gắng nhỏ nhẹ :

- Hình như giữa chúng ta có chút hiểu lầm, mình nên giải tỏa sẽ nhẹ nhàng hơn.

- Giải tỏa? cho cô hay cho tôi ?

- Dĩ nhiên cho anh rồi.

- Vậy thì không cần thiết. Tôi đủ khả năng kiểm chế mình.

Hiểu Lam thở ra :

- Anh ghét' chị em tôi đến thế sao ?

Mặt Nhật Huy giãn ra, nụ cười giễu cợt lại xuất hiện:

- Phải thừa nhận cô có năng khiếu nói thaY người khác . Thật tình cô nghĩ tôi có tư cách để nói chuyên. Thương ghét với chị em cô sao ? Nh+ng thôi . Mỗi người có quyền làm theo ý mình . cô hãy tận hưởng niềm vui trong buổi sáng đẹp trời này đi, đừng băn khoăn vì tôi.

Hiểu Lam bàng hoàng, Không ngờ Nhật Huy thay đổi nhanh như vậy . Thật bực mình.

Đóng sập cánh cửa, chưa kịp quay vào, cô nghe tiếng gọi í ới:

- E ... e .. Hiểu Lam.

Nhận ra cô bạn gái, Hiểu Lam vui mừng reo to:

- Thanh Vy, bỏ đi đâu vậy ?

Vừa đẩy xe, Thanh Vy vừa nguyệt bạn:

- Hỏi vô duyên. Đến đây chứ đi đâu . Bị người ta hớp hồn rồi chắc ?

- Người ta nào ?

- Đừng giả bộ . Ta thấy hết rồi.

- Thấy gì ?

- Thấy chàng của mi chớ thấy gì . Chà ! “bánh tòn” dễn hen . Vậy mà giấu miết, thật ... tệt với bạn bè !

Hiểu Lam đỏ mặt véo vào tay bạn :

- Chàng đa đoan mà chàng . Chỉ là người quen thôi.

Thanh Vy dài giọng :

- Phải rồi . Đâu phải chàng . Chỉ là “người đã đi mất, em còn trông theo” thôi phải hông ?

Hiếu Lam gắt giọng :

- im đi . Đừng nhắc tới hần nữa. Ta khó chịu lắm.

Thanh Vy nhìn bạn lạ lắm . Không lẽ nói chơi ... con nhỏ yêu thật rồi sao ? Nhìn kia đôi má trắng mịn đỏ hồng , bờ môi cong cong hờn dỗi . Thôi vậy là tiêu mi rồi Lam ơi ! Dừng xe trên sân nhà , cô lôi Hiếu Lam ra vườn.

Hiếu Lam nhăn mặt vì đau, cô gắt:

- L' m gì dữ vậy ? Để ta đóng công lại, không thôi lát mi đi bộ về đó.

Thanh Vy phớt lờ :

- Đừng lo chuyện bao đồng . Mi nghe ta hỏi . Anh chàng lúc nãy al' ai, quen biết thế nào với mi ?

Nhặt mảnh lá trên tóc bạn, Hiếu Lam cười cười :

- Coi bộ mi hứng thú với Nhật Huy quá ha.

Chiếc miệng với đôi môi mỏng củ cô bạn bật nhanh:

- hần tên Nhật Huy ? Được ! Tiếp đi.

Hiếu Lam nhìn bạn không nháy mắt . Sao Thanh Vy lại tò mò quá thế ? Cô nghi ngờ :

- Co[phải mi biết Nhật Huy không ?

- Vô duyên. Đến cái .. tên còn phải hỏi mi, biết làm sao được.

- Vậy sao mi điều tra dữ vậy ? ... Hay là “kết model” rồi.

Thanh Vy hơi ngả người ra sau, ánh mắt sắc bén:

- Coi bộ trình độ vô duyên của mi được nâng cao rồi đó.

- Ai biểu cứ hỏi hoài.

- Dĩ nhiên phải có lý do chứ.

- Lý do gì ?- Tao sẽ cho mi biết, sau khi mi kể về Nhật Huy.

- Thật không đó ?

- Ai thèm gạt mi.

Hiếu Lam ngẫm nghĩ một lát rồi chậm rãi kể về Nhật Huy.

Thanh Vy nghe xong cô tỏ vẻ băng khoăn . hơi lạ lùng vì ít' ai thờ ơ trước cô bạn xinh đẹp của mình. Ai nói con gái khó hiểu , đàn ông cũng nào phải đơn giản gì ...

Thấy bạn im lặng mãi, Hiếu Lam nóng ruột:

- Tới lượt mi nói rồi đó, sao nín thinh hoài vậy ?

Thanh Vy ngất người lên, hơi liếc về chiếc xe bên hông nhà, cất giọng khá nghiêm chỉnh:

- Hiếu Lam ! Bạn phải trả lời cho mình một câu hỏi, nhưng tuyệt đối phải trung thực . Rồi ... mình sẽ nói điều mình biết về Nhật Huy cho bạn nghe.

Hiếu Lam không khỏi hoang mang:

- Chuyện gì mà nghiêm trọng vậy ?

Thanh Vy xua tay:

- Đừng hỏi lung tung. Bạn có chấp nhận yêu cầu của mình không ?

- Được . Mình hứa.

- Vậy thì ... Bạn đối với Nhật Huy thế nào ?

- Thế nào là ... thế nào . Mình không hiểu.

- Đồ ngốc . Ta hỏi mi có yêu hần không, rõ chưa ?

Hiếu Lam nghe đôi gò má nóng ran:

- Bá láp . Ta ghét hần gần chết , làm gì có chuyện yêu đương.

Thanh Vy hơi lắc đầu , ra vẻ chừng chặc.

- Hiếu Lam . Chúng mình con' ngây thơ, nông nổi lắm . Ta sợ mi chưa hiểu thế nào là yêu đâu. Mi hãy nói thật cả xúc của mình đi ta có thể giúp' mi nhận định đúng tình cảm thật . Bởi vì ... Ghét và thương là hai mặt đôt lập trong phạm vi tình cảm, chỉ cần đôt biến nó sẽ đôt dạng tay hình ngay ... , có hiểu? không ?

Hiếu Lam nhìn cô bạn gái đăm đăm:

- Chà ! Nhìn mi sao giống các chuyên gai và tâm lý quá.

- Đừng giỡn nữa. Trả lời thẳng vào câu hỏi của ta đi.

- Mi an tâm, Nhật Huy chưa đủ khả năng làm đau tim ta đâu.

- Nếu vậy thì tốt . Mi nghe đây , Nhật Huy đã có người yêu . Cô ấy là một thiếu nữ rất xinh đẹp ... như người mẫu ấy.

Hiểu Lam quá đỗi ngạc nhiên, cô nhìn sững bạn :

- Sao .. mi biết . Coui chừng người giống người.

- Không sai đâu. Ta nhớ Nhật Huy, vì anh ta có nụ cười đặt biệt với núm đồng tiền bên má phải và đôi mắt đẹp như mắt con gái.

Hiểu Lam giật mình khi nghe Thanh Vy mô tả rất đúng đặc điểm của Nhật Huy , nhớ tới an'h mắt và nụ cười của anh hôm nào làm cô xốn xao, Hiểu Lam nghe trong lòng dâng lên cảm giác khó chịu . Nhật Huy đều, có bồ rồi còn muốn đeo đuổi cô và Hiểu Phương.

Cô không để lộ cảm xúc ra ngoài mặt, Hiểu Lam nhìn bạn:

- Mi gặp anh ta lúc nào?

- Chủ nhật trước, tình cờ về bên nội, gặp dịp tổ chức đi Vũng Tàu ta tháp tùng theo, khi về ghé Suối Tiên, gặp anh ta cùng cô bạn gái ở đó.

- Nhưng... sao mi biết đó là bồ Nhật Huy?

- Trai gái đi một cặp, không bồ bịch thì là gì? Hơn nữa, cô ta có vẻ giận anh chàng, quay mặt bắt chuyện với một ông anh họ của ta nên mới để ý. Khi này gặp lại hân, ta cũng giật mình nán lại bên kia đường theo dõi, ai ngờ hân có ý định len lỏi vào nhà mi.

Hơi mím môi, Thanh Vy tiếp với giọng đe dọa:

- Coi chừng nghe. Cái mã đẹp trai, sang giàu là một cái bẫy đó. Mi mà để hân dụ là... tan đời...

Hiểu Lam bĩu môi:

- Xí. Làm như ta dễ dụ lắm. Được! Để bữa nào ta lột mặt nạ hân cho coi. Người trong... đẹp đẽ mà giả dối thấy sợ. Còn làm bộ tự ái nữa...

Cô bạn nheo mắt:

- Này! Nói không có gì sao lại giận dữ vậy?

- Giận cái đầu mị Nghe kể ta càng ghét cay ghét đắng hân ta.

Thanh Vy khoát tay:

- Thôi stop! Bấy nhiêu đủ rồi. Vào thay đồ đi.

- Đi đâu?

- Ăn bún bò huế. Ta mới phát hiện bên Nguyễn Cư Trinh có một tiệm mới ra, ngon tuyệt.

Hiểu Lam đang háo hức chột xù xuống như một quả bóng xì hơi.

- Tưởng gì. Cái tiệm hôm trước ta với mi ghé đó hả?

- Tâm bậy. Đã nói “mới cáu” mà.

- Nhưng từ đây qua đó xa thấy mờ.

- Xa gì mà xạ Chủ nhật hồng lẽ nằm nhà?

Hiểu Lam ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu, nhưng cô giao hẹn:

- Được. Mi chờ tã Mà nếu không đúng như lời mi thì mi phải hoàn toàn chịu trách nhiệm à.

Thanh Vy bật cười:

- Được rồi. Con yêu... Cô cần ký tên bảo chứng không?

Không có tiếng trả lời, chỉ có giọng cười trong trẻo, vút cao trong vườn cây.
Nhật Huy ngạc nhiên vì giọng nói người con gái vang lên trong máy, anh trả lời.

- Huy đây. Cô cần gì?
- Anh biết tôi à?

Anh cười một mình:

- Chỉ nghe hơi thở của cô tôi đã biết rồi, cần gì cô phải lên tiếng.

Không biết người bên kia nghĩ gì lại im lặng.

Nhật Huy cười khẽ:

- Sao? Hết chuyện rồi à?
- Tôi muốn gặp anh.
- Để nhãi lại cái ý cũ rích hôm đó chứ gì?
- Không phải. Còn nhiều việc đáng nói hơn.
- Cô ví dụ xem.
- Không được, bất tiện lắm. Mình gặp nhau chỗ khác đi.
- Xin lỗi! Tôi không quen hẹn hò trong giờ làm việc, để khi khác nhé.

Giọng nói có vẻ giận dữ:

- Anh phải đến. Tôi không thể nào chờ đợi được nữa.
- Nhưng tôi rất bận. Không tiếp cô được.
- Đừng để tôi phải chỉ cho anh cách ra khỏi công ty nha Nhật Huy. Chẳng lẽ anh sợ phải gặp tôi?
- Cứ cho là vậy đi.
- Anh đúng là...
- Thôi nhé!
- Khoan đã Nhật Huy, coi như tôi năn nỉ anh. Chiều tôi một lần được không?

Nhật Huy tức cười trước sự nhỏ nhẹ bất ngờ của Hiểu Lam.

Không muốn tiếp tục cuộc đàm thoại chẳng mấy thích thú, anh nói dứt khoát.

- Tôi biết Lam ấy náy vì nghĩ rằng đã làm tôi buồn. Nhưng tôi đã nói không chấp nhất chị em cô mà. Có gì phải ngại. Hơn nữa tôi không muốn nghe giải thích. Chuyện đã qua đừng nhắc mãi, chẳng hay ho gì đâu. Chào.

Giọng Hiểu Lam như cuồng quýt:

- Khoan. Nhật Huy! Anh đừng tắt máy.
- ...
- Anh Huy Anh còn đó không?
- Nói đi.

Có tiếng thở phào rồi giọng Hiểu Lam vang lên đặc sệt:

- Anh nghe cho rõ. Có một số việc tôi muốn anh giải thích. Anh phải tới gặp tôi. Nếu anh không tới là... tiêu đó. Bây giờ là 9 giờ, tôi chờ anh đến 12 giờ tại “Sương Khói”. Anh cứ suy nghĩ.

Nhật Huy bực dọc nói như hét:

- Đừng có vớ vẩn. Có buồn thì đi tìm anh chàng tóc quăn đi. Tôi không đến đâu.

Nói xong không đợi cô gái phản ứng anh ngắt máy...

Thư người trên chiếc ghế nệm. Nhật Huy thở dài. Mỗi lần nhớ đến Hiểu Lam, nghe được những gì xung quanh cô anh không khỏi bức bối. Tại sao Hiểu Lam cứ mãi quấy rầy khi anh đã cố tình lẩn tránh. Hiểu Lam vô tư quá nên không hề biết rằng sự ngọt ngào của cô đối với anh thanh niên đi cùng hôm nào đã làm đau nhói một con tim. Có tiếng động khẽ, Kim Thy bước vào trên tay cầm một ly nước.

- Anh Huy Nghĩ một chút đi, em pha nước chanh cho anh nè.

Bực mình vì bị phá rối, anh gạt:

- Sao Thy vào không gõ cửa?

Cô gái đáp ứng:

- Xin lỗi, Thy nghĩ không có ai ngoài anh, cho nên...

- Dù có ai hay không cũng thế... Thy không hiểu như vậy là bất lịch sự sao?

Kim Thy tủi thân, mắt cô hoe đỏ:

- Em chỉ muốn mang nước cho anh thôi mà. Làm gì la em dữ vậy?

Thoáng tội nghiệp, Nhật Huy đỡ lấy ly nước, dịu giọng:

- Xin lỗi Thy, anh đang có chuyện buồn, Thy đừng giận.

Như chỉ chờ có thế, cô gái gục đầu vào ngực anh khóc rung rức:

- Người ta... lo cho anh... Vậy mà lại bị anh nạt nộ...

Lúng túng gỡ đôi tay ngà ngọc đang ôm chầm lấy mình; anh nhỏ nhẹ:

- Kim Thy đừng quá xúc động như vậy.

Không thêm lau nước mắt, cô ngược nhìn anh tha thiết:

- Nhật Huy Em yêu anh! Em yêu anh nhiều lắm anh có biết không?

Nhật Huy bối rối không tưởng được Kim Thy có thể bạo dạn thốt lên những lời tình tự đó. Gương mặt đẹp được trang điểm những giọt nước mắt lấp lánh càng thêm náo nùng làm anh nao nao. Trong lúc anh chưa biết làm gì để xoa dịu cơn sóng tình cảm của Kim Thy thì có tiếng một giọng nữ lạnh lạnh:

- Nhật Huy, ông ra đây... Ông.

Tiếng nói im bật. Nhật Huy ngỡ ngàng. Kim Thy cũng nín khóc. Bên khung cửa, Hiểu Lam sững sờ nhìn Nhật Huy. Mặt cô tái đi, môi run run:

- Thì ra lý do của ông là thế này...

Gạt phang Kim Thy, Nhật Huy bước tới:

- Hiểu Lam, cô đừng hiểu lầm.
- Hiểu lầm à?

Cô gái nhìn Nhật Huy với ánh mắt khinh bỉ:

- Tôi hiểu ông nhiều hơn ông ngờ đó Nhật Huy Xin lỗi đã làm phiền.

Chỉ một bước nhảy Nhật Huy đã đến bên Hiểu Lam, nắm tay cô gái:

- Hiểu Lam. Những gì cô thấy không phải là thật. Đó chỉ là...
- Ông im đi. - Hiểu Lam gạt ngang - Chuyện của ông không dính líu tới tôi. Tại sao phải mắc công giải thích?

Kim Thy mím môi tức giận. Thì ra cô gái này là nguyên nhân làm Nhật Huy lạnh nhạt với cô Không kịp suy nghĩ, cô giật tay anh chen vào giữa hai người; mặt xanh mét:

- Nhật Huy, sao lại thế này? Cô ta là ai?

Nhật Huy nóng nảy:

- Kim Thy Em tránh ra đừng xen vào chuyện của anh.

Kim Thy hét lớn:

- Nhật Huy Em yêu anh mà. Sao lại đối xử với em như vậy?

Cô tức tưởi ôm mặt chạy đi.

Hiểu Lam cười gằn:

- Nếu có chút lòng tự trọng, ông đừng bao giờ để tôi thấy mặt.

Không thèm nhìn người đàn ông đang sừng sờ chết lặng, Hiểu Lam lạnh lùng ra về.

Nhật Huy bừng tỉnh. Anh nhanh nhẹn thu dọn hồ sơ cho vào tủ, khóa máy vi tính rồi tắt tả chạy theo. Khi anh đến cổng, bóng Hiểu Lam đã mất hút.

Nhật Huy chỉ còn biết thở dài khi sự việc ngày càng trở nên tồi tệ.

Chương 7

Hiếu Lam chấm dứt câu chuyện với giọng buồn buồn:

- Xin lỗi ba mẹ. Sự thật đã quá rõ, có lẽ con đành phụ lòng cả nhà thôi.

Không chào ai, cô đứng lên về phòng riêng. Khi chỉ còn lại một mình, Hiếu Lam không ngăn được nỗi niềm. Một giọt nước mắt lăn dài trên má. Cô không biết vì sao mình khóc? Có gì phải tiếc nuối khi Nhật Huy đã hiện nguyên hình là tên sở khanh? Cô đã đoán đúng về nhân cách của anh nhưng sao lòng lại tủi hờn khi phát hiện sự thật? Nhưng dù sao, nước mắt vẫn giúp cô vơi bớt phần nào áp lực đang đè nặng.

Hiếu Phương lặng lẽ bước vào, lộ vẻ quan tâm:

- Em bệnh sao Hiếu Lam?

Dựa người vào tường, tay ôm chiếc gối cô lắc đầu cười gượng:

- Đâu có, chị chưa ngủ sao?

- Chị không ngủ được.

Hiếu Lam pha trò:

- Vậy là nhớ anh Long rồi phải không?

- Không. Chị lo cho em thôi.

Hiếu Lam hơi nhúu mày tỏ vẻ không hiểu.

Hiếu Phương nhìn em dò xét. Đôi mắt rung rung đỏ của Hiếu Lam đã giúp cô xác định được tình cảm của đứa em ruột thịt. Điều này khá bất ngờ vì trước đây Hiếu Lam khá cứng rắn, có phần lạnh lùng khi đối diện với Nhật Huy. Phần cô coi như tạm yên. Ngày mai, Tiến Long sẽ đến thăm gia đình công khai mối quan hệ giữa cô và anh. Khu vườn hạnh phúc cô và Tiến Long cố công vun vén lâu nay chỉ còn chờ thời gian để đâm hoa, kết trái. Nhưng còn Hiếu Lam? Tình yêu đầu đời của Hiếu Lam lại thế này sao?

Hiếu Lam bật cười trước vẻ yếu đuối của bà chị:

- Chị Phương. Em thấy chị lạ ghê. Chuyện của em, em không lo thì thôi sao chị lại buồn?

Nắm tay em gái, Hiếu Phương thở dài:

- Đừng cho rằng chị quá ngốc nghếch Hiếu Lam. Chị đã yêu và từng buồn khổ vì yêu nên chị hiểu. Em có thể dối chị, dối cả nhà, nhưng... liệu em có dối được mình không? Em đã từng khuyên chị hãy mạnh dạn, cứng rắn... Vậy thì chị mong em can đảm vượt qua thử thách này. - Cô ra hiệu ngăn Hiếu Lam khi thấy đứa em hơi nhôu dậy- Đừng giả vờ nữa. Chị biết em yêu Nhật Huy. Nhưng dù sao, đó cũng chỉ là những xao động thoáng qua, chưa được nuôi dưỡng, nâng niu bằng những kỷ niệm êm đềm mật ngọt. Chị tin rằng em gái chị đủ sáng suốt để quên đi những gì không đáng nhớ.

Hiếu Lam cố kìm giữ nỗi xúc động, khi có người hiểu được mình, nhưng cô vẫn âm ứ:

- Không phải em tiếc gì con người... không đành lòng buông, mà em tủi thân. Ba không suy nghĩ thấu đáo nên giờ em phải gánh chịu cảm giác nặng nề này.

- Em đừng trách Ba. Có thể Ba quá kính trọng bác Vũ, trong lúc Nhật Huy quá giỏi khi che giấu con người thật của mình nên Ba không thấy được điểm xấu của anh. Nhưng vậy cũng còn may, lỡ mà em yêu Nhật Huy sâu đậm chị cũng không biết sự việc sẽ đến đâu.

Hiếu Lam nuốt giận vào lòng, cô lấy khăn lau nước mắt rồi nhìn chị nhỏn miệng cười:

- Chị yên tâm, em chỉ khóc lần này nữa thôi. Khóc cho sự ngu muội của mình. Từ ngày mai Hiếu Lam sẽ khác, không có gì quật ngã được em đâu.

Hiếu Phương có vẻ mừng:

- Được vậy thì tốt quá. Hay là quen với Duy Khang đi. Chị thấy anh thương em thật tình đó. Gần hai năm trời Duy Khang bền bỉ theo đuổi em, chẳng lẽ em không chút động lòng nào trước tấm chân tình của anh ấy?

Hiếu Lam mơ màng:

- Em cũng hiểu Duy Khang quý mến em. Nhưng đáp lại tình cảm của anh ấy là điều em chưa bao giờ nghĩ tới. Biết làm sao hơn, em chỉ coi anh như một người bạn thân có thể trao đổi vui buồn. - Cô ngừng lại một hồi - Mà thôi, chuyện tình cảm hãy gác lại đi, khuya rồi, chị nên đi nghỉ, em muốn được yên tĩnh một mình.

Hiếu Phương gật đầu đứng lên. Cô hiểu đề đối diện với sự thật không phải là điều đơn giản. Hiếu Lam cần có thời gian. Cô hy vọng mọi việc rồi sẽ qua và nụ cười tươi sẽ trở lại trên bờ môi xinh đẹp của đứa em ruột thịt.

Cơn mưa bất ngờ ập đến làm Nhật Huy ướt sũng. Chạy ráng thêm một đoạn anh ghé vào một quán café bên đường.

Không buồn cởi chiếc áo khoác anh gọi cho mình ly café nóng. Ngoài trời mưa ngày càng nặng hạt, không gian mờ đục, trắng xóa.

Nghĩ đến lời nói của ông Vũ lúc nãy anh càng bực mình: “Ba thật thất vọng về con. Nếu bác Tường không nói ba vẫn u mê nghĩ rằng con sẽ vì ba mẹ kết chặt tình thân giữa hai gia đình. Có ngờ đâu con thật hư đốn”.

Chắc là Hiếu Lam đã ton hót, đơm đặt nên ông Tường đến gặp ba anh phản nản. Thật là nỗi oan Thị Kính. Chị em cô ta đã cố tình lợi dụng điều không có thật để đổ tội cho mình và khéo léo. Đúng là đàn bà. Tuy rất bực nhưng anh cũng không thèm đánh chính. Mặc cho ông Vũ quát tháo anh lầm lì bỏ đi sau khi buông gọn một câu: “ba đã tin họ thì con chẳng còn gì phải nói”.

Giờ đây bên ly café đắng anh chỉ còn biết nhếch môi cười nhạt. Thôi thì đành chịu lỗi về mình để những người già có thể tiếp nối tình bạn cao quý bấy lâu, còn hơn là tan vỡ hết cả.

Tiếng xì xầm của nhóm thanh niên đang trú mưa dưới mái hiên nhà kế cận làm anh chú ý.

Một tên dáng lóc chóc đang chỉ tay về góc xạ Nơ có một cô gái mảnh khảnh đang khúm núm nép mình bên khung cửa sắt tránh gió. - Nói với đồng bọn:

- Tụi bây nhìn kia! Con nhỏ ác liệt không? Cô này đòi cả gia tài tao cũng đòi.

Cả bọn cười khà ồ, một tên khác tiếp lời:

- Nó mới vừa quay sang bên kia, chớ lúc nãy hả... tụi bây thấy nó hấp dẫn quá đi.

Nhật Huy nhăn mặt không tưởng được những con người ăn mặc đẹp thế kia lại có những lời lẽ kém văn hoá đến thế.

Có tiếng cô gái thét lên:

- Mấy người làm gì thế?

Giọng nói quá quen thuộc. Nhật Huy bật dậy thật nhanh, anh lao tới. Là Hiểu Lam, cô đang co rúm trong chiếc áo thun trắng lộ da thịt, sợ hãi nhìn đám thanh niên vây quanh, hai tay vụng về chèn lên ngực.

Máu nóng dồn lên, không dẫn đo, anh nắm cổ tên phía ngoài quăng ra xa, đâm thật mạnh vào một gã nham nhở đang với tay như muốn chụp Hiểu Lam làm hắn te chòe gồng trên nền gạch ướt.

Cởi vội chiếc áo khoác đưa cho cô gái, anh gắt:

- Mặc nhanh vào.

Hiểu Lam còn đang lớ ngớ chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, cả đám thanh niên đồng loạt la ó bao vây hai người. Một tên lớn lên tiếng:

- Đập chết mẹ nó đi. Muốn làm anh hùng hử?

Trong cơn hỗn loạn. Hiểu Lam bị xô ngã ra phía ngoài. Cô hoảng hốt kêu vang khi thấy Nhật Huy bị đám thanh niên cẩu xé.

- Bớ người tạ Cướp... cướp.

Nhật Huy chống trả mãnh liệt, chiếc ghế trên tay anh đánh ngã được mấy thằng để rồi cuối cùng đành khụy xuống khi bị một tên đập vào đầu bằng một vật cứng.

Mất anh tối sầm, trước lúc ngất anh nghe tiếng gọi thất thanh:

- Nhật Huy... Anh Huy...

Cảm giác đầu tiên Nhật Huy nhận được là sự ê ẩm, đau nhức cả thân người.. Bật tiếng rên khế, anh mở mắt. Vùng tối với những ngôi sao vàng sẫm tan dần, gương mặt lo âu của Hiểu Lam hiện ra rất gần. Cô đang cuống quýt gọi tên anh.

Mùi thơm dịu từ người cô gái thoảng ra cho anh xác định tất cả không phải là ảo ảnh. Cả người anh dựa hẳn vào Hiểu Lam, cô cố gắng giữ anh bằng một tay ôm cứng bờ vai vạm vỡ, tay còn lại giữ vết thương trên trán bởi nhúm khăn giấy.

Nỗi đau như vơi đi, anh mỉm cười thầm mong thời gian kéo dài để tận hưởng niềm hạnh phúc mong manh, ngọt ngào nhưng cũng không kém phần đau đớn này.

Mắt Hiểu Lam nóng ran khi bắt gặp nụ cười tinh quái của Nhật Huy, mãi lo cho anh cô không nhớ mình đã ôm anh như thế nào. Giờ đây nụ cười của anh làm cô sực tỉnh. Vừa giận vừa buồn, cô gắt:

- Tỉnh rồi thì làm ơn ngồi ngay ngắn lại đi, vết thương trên trán còn đang ra máu nè, ở đó mà cười. Không tiện giả vờ mãi, anh cố gắng ngồi dậy đưa tay giữ vết thương, vô tình chạm vào tay Hiểu Lam. Cô rút nhanh lại và nói nhỏ:

- Cần thận đó. Ráng chịu một chút. Sắp đến bệnh viện rồi.

Nhật Huy nhường mắt hơi nghiêng về phía cô định nói chi đó rồi lại thôi. Anh quay nhìn bên đường, từng dãy phố lui nhanh bên hàng xe, cơn mưa lớn đã dứt tự bao giờ.

Hiệu Lam cảm thấy giận. Người gì lạnh lùng thấy sợ. Nhớ lúc Nhật Huy bị đánh bất tỉnh cô vừa lay anh vừa khóc, may nhờ có người gọi xe và giúp đưa anh lên cô mới nhớ việc cần làm. Suốt cả đoạn đường dài anh gần như nằm trong lòng cô, gương mặt xanh xao, mong manh hơi thở. Cô hoảng sợ quá chỉ lo anh chết đi. Cảm giác lúc đó thật khủng khiếp. Cô lo cho anh biết bao vậy mà khi tỉnh lại ngoài nệm cười trơ trên anh chẳng thém hỏi đến cô một tiếng.

Không chịu nổi, cô nhìn anh định mở lời nhưng kịp ngưng lại.. Anh đang nhìn cô thật lạ, trĩu buồn. Tia nhìn làm cô yếu đuối không thốt được lời nào. Đoạn đường còn lại như dài hơn.

Nhật Huy được đưa ngay vào phòng cấp cứu. Dù anh đã tỉnh hẳn nhưng Hiệu Lam cũng không yên tâm, cô gọi điện báo cho Hiệu Phương và nhắn tin cho ông bà Nhật Vũ. Hiệu Phương và Duy Khang tìm gặp cô khi Nhật Huy vừa ra khỏi phòng tiểu phẫu. Duy Khang lo lắng nắm tay cô:

- Hiệu Lam em không sao chứ?

Hiệu Lam hơi ngượng trước sự vồn vã, quan tâm của anh, nhưng không nỡ rút tay về. Cô khe khẽ lắc đầu:

- Em không sao. Chỉ có một mình Nhật Huy bị đánh thôi.

Ánh mắt Nhật Huy tối sầm khi bất ngờ thu dọn hình ảnh đôi trai gái âu yếm bên nhau, anh lắc mạnh đầu như cố xua đi cơn đau vừa chợt đến. Cô ý ta đi cùng lên tiếng:

- Ai là người nhà của bệnh nhân?

Hiệu Lam nhanh chân bước tới:

- Tôi. Có chi không cô?

- Nên cho bệnh nhân chụp X quang để kiểm tra não bộ. Vết thương trên trán đã được khâu lại cần giữ sạch sẽ, tránh để nhiễm trùng. Giờ cô qua bên kia nhận thuốc và đồng tiền.

Hiệu Lam vừa gật đầu, Nhật Huy đã băng mình đi. Chợt anh lão đảo, cô vội vàng ôm cứng người anh.

Gỡ tay cô anh nói, giọng khàn đục:

- Không sao. Tôi có thể đi được.

Anh đến bên quầy thu tiền thanh toán theo thủ tục.

Ba người còn lại ngơ ngác nhìn nhau khó hiểu. Hiệu Phương đến bên Nhật Huy dịu dàng:

- Tôi đưa anh đến phòng chụp X quang nhé.

Anh cười nhẹ:

- Cảm ơn Phương. Chỉ là vết thương xoàng thôi, cô không cần phải lo lắng.

Hiệu Lam nóng nảy:

- Không được đâu Nhật Huy! Anh không nghe cô y tá nói gì sao? Đừng bướng như vậy không có lợi cho sức khỏe.

Nhật Huy ngẩng lên bình thản:

- đừng quan trọng quá Hiệu Lam, tôi biết sức khỏe mình mà.

Duy Khang vỗ vai anh thân mật:

- Nhật Huy Tôi nghĩ Hiệu Lam nói đúng đó. Vết thương trên đầu rất phức tạp, anh không nên coi thường.

Nhật Huy hơi mỉm cười:

- Cảm ơn anh bạn. Anh nên để thời giờ lo cho cô bạn gái của mình đi. Tôi không quá ngốc đâu.. Quay sang Hiệu Phương anh nói tiếp – Làm ơn đưa tôi ra ngoài. Tôi muốn về nhà.

Hiệu Lam vội nói:

- Nhật Huy Bác Vũ đến ngay bây giờ đây.

Anh khựng người cau mày:

- Sao ba tôi biết?

- Lúc này tôi có nhắn cho bác ấy.

Nhật Huy bực mình:

- Cô làm gì vậy? Chỉ một vết thương xoàng xĩnh. Tôi có chết đâu mà phải làm rộn nhiều người.

Hiệu Lam bực tức:

- Người ta lo cho anh mà.

Nhật Huy gắt ngang:

- Tôi không cần. Tôi có thể tự lo cho mình. Hiệu Phương nhờ cô báo lại, tôi rất khỏe. Xin lỗi, tôi đi trước.

Hiệu Lam ngây người không biết phản ứng thế nào trước thái độ lạ lùng của Nhật Huy.

Duy Khang nhạy cảm hơn nhưng cũng chỉ khẽ thở dài ngó mông lung. Hiểu Phương cảm nhận nhanh nguyên nhân làm Nhật Huy cau bắng. Cô nói:

- Hai người ở đây để tôi đuổi theo Nhật huy.

Thế nhưng khi cô ra đến cổng Nhật Huy đã đi rồi. Cả ba nhìn nhau cười gượng gạo.

Hiểu Lam nhìn xuống người, quần áo cô lấm lem, nặng trĩu. May nhờ chiếc áo khoác của Nhật Huy, nếu không...?

Đảo mắt tìm kiếm lần nữa, cô thất vọng lẩm bẩm: “Người gì tánh tình thật kỳ cục”.

Nhật Huy lơ đãng nhìn khói thuốc. Khu vườn mát mẽ và yên tĩnh lạ. Vĩ Cường ngồi bó gối trên manh chiếu nháy mắt:

- Trông mây giờ đây 12 con giáp chẳng giống con nào.

- Thằng khi. Tao có gì tệ mà mây hả hê thế?

Vĩ Cường tỉnh bơ:

- Bởi vậy mới nói. Con mắt mây đâu có lệ bằng tao. Hơn nữa, mây cũng đâu có thấy gương mặt đi đám của mây hiện giờ.

Nhật Huy thấp thỏm:

- Ê Cường. Bộ tệ thật hả?

- Sao không thật. Mây tưởng tượng xem. Gương mặt như đưa ma, trên trán điểm con sâu róm bù chẳng, dài ngoằn. Mắt thì lơ là, thất thần như... chết đi một nửa. Quần rộng thùng thình, áo lại chật cứng... Vậy giống con gì đây?

Ngâm quan sát mình, ngoài vết sẹo với chỉ may chẳng chít, quần áo của Vĩ Cường dù không vừa vặn cũng đâu đến nỗi, anh tỉnh bơ: - Phân nữa cái xấu hiện tại của tao là đồ mây. Vậy mây nói đi. Đối xử với bạn như thế đúng không?

Vĩ Cường cười hi hi:

- Tao giỡn cho vui thôi, chứ mây còn “chiến” lắm. Giờ tính sao đây?

- Tính gì?

- Thì chuyện hai cô bé con nhà Lam Phương.

- Coi như tiêu rồi. Tính gì nữa?

- Thì cũng phải gặp một lần công khai với gia đình hai bên, đường ai nấy đi cho khỏe, kéo nhì nhằng hoài, khi đã biết không có kết quả làm gì? Thời gian càng lâu nỗi buồn càng sâu, trái tim càng đau, ích lợi gì? Mây nghĩ có đúng không?

- Biết là vậy rồi, nhưng...

- Lại nhưng nữa. Hay... mây lăm Hiểu Lam quá rồi nên không đành lòng bỏ cuộc?

- ...

- Vậy thì... đôi chiến lược tiến công đi, tao sẵn sàng hỗ trợ. Không lẽ mây sợ thua chàng tóc quăn?

- Không phải vậy... nhưng tao không thích làm người thứ ba.

Vĩ Cường nhăn mặt:

- đừng làm bộ quân tử Tàu. Hiểu Lam còn cừ đó, cô ấy có trọn quyền quyết định. Nếu mây thực sự đã yêu thì phải quyết tâm giành lại cho mình. Đây có thể coi là cuộc chạy đua... tin ai, thằng nào bền gấn sẽ sớm đạt được mục đích thôi! Có gì phải ngại?

- Nói nghe dễ lắm. Trái tim cô ta giao cho người khác rồi, bây giờ mình ra công giành giật hỏi có trọn vẹn không?

Vĩ Cường phản đối:

- Tao không đồng ý lối suy diễn mang tích cầu toàn của mây. Đã yêu thật lòng thì đừng nên sợ độ tính toán, mà chỉ có thể chọn một trong hai con đường, học tiếp tục yêu hết mình, hoặc hy sinh giúp cho người mình yêu được hạnh phúc.

Nhật Huy khóat nhẹ tay:

- Tao chịu. Không dám yêu như mây. Người ta đang có đôi có cặp tự dung chường mặt vợ Da mặt tao mỏng lấm, vụ này không xong rồi. Còn hy sinh ừ? Tình cảm tao chưa đủ chín để làm người cao thượng. Vậy làm sao áp dụng được bài học tình yêu của mây?

Vĩ Cường bĩu môi:

- Vậy mà cũng gọi là yêu. Tao nghĩ mây lăm rồi đó Huy Hay ít ra mây đang ngộ nhận. Sự tươi mát của con bé trong giai đoạn chín muồi của thời con gái đã làm mây loá mắt, rồi nghĩ rằng mình đã yêu, chứ thật ra...

Nhật Huy khó chịu:

- Thôi đi ông. Tôi biết ông giỏi rồi. Đừng phân tích nữa. Để tôi yên được không?

Vĩ Cường cũng nói câu:

- Vậy thì bỏ hết đi, tìm đứa khác. Bộ chỉ có cô ta là con gái thôi sao?

Nhật Huy ngất ngư làm thỉnh tự nhủ: “Minh thật vô duyên, tự dưng nói khùng với nó”.

Biện pháp Vĩ Cường đưa ra khá đơn giản nhưng liệu anh có làm được không khi mỗi lần nhắc đến Hiểu Lam tim lại nghe nhói nhói.

Đốt tiếp cho mình điều thuốc, anh tròn miệng nhả thành khói chữ ọ Con chữ xoay tròn, quện chặt vào nhau rồi từ từ mà mờ, tan loãng trong bóng râm, thay vào đó với gương mặt Hiểu Lam với vẻ u buồn, sâu thẳm.

Linh tính mách bảo cô bé như có chuyện không ổn, anh bật dậy cúi nhặt chiếc điện thoại di động bên gốc cây chôm chôm, mặc Vĩ Cường trở mắt tò mò, anh lặng ra bấm số: Khá lâu, một giọng nữ rụt rè cất lên:

- Hiểu Phương nghe đây. Xin lỗi ai đầu đây?

- Chào Phương, Huy đây.

Giọng cô gái mừng rỡ:

- Nhật Huy hở? Anh ở đâu vậy. Sao không về nhà? Hai bác lo lắm đó. Vết thương anh sao rồi? Đỡ chưa?

Nhật Huy bật cười:

- Còn gì Phương hỏi nốt cho tôi trả lời một lần cho gọn.

- Cái anh này. Người ta muốn chết anh còn giỡn.

- Tôi không sao.. Khỏe như voi ấy.

- Mà... anh về nhà chưa?

- Chưa!

- Thế anh ở đâu?

- Bình Dương. Nhà một người bạn.

- Anh thiệt báo hại. Mọi người đồ xô đi tìm vậy mà anh nhờn nhờ ở đó được. Thiệt là tệ!

- Hum! Rồi giờ định mang tội sao?

- Ai biểu anh... mà nè. Nói chuyện với Hiểu Lam không? Nó mong anh lắm đó.

- ...

- Nhật Huy Anh sao vậy?

- Không có gì. Tôi chỉ muốn hỏi... hôm qua Lam có bị gì không?

- Lúc xô xát thì không nhưng giờ thì có rồi.

- Cô nói gì? Hiểu Lam thế nào?

- Con mưa và sự hoảng loạn làm nó ngã quỵ, nằm suốt. Anh có rảnh đến thăm Lam đi. Tội nghiệp nó đang buồn và...

Nhật Huy gạt ngang:

- đừng nói nữa Phương.

Anh thoáng nhớ gương mặt lo âu của Duy Khang khi gặp Hiểu Lam nơi bệnh viện, lòng nghe hờn giận.

- Cảm ơn Phương và mọi người đã quan tâm. Có lẽ mai tôi sẽ về nhà.

- được vậy là tốt rồi. – Nhắc thấy Hiểu Lam đang bước tới, cô vội nói.

- Nhật Huy Hiểu Lam đang đứng đây, anh nói chuyện với em tôi nhé.

Trao ống nghe cho cô em, cô đứng sang một bên chờ đợi. Hiểu Lam đưa ống nghe lên tai, hơi hồi hộp, nhưng chỉ có tiếng tí tí đều báo hiệu Nhật Huy đã cúp máy. Cô nhìn lại chị lắc đầu cười gượng:

- Anh không muốn nói chuyện với em.

Hiểu Phương đỡ em gái đến bên chiếc ghế nằm, cô tư lự:

- Chị không hiểu nổi Nhật Huy. Lúc này nghe em bệnh anh ấy có vẻ lo lắng rồi sột nhiên không chịu tiếp em. Thật lạ!

Hiểu Lam cười buồn:

- Bỏ đi chị. Đừng nhắc đến anh nữa.

Một thoáng im lặng. Hiểu Phương phá bầu không khí u tịch bằng một câu hỏi:

- Em mệt sao không nằm nghỉ, xuống đây làm chi?

Hiểu Lam thiểu não:

- Nằm hoài chán quá. Nhức đầu bắt chết.

Cô chị khúc khích:

- Ai bảo suy nghĩ lung tung làm gì. Lại nhớ rồi phải hôn?

- đừng ghẹo em. Anh ấy có bồ rồi. Cô ta đẹp lắm. Hôm đó chắc hai người giận nhau, cô ấy khóc quá trời.

Hiểu Phương không biết phải nói gì để an ủi em gái. Chuyện hôm qua làm Hiểu Lam buồn thật nhiều và hình như cô đã khóc. Hiểu Lam không thực sự cứng rắn như lời cô đã nói.

Bóp nhẹ tay em, Hiểu Phương ân cần:

- Chị biết em buồn, nhưng sắp đến ngày thi rồi. Cố gắng giữ gìn để đủ sức vượt qua, hoàn thành việc học. Chuyện Nhật Huy nếu đã thế có suy nghĩ mấy cũng không thay đổi được gì, em đừng bận tâm nữa.

Hiểu Lam không trả lời, mặt nhợt nhạt đứng lên lần ra vườn, đến bên nhóm hướng dương. Một cơn gió nhẹ lay động cành hoa làm chủ ông màu đen mun giật mình, chau nghiêng, bay vọt đi dưới ánh nắng nhạt nhòa của trời chiều sắp tắt.

Đàn bồ câu lục tục kéo nhau về tổ, vài con luyến tiếc đáp trên lối đi trải đá, gục gặc chiếc đầu tìm kiếm thức ăn rồi hoảng hốt bay lên nhìn chú chó con đang vẫy đuôi vênh váo.

Hiểu Lam nghe buồn mênh mang. Mỏi nỡ nụ cười héo hắt cô ngược nhìn tầng mây trắng trên cao. Tầng mây ửng sắc vàng chầm chậm trôi giữa không gian rộng lớn như muốn tìm một nơi trú ẩn. Trong buổi hoàng hôn, tầng mây trở nên lẻ loi, đơn độc khi bóng đêm dày đặc đang đón chờ phía trước. Cô không sao hiểu được mình. Đã dặn lòng không thêm bận tâm, nhưng hôm qua nhìn Nhật Huy giận dữ lẫn xạm mặt đậm màu, cô nghe đau đớn như chính mình bị tổn thương. Còn anh? Anh nghĩ sao mà lại lạnh lùng ngắt điện? Có phải hôm qua anh lừa mình vì cô, hay chỉ là thói quen của một con tim đa cảm?

Ồi! Nhật Huy Em phải hiểu thế nào về anh đây?

Bà Ngọc vuốt ve mái tóc mịn của cô con gái, thương yêu :

- Dậy đi bé con . Định nằm vạ mãi sao ?

Hiểu Lam lười biếng nhào người ôm ngang mình mẹ:

- Con mới thi xong, mệt thỉ mỗ . Mẹ cho con nằm chút nữa đi.

- Trời đất, gần chín giờ rồi đó cô . Con gái gì hư quá.

Hiểu Lam nh?i vào lòng mẹ nũng nịu nhưng vẫn không chịu dậy.

Bà Ngọc dịu dàng:

- Mẹ thấy con hơi gầy đó Hiểu Lam . Con buồn hờ ?

- Đâu có . Sao mẹ nói thế.

- Mẹ biết con thường thức khuya , và hay ngồi một mình trong vườn . Hiểu Lam con vẫn còn nghĩ đến Nhật Huy sao ?

Cô trả lời yếu ớt:

- Hồng có mẹ ạ . Tại con học thi nên thức khuya và gầy hơn thôi.

- Vậy từ hôm Nhật Huy bị tai nạn đến nay con có gặp nó không ?

- Không mẹ ạ . con gái mẹ xấu xí có ai thèm quan tâm.

- Rồi ... con cảm ơn nó chưa ?

- Có gặp đâu mà xúc ơn hả mẹ.

- Vậy sao con không đến nhà nó ?

- Ai làm vậy ... k' y chết.

- con ngưng khi phải đến thăm người đã vì mình mà đổ máu sao?

- Không phải , nhưng mà ... anh cũng biết con bệnh vậy , sao anh không tha9m con trước ?

- Con thật khó .. Nhật Huy có tự ái của đàn ông, con chỉ biết trách mà không chịu xét lại mình . con bện có bản g nó không , hay chỉ vì tự ái hảo mà không thấy điểm tốt của nó ?

- Nhưng ... con ghét' anh.

- Ghét ? Con lạ thật ! Sao lại ghét người đã liều thân vì mình ? Phải con` nguyên nhân gì nữ , con nói mẹ nghe xem

Hiểu Lam nhăn nhó :

- mẹ ...

Bà Ngọc cười động viên :

- nói đi, rồi mẹ sẽ giúp con.

Hiểu Lam lắc đầu nguây nguây , mắt đỏ lửng . Lời bà mẹ ne6u lên khiến cô bé giật mình:

- Có phải con ghét vì nó có người yêu ?

Cô gái giấu mặt vào lòng mẹ không trả lời.

Bà Ngọc dăm chiêu :

- Mẹ rất tiết cho con khi con đặt tình cả không đúng chỗ Con đã nhận ra bản chất củ nó sao vẫn u mê tyrong vòng lẩn quẩn . Nếu con tin mình nhận xét đúng về nH thì hãy quên nó đi . Bằng trái lại. con cần tìm hiểu thêm để sau này khỏi phải ân hận . Điều mẹ cần con lưu ý là ... dù thế nào đi nữa cũng không đu=ợc làm tổn thương tình cảm củ hai gia đình . Con hãy suy nghĩ và tự quyết định . Bây giờ con dậy đi, Thanh Vy vừa điện đến rủ con đi đâu đó.

Hiếu Lam băng khuâng, nhìn chiếc áo khoác của Nhật Huy treo trong tủ kính cô quyết định . “Phải đến đề ... trả lại chiếc áo cho Nhật Huy .”

Chờ mãi không thấy Thanh Vy cô cáu giận “Đồ vô duyên, hẹn người ta rồi không chịu tới “

Thời gian chậm chạp trôi, Hiếu Lam thù người trên ghê Định rủ nhỏ Vy đến nah` Nhật Huy giờ bề kế hoạch rồi.

Mắt cô chợt sáng lên . Duy Khang . Đúng rồi . Mình có thể nhờ Duy Khang đi cùng , dù sao anh cũng đã gặp Nhật Huy mặt lần, chẳng có gì trở ngại.

Chỉ một cú phen, ít phút sau anh chàng tóc quăn và chiếc mô-tô to kền đã có mặt . Duy Khang vui vẻ :

- Ngọn gió mát dịu nào thổi qua tim em mà sáng nay gọi anh vậy Lam ?

Cô cười vui:

- Gì mà va9n chương dữ vậy ông ? Lâu lâu nhớ anh gọi không được sao ?

Duy Khang xúc động dù vẫn hiểu chưa hẳn cô đã thật lòng.

- Cám ơn Lam đã nghĩ đến anh. Nào nhờ anh giúp gì nói đi ?

Hiếu Lam tròn mắt ngạc nhiên đề rồi cảm thấy áy náy khi Duy Khang quá hiểu mình, cô áp ứng:

- Thật ra em định nhờ anh chở đến nhà Nhật Huy , trả lại cho anh chiếc áo . Nhưng nếu anh bận thì ...

- Anh không bận gì hết, mà nếu co anh cũng sẽ cố gắng thu xếp . Nhưng anh nghĩ em nên cân nhắc.

- Cân nhắc điều gì ?

- Em không ngại Nhật Huy hiể làm mình sao ?

Cô lắc đầu buồn buồn :

- Có gì phải ngại . Em chỉ lo người yêu anh hiểu lầm thôi.

Anh cười chua chát :

- Nhật Huy có người yêu rồi à ?

- Vâng . Em có gặp mấy lần.

Duy Khang đau đơn' : “Người ta đã có người yêu vậy mà em lại nặng tình . Lam ơi ! Em thật tàn nhẫn với anh “.

Thấy anh lặng im, Hiếu Lam thắc mắc :

- Duy Khang . Anh nghĩ gì thế ?

anh sực tỉnh mỉm cười băng quơ :

- Anh nghĩ đến mùa thu, khi xác phượng đã rụng tàn và những cành cây bắt đầu rụng lá, khi gió heo mây nhẹ thổi mon men vuốt tóc thướt tha của một người con gái mà chỉ lần đầu gặp gỡ anh biết mình sẽ khổ.

Hiếu Lam cúi mặt ngượng ngùng . Cô hơi ngỡ ngàng khi phát hiện con` nhiều điều cô chưa hiểu về Duy Khang. Anh đang nhắc về kỷ niệm ngày nào trên sân trường đại học , với một tình cảm thấm thiết, gợi trao . “Muộn rồi Khang ơi . Trái tim Lam đã rung lên tron đón đau, sâu hần . Đành phải làm buồn anh thôi “.

Cô ngẩng lên ,run run:

- Duy Khang. Em xin lỗi.

anh nghe trong lòng có gì đổ vỡ . Hiếu Lam đang đứng bên anh thật gần, chỉ một cái vớ tay vuốt tóc mềm mại kia, bờ môi ngọt ngào kia lẽ là của anh. Vậy mà anh chỉ trở mắt nhìn đón đau , cảm lạnh . Trách móc sao được một lần ôm em vào lòng với trọn niềm thương mến ? Mãi mãi anh chỉ là một người khách bên đường, một gã cheo đò lạnh lẽ đưa người qua sông và giữ lại cho mình nỗi buồn chất ngất.

Chương 8

Một chiếc lá khê khàng rơi nhanh trong gió sò . Duy Khang bật cười quay về thực tại :

- Thôi . Mơ mộng bao nhiêu đó đủ rồi Lam . Mình đi.

Cô nhìn anh lạ lùng rồi quay đi.

- Em không muốn đi nữa.

Duy Khang ngạc nhiên bước xuống xe:

- Em giận anh ?

- Đâu có.

Mỉm cười cho cô an lòng anh nói :

- Hiểu Lam . Đôi lúc anh cũng có những giây phút thả hồn đi hoang . Nhưng em yên tâm . Anh lúc nào cũng là người bạn tốt của em . Anh hiểu em mà . Đừng ray rứt , đừng vì anh mà mất vui , anh không thích thế đâu.

- Không phải đâu anh Khang, bỗng dưng em ...

Duy Khang cướp lời:

- Không phải thì lên xe đi . Đừng cãi anh sẽ giận đấy.

Hiểu Lam ngán ngừ , rồi nói:

- Anh chờ một chút, em vào trong lấy áo.

Kim Thy vừa gọt táo vừa âu yếm nhìn Nhật Huy:

- Anh gây lắm đó nghe Huy . Bác gái nói em anh hay thức khuya lắm phải không ?

Nhật Huy nhắc một cử chỉ phản đối :

- có gì đâu Thy, chỉ tại mẹ anh lo lắng nên nói vậy, chứ mọi khi vẫn thức khuya có sao đâu.

Kim Thy phụng phịu :

- Anh con` búống. Cũng may vết thương không nặng lắm, rủi bị chấn thương sọ não thì sao ? Mà ... anh cũng kỳ . Bệnh người ta cũng vù a vừa thôi . Biết có ai nghĩ đến anh không ? Tự dưng lẳng thẹo thật vô duyên . Nếu đổi lại cô gái ấy là em không biết anh ... có hết lòng không ?

- Sao em nghiễm là thế ? Em hay Hiểu Lam cũng vậy thôi, có gì khác đâu ?

- Thật không đó . Chỉ sợ lúc ấy anh làm ngơ bỏ mặc người ta.

Nhật Huy buồn cười nhìn cô gái:

- Sao Thy nghĩ anh tệ quá vậy ?

- Không phải sao ? Anh luôn tốt với cô ta, con` với em ... lúc nào cũng cộc cằn , lạnh nhạt.

- Thy thông cảm . Anh biết Thy rất tốt với anh. Thật lòng anh cũng không muốn Thy buồn , nhưng chuyện tình cảm phức tạp lắm, anh lại không thích làm kẻ lừa dối.

- Nhưng em thấy cô ta cũng đâu xinh đẹp gì mấy, sao anh lại si mê dữ vậy.

Nhật Huy khó chịu:

- Đó là chuyện riêng của anh , Thy để ý làm gì ?

Kim Thy ăm ức, cô một lòng một dạ với anh còn anh lại nghĩ đến người khác ,nhưng trông anh có vẻ giận, cô cố nén ,gượng cười :

- Em nói chơi thôi mờ . Làm gì giận vậy ?

Nhật Huy nghiêm nghị :

- Anh không giận . Chỉ không thích Thy nhắc tới Hiểu Lam, Hãy để cô ấy yêu với tình cảm của mình.

Ngoài cửa có bóng chú tài xế lấp ló

- Cậu Huy . Cậu có khách.

Nỗi vui thoáng qua nhanh khi Nhật Huy phát hiện sau lưng Hiểu Lam lại là anh chàng Duy Khang.

Giữ đúng vai trò chủ nhân, anh đứng lên bắt tay Duy Khang và giới thiệu cho đôi bên biết nhau nhưng riêng Duy Khang anh chỉ biết mặt nên Hiểu Lam phải nói thay . Người vui nhất có lẽ là Kim Thy, cô ra vẻ thân thiện nói với Nhật Huy:

- Anh Huy tiếp hai người nhé để em vào trong lấy nước.

Nhật Huy hơi nhả mặt nhưng không nói gì.

Hiểu Lam cười gượng:

- Bạn anh dễ thương quá.

Nhật Huy phớt lờ chuyển hướng:

- Hai bạn đến chơi hay có chuyện gì ?

Hiếu Lam chớp mắt:

- Tôi muốn cảm ơn anh về chuyện hôm trước nhân tiện gửi lại anh chiếc áo.

- Lam nghĩ rằng tôi làm việc đó để được nhận một lời cảm ơn sao ?

Không ưa lối nói chuyện của Nhật Huy, Hiếu Lam mỉm cười:

- Dĩ nhiên tôi biết anh là người tốt, làm ơn không chờ đợi sự trả ơn, nhưng dù sao tôi cũng phải cảm ơn anh để khỏi áy náy trong lòng. Có điều tôi không ngờ sức dỏi mặt của mình lại làm cho anh bức bối như vậy. – Cô nắm tay Duy Khang đứng lên – Xin lỗi đã làm mất thời gian quý báu của anh. Mình về anh Khang.

Nhật Huy đứng lên nói với:

- Khoan đã Hiếu Lam

Cô ngênh mắt chờ đợi. Anh nói với Duy Khang:

- Tôi muốn nói riêng với Hiếu Lam, phiền anh chờ một lát'.

Duy Khang gật đầu đi nhanh ra cổng, Hiếu Lam hắt hàm:

- anh muốn nói gì ?

- Tôi muốn hỏi, có phải hôm nay Lam cố tình đến đây để cho tôi thấy rõ tình cảm của cô về Duy Khang không ?

Cô buông gọn:

- Tùy anh hiểu sao cũng được.

Anh khoát tay:

- Vậy cô về được rồi đó. Tôi chỉ muốn nói bấy nhiêu thôi.

Hiếu Lam lạ lùng nhìn Nhật Huy, anh lạnh lùng quay vào.

Kim Thy đuổi kịp Duy Khang và Hiếu Lam ra cổng. cô tỏ vẻ ái ngại:

- Sao hai người về sớm vậy ? Không ở chơi với chúng tôi cho vui ?

Duy Khang đáp:

- Cảm ơn Kim Thy, để lúc khác, chúng tôi hơi bận.

Kim Thy đặt tay lên vai Hiếu Lam thân thiện:

- Hy vọng hai người không giận anh Huy. Tánh anh lúc này kỳ lắm, ngay cả tôi nhiều lúc cũng chịu không nổi. Có gì sai cho tôi được thay mặt anh xin lỗi nhé.

Hiếu Lam bình thản:

- Chị khách sáo quá đó Kim Thy. Chúng tôi bận thật mà, không có phiền hà gì đâu. Chị Ở lại. vui nhé.

Kim Thy mỉm cười nhìn theo, không ngờ sáng nay lại có cuộc gặp gỡ đầy thú vị.

Thanh Vy khều nhẹ tay Hiếu Lam khi cả hai đứng trong một cửa tiệm thời trang:

- Nhìn kia.

Cô đưa mắt nhìn theo. Cạnh phòng thử quần áo, một cô gái xinh đẹp đang nói chuyện với người bạn hàng. Chính là cô bồ của Nhật Huy.

Thanh Vy thì thầm:

- Mì nhìn xem có phải cô ta là Kim Thy mà mì đã nói không ?

Hiếu Lam thờ ơ:

- Kệ cô ta, quan tâm làm gì ?

- Vậy là ta nói đâu có sai, bây giờ mì tin chưa ?

- Tin hay không cũng thế thôi. – Cô đột ngột quay lưng – Đi.

Thanh Vy ngạc nhiên:

- Đi đâu. Ta chưa mua gì mà ?

Hiếu Lam nhăn mặt:

- Thì qua chỗ khác, bộ chỉ có ở đây mới có quần áo sao ?

Thanh Vy cự nự:

- Mì làm gì yếu vậy ? Không dám đối mặt với cô ta à ?

Hiếu Lam trừng mắt:

- Mì nói nhăng nói cuội gì thế ? Mất mớ gì đến ta mà phải nói đến chuyện đối mặt hay không ?

- Vậy thì đứng đây chờ một tí, đợi ta mua xong hãy đi.

Hiếu Lam con` đang phân vân, Kim Thy đã bước ra.

Rực rỡ trong chiếc áo đỏ mỏng dính tay phồng, có dây cột ngang bụng cả chiếc quần lưng màu sậm dính kim tuyến, Kim Thy nâng cặp kính qua trán kiêu kỳ:

- Chào Hiểu Lam . Con` nhớ tôi không ?

Cô lặng im ngắm nhìn người đối diện . Kim Thy đẹp thật nhưng có vẻ lảng lơ quá . Chiếc áo mỏng cổ tình để lộ phần ngực căng dẹt với làn da trắng muốt.

Tự dưng cô tức cười . Sao Nhật Huy có thể yêu cô gái này được nhỉ ? Chầm chậm đi ra gian hàng , cô mỉm cười:

- Chào chị Kim Thy . Một người đẹp như chị khiến ai gặp là chỉ một lần cũng khó mà quên được làm sao tôi không nhớ.

Đôi môi đỏ nhếch một nụ cười hài lòng :

- Hiểu Lam thật khéo ăn khéo nói . Cô cũng đẹp đấy chứ . Tiếc rằng hơi yếu trong cách phô bày vẻ đẹp của mình, nể không sẽ có khối người chết dài dài vì cô đấy cô bé.

Hiểu Lam hơi nhúm mày :

- Cám ơn chị quá khen . Nhưng ch(?ng lẽ chị gặp tôi chủ yếu để nói chuyện này ?

- Dĩ nhiên không phải . Tôi chỉ muốn tìm` xem cô có nét gì hay mà Nhật Huy lại say mê cô như vậy . Nhưng tôi thất vọng quá . – Nói đến đây Kim Thy làm mặt lạnh – Hiểu Lam , cô đã có Duy Khang, đừng cố ý bắt cả hai tay, coi chừng mất cả chì lẫn chài đó . Nhật Huy là của tôi . Cô đừng lộn xộn, không có kết quả gì đâu.

Hiểu Lam giận xanh mặt:

- Kim Thy Tôi nể chị là bạn gái Nhật Huy, nhưng không phải vì thế mà chị được quyền ăn nói hồ đồ như vậy.

Kim Thy khinh khinh:

- Hồ đồ ư ? Cô đừng tưởng tôi không biết chị hết . Trước đây Nhật Huy luôn vui vẻ chiều chuộng tôi . Từ ngày gặp cô ảnh thay lòng đổi dạ , coi tôi chẳng ra gì . Nếu chẳng phải cô đâu may cười mặt thì tại ai chứ ?

- Chị nói nghe lạ quá . Muốn biết đi tìm anh ta mà hỏi, sao lại hỏi tôi ?

Kim Thy giận dữ:

- Cô đừng giả bộ ngây thơ . Đây ... chẳng có tốt lành gì khi cùng lúc nằm trong lòng hai người đàn ông đâu cô bé.

Hiểu Lam bật cười giễu cợt:

- Chị có vẻ sành sỏi trong việc này nhỉ ? Thật tiếc cho Nhật Huy

Kim Thy mím môi:

- Cô nói vậy là có ý gì ?

- Chị kém thông minh quá . Tốt nhất nên về tìm cách giữ người yêu . Đừng có nói vớ vẩn với tôi.

Kim Thy nóng mặt mất bình` tĩnh:

- Mày đừng vội lấu cá . So với tao mày còn thua xa lắm . Nhật Huy chẳng thèm để mày vào mắt đâu . Đừng bày đặt tự cao.

- Vậy sao ? Có lẽ chị nói đúng . Nhảy cả lời nói chuyện hàng tôm hàng cá thất tình tôi cũng không sánh được với chị . Nhưng tôi lấy làm lạ , chẳng lẽ Nhật Huy không dạy chị cách nói năng lịch sự khi tiếp xúc với người khác sao ?

Kim Thy tức tối:

- Lịch sự với ai chứ với mày, cái loại người vừa ngã trong lòng người này vừa ỏng ẹo đưa tình với người khác thì không cần.

Hiểu Lam tái mặt lắc đầu:

- Không ngờ chị có bề ngoài xinh đẹp lại có thể phun ra những lời lẽ thôitha như vậy . Nh+ng rất tiếc, chỉ làm đối tượng để ghen rồi . Với tôi Nhật Huy không là gì cả . Chỉ có những người mù quáng như chị mới say mê con người đó mà thôi . Còn tôi hả . Tôi ...

- Tối thế nào ? – Nhật Huy lạnh lùng chen vào – Cô kiêu hãnh quá đấy Hiểu Lam.

Cô gái đỏ mặt sượng sùng . Thật là xui xẻo . Trong lúc nóng giận cô xúc phạm đến Nhật Huy , không ngờ anh cũng có mặt ở đây Hiểu Lam trân người chịu đựng tia nhìn trách móc của chàng trai.

Kim Thy vui mừng sà đến :

- Anh Huy.

Gạt tay cô gái, anh gần giọng:

- Cô làm xấu bấy nhiêu đủ rồi Kim Thy . Hài người nhìn xem, tốt đẹp quá hả.

Thì ra trong lúc hai cô gái đấu khẩu, không biết bao giờ có khá đông người hiếu kỳ dừng chân theo dõi.
Kim Thy chu môi:

- Đâu phải lỗi tại em . Anh cũng nghe nó nói rồi đó . Nó ...

Nhật Huy bực mình nạt lớn:

- Cô im đi . Nếu con` chút lòng tự trọng, còn muốn làm việc ở công ty tôi, cô nên ra về . Đừng để tôi thêm khó chịu.

Kim Thy tức giận nhưng không dám nói gì, cô vùng vằng bỏ đi.

Nhật Huy quay sang hỏi Hiểu Lam:

- Còn cô . Cô thích nói xấu người vắng mặt lắm phải không ? Vậy thì theo tôi . Tôi đang rảnh có thể chiều cô suốt cả ngày.

Hiểu Lam thật sự lúng túng . Tiến thoái lưỡng nan, Thanh Vy vội giải vây:

- Xin lỗi anh . Bạn tôi nóng nảy nên lỡ lời . Anh cứ đi trước , tui tui sẽ theo sau.

Kề tai bạn cô nói nhỏ:

- Lỡ rồi , Cứ gặp Nhật Huy nói rõ mọi điều, sau này khỏi thắc mắc gì nhau.

Hiểu Lam rối bời trong dạ , cô không ngớt sĩ vả mình . Vô tình cô tự đưa mình vào thế bị động . N hưng lỡ nói rồi biết làm sao đây ? Tính ương bướng vụt nổi lên . Cô hất mặt. - Tới đâu hay tới đó .Nhật Huy cũng chẳng tốt lành gì không cần phải bận tâm.

Ngoài kia Vĩ Cường nồi trên chiếc Wave chờ bạn mỉm cười vu vơ.

Trong lúc đưa xe vào bãi Vĩ Cường nói nhỏ:

- Mà làm việc với Hiểu Lam, nhỏ kia đề tao.

Anh chủ động lên tiếng khi cả bọn bước vào khuôn viên quán café sân vườn:

- Nhật Huy và Hiểu Lam qua bên kia. Tôi muốn nhờ cô bạn này chút việc.

Thanh Vy phản đối:

- Gì kỳ vậy! Tự dưng bắt tôi và Hiểu Lam tách ra làm hai.

Vĩ Cường nheo mắt:

- Lịch sự chút đi cô bé ơi. Hãy để người trong cuộc giải quyết với nhau, chẳng lẽ có muốn làm trọng tài?

Thanh Vy vẫn chưa hết băn khoăn:

- Nhưng...

Vĩ Cường nắm tay người con gái kéo đi:

- Mình qua bên đây. Tôi muốn làm quen với em.

Thanh Vy nhìn anh chàng cao lớn lạ lẫm. Anh có lối nói chuyện không giống ai nhưng găm lại cũng hữu lý.

Cô nắm tay Hiểu Lam:

- Thoải mái. Đừng sợ gì cả. Có gì gọi ta hiểu không?

Hiểu Lam gật đầu. Đã đến lúc đối diện với Nhật Huy rồi. Tuy hơi yếu thế nhưng cũng chẳng có gì phải sợ.

Cô lên nhìn anh, Nhật Huy lăm li, lặng thinh deu buoc. Nhìn qua khoảng sân nơi có vòi nước phun thật đẹp xuống chiếc hồ con, cô an lòng khi thấy Thanh Vy đưa tay ra hiệu với mình.

Nhật Huy từ tốn:

- Lam dùng gì?
- Cam vắt.

Anh gọi người phục vụ:

- Cho một chai rum, một cam vắt.

Hộp từng ngụm nước ngọt dịu, Hiểu Lam bối rối chờ đợi. Nhưng mãi vẫn không nghe Nhật Huy nói gì, cô bồn chồn ngước lên, phía bên kia, người thanh niên có vẻ buồn, ánh mắt xa vắng lặng lẽ nhìn khói thuốc. Thời gian trôi dần... thật lâu...

Cô lên nhìn anh lần nữa. Nhật Huy kín như bưng với làn môi mím chặt Cảm giác nặng nề tăng dần, Hiểu Lam không biết làm gì đành xoay xoay chiếc ống nhựa. Giọng ca Hồng Nhung với bài hát “Có phải em mùa thu Hà Nội” làm cô nao buồn.

Đột nhiên Nhật Huy ngẩng lên mỉm cười thân thiết:

- Lam có nhớ mình biết nhau bao lâu rồi không?

Đang trong trạng thái căng thẳng chờ đợi cơn thịnh nộ, ngờ đâu anh lại hỏi một câu khá lạ lùng, chẳng ăn nhập gì đến cục diện hiện tại.

Hiểu Lam ngượng ngập:

- Xin lỗi... thật tình... tôi không nhớ.

Anh cười buồn:

- Tôi biết. - Vắt điều thuốc đã tàn từ lúc nào, anh nói tiếp - Hỏi cho vui thôi chứ tôi vẫn thừa hiểu có bao giờ Lam để ý chuyện vặt vãnh này. Nhưng với tôi thì khác. Có lẽ tôi không bao giờ quên, quên cái ngày khắc nghiệt ấy.

Đốt điều thuốc khác, giọng anh đều đều:

- Ba tháng mười tám ngày rồi đó Lam, kể từ lúc tôi đến nhà cô lần đầu. Và... sau mười lăm ngày tôi đau đớn nhận ra mình chỉ là chiếc bóng, một chiếc bóng thật mờ nhạt bên cạnh người ta... chỉ vờn vện sau mười lăm ngày. Vậy mà với tôi lại là một chuỗi thời gian đầy ngao ngán. Từ lúc hiểu thế nào cuộc sống biết ru hồn theo lời thơ điệu nhạc. Tôi luôn tự hào về mình, về những may mắn mình được hưởng... Trong ánh hào quang chói lọi giả tạo đấy, tôi cứ nhớ mình đã có tất cả. Nào ngờ... Tôi đã làm... Những cái mà tôi có được thật ra hết sức vô vị, nhạt nhẽo. Trong những giây phút cô đôn cùng cực, gặm nhấm nỗi đau của trái tim mình tôi mới hiểu, cái mà tôi thật sự cần cho cuộc sống riêng của mình đã ở ngoài tầm tay. Lần này tôi không được số phận mỉm cười. Định mệnh đã thù ghét tôi, trêu chọc tôi bước chân đến nhà Lam.

Không kịp hiểu những điều anh vừa bày tỏ, cô hoang mang:

- Anh nói gì tôi không hiểu?
- Câu hỏi hay lắm Hiểu lam. Cô thật thông minh và nhạy bén, biết đưa ra đúng lúc những lời lẽ làm đau lòng người đối diện. Nhưng... tôi nghĩ mãi vẫn không nghĩ ra được vì sao cô ghét tôi, khinh bỉ tôi đến thế?

Không chịu nổi ánh mắt của Nhật Huy, ánh mắt vừa đau buồn vừa trách móc, Hiểu Lam quay đi;

- Nhật Huy... Thật ra tôi...

Anh cười gằn:

- Lam ngại khi phải nói ra nhận xét về tôi ư? Chẳng phải cô đã từng nói tôi là một con người giả dối, vừa thích chí lại vừa muốn em? Còn nữa. Đối với cô, chẳng là gì cả? Phải không Lam? Sao cô khinh người thế Hiểu Lam? Cô có nghĩ đến cảm xúc của người nghe không? Chắc là không rồi. Nhưng - Mắt anh long lên giận dữ - Cô lấy tư cách gì để phê phán tôi giữa chốn đông người?

Hiểu Lam cúi mặt;

- Xin lỗi anh. Thật tình... đó chỉ là lời nói trong lúc nóng giận.

- Nóng giận? Xin lỗi. - Cô mạt sát tôi công khai, nhục mạ tôi để rồi... thốt lên hai tiếng xin lỗi. Cô quá đáng không?... Có thể cô nói đúng. Tôi không ra gì thật, nhưng... cô nhớ lại xem. Tôi đã làm gì tổn hại đến chị em cô, đến gia đình của cô Hay tôi chỉ là một gã khờ theo ba mẹ tôi đến nhà cô để rồi trở thành con rối trong một cuộc chơi mà chính cô là đạo diễn. Cô giỏi thật đấy Hiểu Lam! Giờ chắc cô hài lòng rồi phải không? Cô đã thành công và quật ngã được tôi, một chàng thanh niên từng kiêu hãnh cho rằng mình cứng rắn.

Hiểu Lam không dám nhìn Nhật Huy, tay cứ mãi vẽ lên bàn những vòng tròn vô nghĩa:

- Tôi biết là tôi sai. Chuyện đã rồi có nói mãi cũng thế thôi. Vậy tùy anh. Nếu cần thiết anh cứ mắng lại tôi. Tôi sẵn sàng chấp nhận.

- Có ích gì Hiểu Lam khi tim tôi đã bị cô bóp nát. Tôi rất tiếc về mối quan hệ hiện tại giữa tôi và cô. Đúng ra mình có thể là bạn, một tình bạn đúng nghĩa khi chị em cô đã trao tim cho người khác. Nhưng cô quá tàn nhẫn. Một chút tình cảm thông thường cô cũng không dành cho tôi cơ hội. Dù không trách cô nhưng tôi cũng không khỏi đau lòng khi cứ mãi lừa dối ba tôi và bác Tường, trong lúc tôi chưa tìm được cái gì để tình cảm hai gia đình đừng sứt mẻ.

Anh dừng lại châm điếu thuốc mới rồi nói tiếp:

- Thôi. Vậy cũng xong. Dù hôm nay hay ngày mai cũng phải đến lúc kết thúc. Chỉ đang buồn, lần đầu được tâm sự với cô cũng là lần cuối cùng mình ngồi bên nhau. Giữa tôi và cô đã hình thành hai lối rẽ, mỗi người tiếp tục con đường mình đã chọn. Tất cả rồi sẽ phôi pha theo dòng đời nghiệt ngã. Dù vậy tôi sẽ nhớ mãi con suối giả nơi quán “Sương Khói” và những kỷ niệm chẳng mấy ngọt ngào này. Tôi hy vọng cô sẽ tìm được hạnh phúc đích thực của mình.

Hiểu Lam nghe mũi lòng. Lời anh nói sao nghe buồn qua, như trách cứ, như giận hờn. Anh không hiểu cô nào muốn thế, cô cũng đau khổ lắm khi phải cắt đứt quan hệ với anh như thế này.

Thu hết can đảm cô nhìn anh run run, bờ mi nhuốm lệ:

- Nhật Huy! Anh không muốn gặp Lam nữa sao?

Nhận ra cảm xúc của người con gái, Nhật Huy chồm người sang nhìn cô thật nồng nàn, rồi cầm đôi tay nhỏ bé của Hiểu Lam đưa lên môi hôn nhẹ:

- Cảm ơn Lam. Giọt nước mắt của Lam dù muộn màng nhưng cũng an ủi tôi nhiều lắm. Tôi không dám để Lam buồn phiền mãi đâu. Chúc Lam và Duy Khang luôn được hạnh phúc. Tạm biệt!

Anh đứng lên nhìn cô lần nữa như muốn thu gọn hình ảnh yêu thương vào lòng rồi chậm chạp bỏ đi.

Phía sau Hiểu Lam ngo ngác nhìn theo, rồi gục xuống nức nở. Huy ơi! Anh làm rồi!

Đôi bạn nằm bên nhau, không ai buồn lên tiếng. Mỗi người đeo đuổi về những suy nghĩ của riêng mình.

Hiểu Lam thần thờ nhìn vệt nắng in trên vách. Vệt nắng mong manh yếu ớt thoáng mất, thoáng hiện theo nhịp lay động của bức màn che. Trong góc sau của tâm hồn cô nhận ra mình vừa đánh mất một tình cảm cao quý. Cô hiểu ánh mắt đầm ám của Nhật Huy trong những giây phút cuối cùng sáng nay sẽ mãi mãi đeo đuổi, ám ảnh cô suốt cả cuộc đời. Tại sao vậy chứ? Sao mỗi lần gặp nhau cô và anh cứ mãi đối chọi như thù địch từ kiếp trước. Chỉ đến lúc nói chia biệt cả hai mới nghe được giọng nói ầm ập của nhau. Thật là mỉa mai. Tự dưng cô tức giận! “Sao anh khờ khạo thế? Người gì... ngốc ời là ngốc. Không hiểu gì hết cũng bày đặt chúc phúc cho người tạ Không lẽ đợi người ta thổ lộ tình cảm trong lòng mới hiểu”. Nỗi bức dọc khiến cô chếp miệng:

- “Khờ ời là khờ”.

Thanh Vy giật mình nhồm dậy:

- Này! Nói gì thế?

Hiểu Lam ngượng ngừng quay mặt sang bên:

- Không... không có gì.

Thanh Vy mỉm cười tiếp tục dòng suy tư. Anh chàng có tên Vĩ Cường thật là ngộ. Sáng nay mãi lo cho bạn, cô không hay bàn tay mình đã lọt thỏm trong bàn tay to lớn của anh tự bao giờ.

Cô đỏ mặt giật tay về:

- Làm gì giữ tay tôi hoài vậy? Vô duyên!

Cười khẽ, Vĩ Cường kéo cô vào dãy nhà bên phải. Ngồi xuống chiếc ghế trong anh trêu:

- Xin lỗi. Tại anh tưởng em thích nên không nỡ bỏ tay ra.

Cô bé dẫu môi nguyệt dài:

- Làm như ông có giá lắm vậy.

Nhìn sang vẫn bắt gặp ánh mắt sáng ngời của anh, cô nhột nhạt:

- Làm ơn nhìn chỗ khác đi. Ông chưa từng gặp con gái sao?

Mắt Vĩ Cường ánh lên vẻ vui thích:

- Con gái thì gặp nhiều rồi, nhưng em thì mới lần thứ nhất.

- Có gì khác đâu?

- Khác nhiều chứ. Chưa thấy ai có cặp môi dễ thương như em.

Gương mặt Thanh Vy đỏ lựng vì lời nói trắng trợn của chàng trai. Cô nổi nóng đứng lên:

- Ông nói chuyện vô duyên quá.

Nhanh tay kéo Thanh Vy, anh tỉnh bơ:

- Đừng làm vậy cô bé. Người ta sẽ tưởng cô là bồ tôi và đang giận tôi đó.

Thanh Vy lúng túng nhìn quanh. Quả thật có khá nhiều cặp mắt tò mò theo dõi, cô bực bội ngồi xuống. Không thêm hỏi, Vĩ Cường tự ý gọi anh bồi:

- Cho hai cam vắt.

Thanh Vy phản đối:

- Ai nói với anh tôi thích cam vắt.

Vĩ Cường thản nhiên:

- Em là bạn Hiểu Lam, dĩ nhiên cũng cùng sở thích với cô ấy, cần gì phải hỏi.
- Bộ bạn bè thì sở thích giống nhau sao?
- Hẳn rồi.
- Vậy sao ông không giống Nhật Huy?
- Vì nó không tế nhị như anh. Mà... anh tên Vĩ Cường. Còn em?
- Hỏi làm gì?
- Để biết. Để gọi tên khi bắt gặp lại hoặc khi thấy... nhớ.
- Ông sàm sỡ quá. Ông có thói quen tán gái kiểu này à?
- Sai rồi. Anh chưa hề biết tán một ai. Anh chỉ nói lên suy nghĩ của mình. Nhất là với em, anh lại càng trân trọng. Đừng vội gán cho anh hai tiếng sàm sỡ nặng nề đó. Em hiểu không?
- Đẹp tiếng em của ông đi. Đừng tưởng tôi là con nít mà ông dụ ngọt.
- Nhưng cũng không hẳn lớn so với anh.
- Dù vậy tôi cũng đã lớn khôn để hiểu được đâu là sự bịp bợm, giả dối.

Vĩ Cường đổi ngay thái độ, ra dáng nghiêm chỉnh:

- Cô lầm. Tôi chưa bao giờ giả dối khi bày tỏ tình cảm.

Thanh Vy cười mũi:

- Không dám tin sự thành thật cố ý đó của ông. Mới gặp mặt, chưa biết tên đã nói chuyện tình cảm. Tức cười quá.
- Đó là suy nghĩ của cô, còn tôi thì khác.
- Bởi vì mục đích của ông không tốt nên ông mới tự trang bị cho mình một lối nói chuyện không giống ai. Ông tưởng làm như vậy tôi sẽ chú ý đến ông ư? Thật trẻ con!

Vĩ Cường im lặng nhìn điều thuốc chưa đốt trên tay, môi mấp máy:

- Suy nghĩ của cô giống hệt Hiểu Lam.
- Sao cơ?
- Hiểu Lam luôn nhìn Nhật Huy bằng ánh mắt nghi ngờ, thù địch, dù nó chẳng có gì sai.
- Anh ta là bạn ông dĩ nhiên ông phải nói thế.
- Không đúng. Tôi chỉ nói những gì tôi hiểu về bạn mình.
- Vậy theo ông Nhật Huy thế nào?
- Giống như tôi, một người luôn nghiêm túc và chân thành trong tình cảm.
- Lấy gì làm tin?

Anh nheo mắt:

- Thử quen với tôi đi rồi cô sẽ thấy.

Thanh Vy châm biếm:

- Lại lò đuôi nữa rồi. Ông không ngượng sao?
- Tại sao phải ngượng khi cô là người tôi thích.
- Nhưng tôi không thích ông.
- Tôi biết. Nhưng có hại gì. Rồi cô sẽ thích tôi thôi.

Chương 9

Đôi môi cô gái hơi trề xuống:

- Vợ vẫn, ông làm như con gái tui là một món hàng, muốn là được.
- Đừng chanh chua quá cô bé. Nói tui nghe cô tên gì?

Cô cau gắt:

- Bỏ lời nói chuyện vô duyên của ông đi Vĩ Cường.

Anh hơi chồm tới ra vẻ đe dọa:

- Cô mắng tui vô duyên ba lần rồi đó nhạ Nếu còn lần nữa thì đừng trách tui.

Thanh Vy vênh mặt:

- Ông dám làm gì tui?

Anh găm gù:

- Cô thật sự muốn biết lắm phải không? Vậy thử mắng đi.

Thanh Vy tức giận lấp bắp:

- Ông...

Vĩ Cường trừng mắt:

- Sao? Không mắng à? Tưởng cô gan lắm chứ.

Thanh Vy giận càn hông nhưng nhìn nét mặt anh cô hơi ngán. Rủi hấn khùng lên thì khổ. Thôi thì nhịn cho xong.

Tuy vậy cô cũng làm bằm:

- Đồ điên.

Bầu không khí như chùng xuống. Lát sau Vĩ Cường hỏi:

- Giận tui à?
- Tui không rảnh.
- Vậy... cho biết tên đi... Thật không công bằng chút nào khi cô cứ mãi réo tên tui, còn tên mình thì giấu biệt.

Cô háy anh:

- Ai thèm réo tên ông?

Vĩ Cường bật cười:

- Chẳng phải cô đang rửa tui sao?

Thanh Vy tỉnh nghịch:

- Ủa! Bộ Ông ở trong bụng tôi sao mà tài vậy?

Anh đưa ngón tay điểm điểm:

- Đừng hờn nha cô bé.
- Đó là tại ông không trọng tôi, làm sao tôi nể ông được.

Vĩ Cường gật gật đầu, mắt không rời gương mặt hách hách của cô bé:

- Thôi được. Không thèm hỏi tên cô nữa. Từ nay tôi sẽ gọi cô là “Cô bé chanh chua”.

Thanh Vy mở to đôi mắt:

- Cái gì. Ông dám gọi tôi như thế à?
- Tôi đâu muốn. Nhưng cũng phải có một danh xưng nào đó để mà gọi cô chứ. Lỡ sau này có dịp gặp mặt, chả lẽ tôi cứ cô ơi, cô hời thì kỳ quá. Người nói tôi khùng thì sao?

Thanh Vy trả đũa:

- Vậy là đúng rồi. Tôi thấy ông cũng đâu được bình thường.
- Đừng ác vậy cô bé... chanh chua Tôi dễ thương như vậy mà cô nói tôi khùng sao?

Thanh Vy tò mò quan sát. Anh nhìn cô cười thật hiền. Gương mặt cũng dễ coi. Khác hẳn giọng nói của anh. Tự dưng cô buột miệng:

- Nếu lời nói của ông hợp với gương mặt của ông thì hay biết mấy.

Vĩ Cường chột điệu dàng, giọng anh ảm áp và gần gũi:

- Cô thích như vậy à?

Hơi ngượng trước ánh mắt chàng trai, cô bối rối:

- Đừng nhìn tôi như vậy, khó chịu lắm.

Vĩ Cường thở ra, anh khe khẽ lắc đầu:

- Rốt cuộc, cô cũng như bao người con gái khác.
- Là sao?
- Thích được chiều chuộng, điệu dàng mà quên đi đó mới chính là hành vi khởi đầu cho sự giả dối.
- Ông nói nghe lạ quá. Ai lại chẳng thích người lịch sự và tế nhị.
- Cũng chỉ là những khuôn sáo rỗng tếch. Tôi thích sự trung thực hơn. Đó chính là nền tảng của đạo đức. Mọi cái khác chỉ là hình thức, là sự chuyên tài lớp vỏ hào nhoáng bên ngoài. Tại sao khi tôi nói thật lòng cô lại cho là giả dối. Hay cô thích tôi tìm đến nhà, đến trường, lóng ngóng đợi chờ rồi rụt rè xuất hiện trong một buổi sáng chủ nhật đẹp trời với bó hoa hồng bụi chẳng trên tay, xin được làm quen kiểu cải lương?

Thanh Vy trở mặt, đồng tai lắng nghe, luận điệu kỳ cục của anh và bật cười ngặt nghẽo. Cổ tình không phát hiện anh ngẩn ngơ nhìn đôi má đỏ hồng của mình, cô lắc đầu:

- Nhưng cũng không ai nói với người con gái mới gặp lần đầu những lời nói như ông!
- Có sao? Với tôi đó là điều đáng quý. Tôi thích cô và công khai bộc lộ tư tưởng tình cảm của mình, không màu mè, không rào đón. Có thể cô cho rằng tôi khác người nhưng tôi vốn như thế. Tôi không ưa kiểu giấu giếm tình cảm như Nhật Huy.

- Sao ông nghĩ thế?
- Nhật Huy từng vật vờ buồn phiền vì ôm ấp tình cảm với Hiểu Lam mà không dám nói, vì nghĩ rằng cô ấy đã có người yêu.
- Đó là cách nghĩ đúng sao ông lại phê phán?
- Với tôi thì sai.
- Tại sao?
- Như thế chưa phải là tình yêu đích thực.

Thanh Vy tò mò:

- Nếu đổi là ông, ông sẽ làm gì?
- Tôi sẽ hỏi lại trái tim mình. Nếu nó cứ mãi rung động trong đón đau, chìm ngập trong thương nhớ. Tôi sẽ công khai bộc lộ tình cảm
- Nghĩa là...?
- Tìm đủ mọi cách để chinh phục người con gái ấy.
- Kể cả khi tôi đang yêu người khác?
- Phải. Khi đó có hai khả năng. Nếu cô ấy thật sự yên ổn với tình yêu đã chọn, tôi sẽ không đủ tư cách chen vào. Bằng ngược lại, tình cảm đó chỉ là ngộ nhận thoáng qua, tôi sẽ cố gắng hướng trái tim cô ấy rung theo nhịp tim của tôi.
- Bằng cách không từ thủ đoạn nào phải không?
- Cô hiểu sai ý tôi rồi. Tình yêu đúng nghĩa không thể khởi đầu bằng thủ đoạn. Nó chỉ có giá trị khi gọi lên được sự rung động, hài hòa một cách tự nhiên.

Thanh Vy chiêm biếm:

- Ông có vẻ sành sỏi nhỉ!
- Càng oai nữa. Nếu sành sỏi tôi sẽ không ngần ngại mấy phút khi nhìn thấy em.

Cô gái vùng vằng, ửng hồng đôi má:

- Nữa. Lại em nữa... Ông còn gọi tôi là em tôi sẽ không nói chuyện với ông nữa đâu.

Vĩ Cường cười cầu hòa:

- Cô khó quá. Này cô bé!
- Gì?
- Cô có cảm thấy ông trời dễ thương khi cho mình gặp nhau không?
- Tôi cảm thấy ngược lại.
- Thế à.
- Vâng. Đây là ngày xúi quẩy nhất đời tôi, gặp một anh chàng điên không ra điên, khùng không ra khùng.

Vĩ Cường cười xòa:

- Cô nói hay lắm. Nhưng ngoài điều đó cô còn ý nghĩa nào khác không?
- Chỉ bấy nhiêu tôi đã hoảng sợ quá rồi, đầu óc đầu mà nghĩ thêm nữa.
- Không ngờ tôi tạo được ấn tượng mạnh nơi cô như vậy. Hy vọng cô sẽ nhớ tôi nhiều hơn.

Thanh Vy cay cú:

- Ông lại tự đề cao mình rồi, người như ông chỉ cần, đến mấy công viên là gặp ngay, có gì phải nhớ.

Anh nhần nhớ:

- Cô nhần tâm nghĩ vậy sao?

Cô gái nhún vai đầu hàng:

- Rất tiếc tôi không nghĩ khác được.

Vĩ Cường găm mặt giấu nụ cười:

- Thế thì buồn quá. - Anh đột ngột đứng lên - Ta về thôi.

Thanh Vy ngơ ngác nhìn anh trả tiền nước. Cô hơi trẻ môi như muốn nói “sao yếu vậy, chỉ mới mấy câu đã tự ái rồi”.

Chẳng thèm nhìn cộ Vĩ Cường quay lưng bỏ đi. Thanh Vy bực mình nhìn theo dáng cao to dĩnh dảng của anh lắm bầm: “Đúng là không giống ai”.

Sức nhớ bỏ quên nhỏ bạn thân khá lâu, cô liếc sang Hiểu Lam và giật mình. Bạn cô có vẻ xúc động mạnh. Nhật Huy đã biến mất từ bao giờ. Thanh Vy ngớ người, thì ra lý do Vĩ Cường bỏ đi là đây. Vậy mà cô cứ tưởng... “Ôi! Vĩ Cường ông là đồ yêu tinh”.

Thanh Vy ngồi xồm vuốt ve chú chó bông lông trắng xen lẫn những đốm vàng. Chiếc lưỡi bé tí của chú ta liếm nhẹ vào tay cô nhón nhột. Cô mỉm cười khẻ tóc, chú chó chồm lên, hai chân trước quăn chặt tay cô, vẫy đuôi rồi rít.

Chị bán hàng đơn đã:

- Nó là giống Nhật rất đấy em, khôn lắm. Nếu chịu khó huấn luyện nó có thể làm đủ trò. Em xem đây - Người đàn bà vỗ tay phía trên đầu con vật, miệng gọi nhỏ: - Mimi, mimi...

Chú chó con vui mừng kêu u u, đứng bằng hai chân sau, hai chân trước bơi trong không khí chờn vờn chụp tay người chủ rồi mất thăng bằng ngã xuống. Nhưng chưa thỏa mãn, chú nhanh nhẹn bật dậy tiếp tục cuộc chơi.

Thanh Vy thích thú cười giòn tan, cô triu mến ôm con chó nhỏ vào lòng:

- Nó được mấy tháng tuổi rồi chị?

- Gần tám tháng. Giống này tốt lại dễ nuôi. Em mua đi chị bán rẻ cho.

Thanh Vy chớp mắt e dè:

- Chị bán bao nhiêu?

Người bán hàng xởi lời:

- Thấy em vui tính chị không bán mắc đâu. Em cho chị xin một triệu bảy thôi.

- Chị nói sao? - Thanh Vy mở to mắt - Con chó này giá 1.700.000 đồng?

- Đúng rồi. Em cho là mắc à? Mấy chỗ khác đảm bảo với em không ai nói dưới giá hai triệu đâu.

Thanh Vy tiu nghỉu, chắc mót lắm trong bóp cũng chưa đến triệu, còn quá xa để mở lời giao dịch. Cô buồn buồn đứng lên:

- Xin lỗi chị. Không ngờ giá cao quá, em không đủ tiền mua.

Chị bán hàng thất vọng:

- Cúi kìa em gái. Sáng sớm em làm chị mất hứng hết trơn. Em nói đi, em có bao nhiêu?

Cô lúng túng:

- Thật ra em không định mua chó, nên không mang nhiều tiền. Nhưng ngang đây thấy con chó này dễ thương quá nên hỏi thử, ai ngờ giá cao quá chắc em mua không nổi.

Người đàn bà cau có:

- Thì cô cũng phải trả một tiếng chứ, chẳng lẽ sờ mó hỏi han đã đòi rồi đi suông, sáng nay làm sao tôi buôn bán?

Thanh Vy ngập ngừng:

- Chị thông cảm. Tại em có mấy trăm nên không tiền trả giá.

Bà bán hàng quắc mắt, trở giọng:

- Cô nói sao? Có mấy trăm mà đòi đi mua chó Nhật? Sáng sớm bộ muốn giỡn mặt với tôi hả?

Thanh Vy ngỡ ngàng nhìn người phụ nữ dăm dăm, không tưởng được bà ta thay đổi thái độ lạ quá, cô nhỏ nhẹ:

- Lúc này tôi có nói với chị rồi, tôi...

- Tôi, tôi gì? - Người đàn bà sổ sàng cắt ngang - Không đủ tiền thì đặt cọc rồi về nhà lấy thêm, có gì khó đâu?

Thanh Vy nổi sùng:

- Vậy là chị ép người ta rồi. Thật vô lý!

Vài người buôn bán xung quanh hiếu kỳ theo dõi, giờ hòa vào:

- Cô gì ời. Sáng hỏi giá thì phải trả, đó là luật rồi. Cô ăn mặc lịch sự quá mà nói không đủ tiền ai mà tin.

Thanh Vy lo ngại trước đám đông có vẻ dữ tợn, không khéo ăn đòn như chơi, chưa biết nói sao để rút lui, cô thoáng mừng khi nghe tiếng một người đàn ông.

- Các người làm gì đó? Định đánh nhau à?

Dáng cao to của Vĩ Cường làm đám đông nín lặng, người đàn bà phân bua:

- Chú hai đừng hiểu lầm. Chẳng là... Sáng sớm cô này hỏi mua chó, tôi nói khô nước miếng cô cũng không chịu trả giá, chú nghĩ coi, làm sao tôi mần ăn?

Thấy Thanh Vy có vẻ sợ, mặt xanh mét anh nổi nóng:

- Chỉ có vậy mà định đánh người ta?

E có chuyện lớn, Thanh Vy kéo áo Vĩ Cường:

- Bỏ đi anh Cường. Vy không sao.

Cũng không muốn rắc rối Vĩ Cường hỏi:

- Bà bán bao nhiêu?

Người đàn bà nhanh nhẩu:

- Chắc giá một triệu rưỡi.

Vĩ Cường trề môi:

- Bà nói thách hơi nhiều đó, đây là giống chó Trung Quốc lai ản Độ chó có phải chó Nhật rất đâu.

Người đàn bà lúng túng phản đối:

- Chú nói không đúng rồi. Sắp tôi mua bán lâu năm rất có uy tín ai gạt chú làm gì. Nhưng thấy chú mau mắn tôi cũng muốn bán mớ hàng lấy hên, bớt chú thêm một trăm nữa đó.

Thanh Vy nói khẽ vào tai Vĩ Cường:

- Đừng mua anh... Mắc lắm!

Vĩ Cường nhìn cô dịu dàng:

- Nhưng em thích nó, phải không? - Anh quay lại - Bà nghe cho rõ, tôi chỉ trả giá một lần, không có lần hai đâu nhé. Một triệu hai, được chứ?

Người bán hàng còn ngần ngại, Vĩ Cường nắm tay Thanh Vy kéo đi:

- Không bán thì thôi. Đi em.

Biết không thể kéo nài thêm, người đàn bà lật đật cản đường:

- Thôi được. Tôi nể mặt chú.

Vĩ Cường làm thỉnh trả tiền. Thanh Vy hơi khó chịu, cô nói với anh khi hai người rời xa khu chợ thú:

- Vĩ Cường. Coi như hôm nay tôi nợ anh. Vài hôm nữa tôi sẽ gửi lại cho anh nhé!

Vĩ Cường hơi chậm lại:

- Thật tình cô muốn thế à?

- Dĩ nhiên. Một triệu mấy chó ít sao? Không lẽ...

Anh ngắt lời:

- Coi như món quà tôi tặng cô không được sao?

- Không được. Vy không dám nhận.

Anh khựng lại buồn buồn:

- Vy! Chỉ là món quà nhỏ cô nỡ để tôi thất vọng ư?

Thanh Vy nhả mặt:

- Đã nói không được. Tôi không muốn mang nợ.

Anh hừ nhẹ:

- Nợ? Vy biết cách dùng từ quá nhỉ?

Cô giận dữ:

- Tôi vậy đó - Hòn mát ấn chú chó vào tay anh cô nói thêm - Trả anh nè, tôi không thèm.

Đẩy tay cô ra, Vĩ Cường chua chát:

- Thật mỉa mai cho tôi. Nhờ con chó này tôi mới biết tên Vy, để rồi đau đớn nhận ra trong mắt Vy tôi là một gã đáng ghét. Nhưng... Vy thông cảm. Tôi vốn có tính xấu, những gì đã trao đi không bao giờ nhận lại. Nếu Vy không thích thì hãy vứt bỏ nó đi. Coi như sáng nay ta chưa hề gặp nhau.

Thanh Vy ngờ ngàng nhìn theo chàng trai đang lăm lăm bước đi. Chú chó trên tay cô vẫn vô tư vẫy đuôi, không hề biết rằng chủ của nó đang náo lòng vì chợt nhận ra mình hơi cổ chấp.

Duy Khang ngừng xe trước mặt vũ trường, anh quay đầu đề nghị:

- Mình vào đây nhé Lam?

- Thôi anh. Em hơi mệt - Cô đáp vội.

- Nếu em mệt thì cứ ngồi nghỉ, có ai bắt em nhảy đâu mà sợ. Cũng cần thư giãn chứ Lam, em không sợ gia chủ anh thì sợ lắm đó.

Cô bật cười, anh lúc nào cũng có thể đùa được. Nhưng nhờ vậy cô cảm thấy bớt trống vắng hơn khi có anh.

Không nỡ để anh cụt hứng, cô gật đầu:

- Thôi được. Coi như chiều anh lần này vậy.

Duy Khang vui vẻ:

- Có thể chứ!

Ngậm chanh rum đắng đắng làm cô rùng mình. “Khó uống thế này mà Nhật Huy lại thích, lạ thật!”

Duy Khang tò mò nhìn cô bạn. Anh không hiểu tại sao cô lại đổi món. Nhưng có lẽ nhờ men rượu, má cô thêm hồng làm anh ngẩn ngơ Hiểu Lam bối rối lảng tránh ánh mắt người bạn trai.

- Ta nhảy đi Khang.

Tay trong tay họ diu nhau theo âm nhạc. Mắt Duy Khang sáng ngời hạnh phúc anh thì thầm:

- Cảm ơn Lam!

Cô thẹn thùng:

- Anh nhiều chuyện ghê Lâm như Lam mới nhảy với anh lần đầu.

- Nhưng hôm nay có ý nghĩa đặc biệt mà.

- Ý nghĩa gì?

- Chẳng phải Lam đã tuyên bố chịu anh sao?

Cô lắc đầu cười trừ. Anh bạn thân luôn chững chạc trong việc điều hành công ty lại thật trẻ con bên cô khi có được niềm vui nhỏ.

Một chút cảm động khiến cô hơi tựa vào anh. Duy Khang tinh tế nhận ra sợi tơ mỏng manh vừa thoáng hiện, anh bồi hồi siết nhẹ bờ hông mịn màng của người con gái.

Điều slow buồn làm Hiểu Lam băng khuâng. Sao không phải là Nhật Huy để cô được hưởng trọn vẹn giây phút êm ái này? Anh đang ở đâu. Có nghĩ gì đến cô không? Hay mãi vui với Kim Thy ở một nơi nào đó?

Về xa vắng của Hiểu Lam không giấu được Duy Khang, anh hỏi:

- Em nghĩ gì thế Lam?

Mãi đến lần thứ hai cô mới giật mình trả lời:

- Đâu có - Có lẽ em tập trung vào bài nhạc nên không nghe anh hỏi.

Duy Khang chán nản, anh nói khi dứt bản nhạc thứ hai:

- Mình nghĩ tí đi Lam.

Đưa cô trở lại bàn, anh không nén được sự hờn ghen:

- Hiểu Lam. Anh biết em luôn luôn nghĩ đến Nhật Huy. Nhưng anh thật không hiểu em định ôm ấp tình cảm vô vọng ấy đến bao giờ? Hãy tỉnh lại đi. Nhật Huy đã có Kim Thy, không lẽ em xen vào phá rối họ? Em không cảm thấy mệt mỏi ư?

Hiểu Lam quay nhìn người bạn, cô hơi mỉm cười nhưng lòng buồn vô cùng:

- Anh hiểu thế nào về em mà nói thế Khang?

- Hiểu thế nào ư? Phải chỉ anh không hiểu Lam có lẽ anh sẽ nhẹ nhàng hơn. Vẫn biết tình cảm không thể gò ép, gượng gạo, nhưng anh không chịu nổi khi thấy em như con thiêu thân chực lao vào lửa. Đôi lúc anh quá xót xa Em đi bên anh nhưng tâm trí mãi theo đuổi một hình bóng mơ hồ khác. Hiểu Lam, có khi nào em nghĩ đến nỗi đau của anh không?

Cô rây rức trước tâm tình người bạn, nhưng phải nói sao đây khi những gì anh vừa nêu thật đúng?

Duy Khang đau đớn đứng lên:

- Em ngồi đây. Anh lẩn vào trong một lát.

Hiểu Lam mệt mỏi ngã lưng vào ghế. Thật không đơn giản khi dùng Duy Khang che lấp khoảng trống trong lòng...

Một bóng người đến gần, cô thờ ơ:

- Sao anh không ngồi?

Không có tiếng trả lời, cô ngẩng lên và sừng sốt:

- Nhật Huy Anh đến bao giờ?

Người con trai cay đắng:

- Vừa đủ thời gian để chứng kiến trọn vẹn hạnh phúc của Lam. Sao? Tối nay có vui chứ?
- Cảm ơn Nhật Huy Như anh thấy đấy.

Chỉ tay vào chiếc ghế trống cô nói:

- Anh ngồi đi. Duy Khang ra ngay bây giờ.

Anh lắc đầu:

- Tôi không có ý định làm người thứ ba.

Một câu nói nhanh nhiều ý nghĩa, cô tự ái:

- Vậy sao anh còn đến đây?
- Tôi chỉ muốn hỏi Lam hương vị ly nước kia thế nào?

Cô thoáng ngượng:

- Cũng thường.
- Lam hay dùng món này?
- Chỉ đôi khi.
- Bởi vậy Lam làm sao hiểu được ý nghĩa của nó.
- Tôi thấy có gì đặc biệt đâu?
- Có chứ. Cô thử lại xem. Đắng, cay, chua, chát đều có. Nó là sự tổng hợp nỗi buồn, nỗi đau của những trái tim lỗi nhịp. - Anh chợt bật cười - Mà quên. Cô hạnh phúc quá nên làm sao hiểu được cảm giác này.

Hiểu Lam mĩa mai:

- Nghe anh nói tôi cứ ngỡ anh là người bị phụ bạc. Thế bạn gái anh đâu?

Nhật Huy cau đôi mày rậm:

- Lam muốn nói ai?
- Thì... Kim Thy đó.
- Kim Thy - Anh lập lại với chút cay đắng - Ừ nhỉ! Nếu Lam không nhắc tôi đã quên mất cô bạn gái của mình rồi. Cảm ơn nhé.

Chương 10

Đột ngột như lúc đến, anh lững thững đi vào góc tối của quán bar, nơi có mấy cô gái trẻ ăn mặc hở hang đang thí thân đùa giỡn.

Vừa nhìn thấy Duy Khang cô tươi cười đứng lên:

- Mình nhảy nữa anh Khang.

Nhạc chuyển sang điệu vals tình tứ. Duy Khang vui vui nhìn cô uyển chuyển trong tay mình theo từng giai điệu, sung sướng giữa những bước đi tuyệt đẹp. Anh thì thầm:

- Lam nhảy hay quá.

Cô cười nhưng không phản ứng, mắt hướng về góc xạ. Những cô gái xinh đẹp vẫn còn nhưng không có Nhật Huy Anh đi đâu?

Tiền Duy Khang xong Hiểu Lam thần thờ quay vào, lòng rối như tơ vò. Nhật Huy có yêu cô không mà sao lời nói của anh hàm chứa sự trách móc giận hờn? Không lẽ anh thật sự đa tình như trước cô từng nói?

Thất thểu lê từng bước nhỏ cố đi vào nhà và rưng rờ khi thấy một bóng đen trước mặt.

Bịt miệng ngăn tiếng kêu thất thanh, cô như hóa đá. Nhật Huy đang đứng đó bình thản chờ đợi. Nén cơn sợ hãi, cô lắp bắp:

- Nhật Huy Sao anh ở đây?
- Tôi chờ Lam.
- Để làm gì?

Hiểu Lam rùng mình vì bàn tay anh đặt nhẹ lên vai cô giọng anh trầm buồn:

- Hơn một giờ tôi ngồi đây đợi Lam để nhận được câu hỏi này sao?

Gỡ tay anh cô bối rối:

- Nhật Huy Hình như anh đã say rồi đó.

Nhật Huy cay đắng:

- Tôi cũng muốn say lắm nhưng tôi không đủ can đảm để ngồi lại nơi ấy, đành lủi thủi ra về và đến đây như một tên trộm. - Anh bật cười nói tiếp - Lần đầu tiên tôi biết được mùi vị của việc trèo tường và cách giết thời gian theo từng nhịp thở.

Anh chợt sôi nổi thiết tha:

- Hiểu Lam. Anh hiểu em cũng không vô tình với anh. Bằng chứng là tối nay em cố tình chọc tức anh khi nhảy cùng với Duy Khang và gương mặt lặng buồn khi anh không còn trong góc tối. Em nói đi, có phải vậy không?

Hiểu Lam rùng động cả người, khi bắt gặp ánh mắt rực lửa của Nhật Huy, cô yếu ớt phản kháng khi anh định ôm cô vào lòng:

- Đừng Nhật Huy Anh say rồi.

Nhật Huy giận dữ:

- Anh không say Hiều Lam, sao em cứ mãi dối lòng để hai ta cùng khổ?

Hiều Lam chưa kịp nói gì anh đã siết chặt người cô, bờ môi áp đặt một nụ hôn thô bạo.

Uất ức vì sự cưỡng ép cô dùng hết sức đẩy anh ra nhưng không được, đành buông xuôi rã rời. Đôi dòng lệ tủi hờn lăn dài trên má. Nụ hôn đầu đời đã bị chiếm đoạt phũ phàng bởi chính người cô yêu mến.

Nhật Huy bàng hoàng rời môi cô và ngay tức khắc nhận một cái tát đích đáng.

Hiều Lam tức tưởi:

- Anh là một tên bỉ ổi, đều cáng.

Cô ôm mặt chạy vào mái hiên, gục đầu vào đôi bàn tay khóc ngất.

Nhật Huy lặng người trở mắt nhìn theo. Thế là hết. Thái độ Hiều Lam quá rõ ràng điều đó có nghĩa là anh ngộ nhận. Người cô yêu không phải là anh.

Nhật Huy mấp máy môi nhưng không thốt được thành lời. Hiều Lam chùng như dịu bớt nỗi căm giận, cô nhìn anh chờ đợi một lời xin lỗi nhưng Nhật Huy chỉ lặng im trong đau khổ rồi quay người như chạy, nhanh chóng leo qua cổng sắt và mất hút ở bên kia.

Trong đêm vắng chỉ còn lại Hiều Lam sụt sùi với dòng lệ nóng.

Vĩ Cường ngần ngại nhìn qua ô cửa nhỏ. Bên trong nhà Hiều Lam không khí có vẻ trẻ trung sôi nổi bởi tiếng nhạc xập xình. Đây là buổi tiệc mừng Hiều Lam tốt nghiệp đại học.

Anh cảm thấy bức Nhật Huy, không về thì thôi bày đặt gửi quà làm anh phải cất công từ Bình Dương xuống đây. Cũng may tối nay buồn, anh thả rong xuống thành phố, đến khi ghé nhà “cô bé chanh chua” anh mới tá hỏa nhớ lại nhiệm vụ cần phải làm. Vậy là tức tốc quay về rồi lại quay xuống. Thế mà cũng gần mười giờ đêm. Thật đáng khổ sở cho thằng bạn điên rồ của anh. Vĩ Cường tức cười khi tưởng tượng gương mặt Nhật Huy sau cái tát. “Cho bỏ tật hấp tấp, vội vàng”.

Ném mạnh điều thuốc, kiểm tra cẩn thận lại gói quà, anh tắc lưỡi bấm chuông. Có tiếng mở cổng, một cái đầu nhô ra.

Thanh Vy ngạc nhiên nhìn anh:

- Là anh à? Mời vào.

Vĩ Cường lắc đầu:

- Chào Vy Tôi chỉ gửi quà giùm Nhật Huy thôi.

Cô mở rộng cửa nghiêng đầu mỉm cười:

- Thế anh có quà cho Vy không?

Vĩ Cường nghe tim đập nhanh vì nụ cười và nét duyên dáng của cô gái, đôi má phơn phớt phấn hồng làm cô xinh hơn.

Anh ngượng nghịu:

- Xin lỗi. Tôi không nghĩ sẽ gặp Vy ở đây. Vả lại... lấy tư cách gì để tặng chứ?

Đôi mắt Thanh Vy sụp xuống:

- Anh còn giận tôi?
- Không. Nhưng rất buồn.

Vuốt nhẹ mái tóc, cô ngẩng lên:

- Dù gì cũng đã đến, anh nên vào cùng vui với chúng tôi.

Vĩ Cường từ chối:

- Không tiện đâu. Nên để lúc khác, tôi không thích sự gượng ép.

Thanh Vy giận dỗi:

- Anh nhất định không vào?

Vĩ Cường thở ra:

- Tôi nghĩ Vy hiểu được suy nghĩ của tôi - Anh ngừng một chút rồi nói tiếp - Nhờ Vy trao giùm món quà này cho Hiểu Lam.

Cô nhanh chân lùi bước:

- Tôi không rảnh, anh tự tìm đi.

Vĩ Cường cười một mình nghe vui vui, Cô bé có vẻ hờn mát, đó là dấu hiệu tốt. Một tín hiệu ban đầu chẳng?

Tiếng nói của Hiểu Lam làm anh tỉnh cơn mộng:

- Chào anh, sao Thanh Vy mời anh không vào?
- Tôi không muốn làm người khách bất đắc dĩ.
- Sao anh nghĩ vậy? Tôi nhờ cổ nhờ anh Khanh mời anh và Nhật Huy rồi mà.
- Tôi không biết, chẳng nghe nó nói gì cả.
- Nếu vậy tôi xin lỗi. Bây giờ tôi mời anh được chứ?
- Cảm ơn Lam. Tôi nghĩ Vy sẽ không vui đâu?
- Anh đừng hiểu lầm, nhờ Vy mời anh thật tình đó. Hơn nữa nếu tôi không làm anh đã từng tặng quà cho nó phải không?
- Chỉ là bất đắc dĩ thôi. Mà... cô ấy cũng đâu vui vẻ khi nhận.

Hiểu Lam chột tò mò:

- Mà... anh nghĩ sao lại tặng quà cho Thanh Vy vậy?

Vĩ Cường trố mắt:

- Cô không hiểu thật ư?
- Vì vậy tôi mới hỏi anh.

- Thế... Thanh Vy nghĩ sao?
- Nó sợ!
- Sợ à? Tôi có làm gì đâu?

Hiếu Lam nghiêm mặt:

- Vĩ Cường. Bạn tôi là một cô gái tốt, nó chưa từng yêu ai. Tôi mong anh đừng đùa cợt, tội cho nó.

Vĩ Cường trầm ngâm suy tư, khá lâu anh hỏi:

- Đây là ý của Lam hay của Vy?
- Cứ cho là... của cả hai đi.

Anh thở dài:

- Đầu óc các cô thật đen tối, luôn đầy dẫy sự nghi ngờ. Nói thật nhé. Tôi chưa bao giờ có ý nghĩ xem tình cảm là một trò đùa.

Hiếu Lam tỏ vẻ không tin:

- Nhưng mới gặp nó có mấy lần, đã biết gì nhau đâu.

Anh cười cười:

- Mấy lần là nhiều rồi đó Lam. Không tin hỏi Nhật Huy đi. Ngay lần đầu tiên gặp Lam tìm nó đã ngất ngư rồi.

Hiếu Lam đỏ mặt vì không ngờ Vĩ Cường có thể nói thẳng thừng như vậy. Nhớ lại thái độ Nhật Huy đêm đó làm cô nổi sùng:

- Tôi tin rằng anh chưa hiểu bạn mình đâu.
- Cô muốn nhắc đến cái tát hôm trước?

Hiếu Lam thẹn thùng mắng thăm Nhật Huy “Đồ phải gió, chuyện gì cũng đem học với người khác, rõ là nhiều chuyện”.

Không để cô ngại ngùng, Vĩ Cường lên tiếng:

- Tôi biết Nhật Huy quá hấp tấp khi đến với Lam. Nhưng cô không hiểu cho nó đã buồn vì không thổ lộ được tình cảm của mình khi bên cô lúc nào cũng kè kè anh chàng đi xe phân khối lớn. Tình yêu đơn phương và nỗi buồn đè nén làm nó mất sáng suốt và ngộ nhận. Để rồi buồn lại buồn hơn. Tôi chơi thân với nó từ lúc hai đứa còn học chung đại học, nên tôi hiểu. Nó rất giỏi trong việc kinh doanh nhưng lại quá yếu khi đi tìm phần còn lại của đời mình. Nó yêu cô thật lòng đấy.

Hiếu Lam bắn khoăn:

- Anh đừng nói vậy. Kim Thy biết được sẽ khổ cho tôi.

Vĩ Cường cười lớn:

- Cô nghĩ Kim Thy là bạn gái Nhật Huy à?
- Không phải sao?

Vĩ Cường không đáp, anh gật gù:

- Hèn gì!

Hiệu Lam không nén được tò mò, cô hỏi:

- Anh muốn nói gì?
- Tôi nói rằng cô quá ác khi cố tình ghép Kim Thy với nó. Anh chột trở giọng - Mà thôi. Cô đã không yêu Nhật Huy thì cũng không cần tìm hiểu làm gì. Đây là quà của nó chúc mừng cô Cô nhận đi.

Hiệu Lam buồn buồn:

- Sao anh không đến mà lại gửi quà?
- Nó đi Thái Lan gần tháng nay rồi, có ở đây đâu mà hỏi.
- Thế anh có biết bao giờ anh về không?
- Tôi không rõ nhưng chắc khá lâu vì nó có nhờ tôi phụ giúp ba nó trong thời gian này.

Hiệu Lam ảm ức trước tin không vui này, gần tháng nay cô vất vả trong sự giằng xé, ray rức. Lúc giận hờn, căm ghét, lúc lại thương nhớ đợi chờ, người cô gầy sọp vì mất ngủ. Vậy mà anh tỉnh bơ bỏ đi sau khi phá vỡ ước vọng của cô trong nụ hôn đầu đời. Anh thật đáng ghét.

Vĩ Cường ngạc nhiên nhìn Hiệu Lam chăm chú. Cô nghĩ gì mà như quên mất người bên cạnh?

Lóe nhanh một ý nghĩ, anh thăm dò:

- Hiệu Lam cô hận nó lắm phải không?
- Tôi cũng không biết nhưng rất buồn, chính anh ấy đã làm tan vỡ tất cả. Nhiều lúc tôi có biện hộ là... anh ấy say rượu nhưng vẫn không thoải mái chút nào. Nhật Huy làm tôi thất vọng quá.
- Tôi hiểu, nhưng nghĩ cũng tội cho Nhật Huy. Lúc gần đây nó ít nói, ít cười, lặng lẽ như một chiếc bóng. Tôi rất thắc mắc nhưng không tài nào biết được nó suy tính điều gì. Mãi đến khi nhận điện thoại của nó từ Thái Lan tôi mới biết được nguyên nhân nó rời khỏi thành phố này. Hiệu Lam, cô nghĩ sao nếu Nhật Huy quay về Mỹ?

Cô gái thẳng thốt:

- Sao anh nói thế?
- Tôi có linh cảm Nhật Huy đang trốn chạy.
- Trốn chạy ư? Nếu vậy tôi sẽ coi thường anh. Là đàn ông anh phải biết những việc cần làm trong lúc... khó khăn. Trốn chạy chỉ là biểu hiện sự hèn kém, thiếu bản lĩnh.
- Cô nói rất đúng. Biết rằng ra đi là chấp nhận sự thất bại, là biểu hiện yếu đuối, nhưng có lúc cũng phải chấp nhận để lãng quên, khi mà mục tiêu hạnh phúc đã rời xa tầm tay với. - Anh thở một hơi dài rồi nói tiếp - Nói Lam đừng cười, ngay cả tôi nhiều lúc cũng muốn bỏ đi cho rồi.

Hiệu Lam ngạc nhiên:

- Trời đất. Sao kỳ vậy anh Cường?
- Hỏi bạn cô đi. Cô ấy biết rõ tôi đấy.

Hiệu Lam nheo mắt cảm thông:

- Có cần tôi giúp gì không?

Anh lắc đầu:

- Cô tốt thì giúp bạn tôi đi, tôi còn chịu đựng được. Thôi, nhiệm vụ tôi đã xong, chào nhé.

- Khoan đã Vĩ Cường - Hiểu Lam nói nhanh. Anh đứng lại chờ đợi.
- Hay anh vào nhà chơi. Tôi nghĩ Thanh Vy không vô tình lắm đâu.
- Cảm ơn Lam đã an ủi. Chuyện gì đến tự nhiên sẽ đến, không nên gượng ép.
- Vậy... cảm ơn anh nhiều nha.
- Không có chị Minh là bạn mà.

Hiểu Lam băng khuâng nhìn gói quà, tay cô mân mê cọng nơ hồng, hơi hồi hộp không biết ảnh gửi gì cho mình. Cô đâm bực. Tự dưng bỏ qua Thái rồi lại tính về Mỹ. Anh gốc đến thế sao?

Thanh Vy từ trong chạy ra:

- Thôi vào đi, mọi người đang la ó vì thiếu bạn đó. Nhật Huy có nhắn gì không?
- Chỉ có món quà này.
- Thế thì sướng rồi chứ mình có được ai tặng gì đâu.
- Ai biểu làm cao... Mà Vy này... Sao Vĩ Cường giống thất tình quá vậy?

Thanh Vy véo bạn:

- Điên khùng. Mi thất tình thì có.

Thời gian còn lại của buổi tiệc trôi qua nhanh. Duy Khang ra về sau cùng, anh nhìn Hiểu Lam thật lâu nhưng không nói gì. Món quà muộn là câu trả lời cho thái độ bồn chồn lo lắng của Hiểu Lam tối nay. Trong thâm tâm anh tự hiểu, từ bây giờ và mãi mãi mình chỉ là người bạn bên cô gái xinh đẹp này. Hiểu Lam thận trọng mở từng gút dây. Trong hộp giấy là một chiếc đèn ngủ xinh xắn làm bằng vỏ ốc màu hồng. Thanh Vy trầm trồ:

- Đẹp quá, để ta thử xem.

Cô nói xong cắm chuỗi đèn vào ổ điện. Ánh sáng dịu ấm toả ra, lung linh theo niềm vui nhỏ tràn ngập căn phòng. Món quà thật tuyệt.

Thanh Vy lại la lên:

- Ê Lam, còn thư nữa nè.
- Hai mái đầu chụm lại, mắt Hiểu Lam đảo nhanh.

“Hiểu Lam thân!

Rất tiếc tôi không về được để chia vui với Lam. Cũng không biết phải tặng gì, đành chọn chiếc đèn này vậy. Đơn giản vì tôi thích nó. Lam nhìn xem! Ánh sáng hạnh phúc phát ra từ một ốc đảo hoang vu, lạnh lẽo, sự tương phản khá sâu sắc khiến người nhìn nao lòng. Thôi thì tặng Lam phần ánh sáng, phần kia xin được giữ lại cho mình.

Hy vọng Lam thứ lỗi và quên những gì không đáng nhớ.

Chúc hai người sớm đạt được ước nguyện.

Nhật Huy”

Hai cô gái ngẩn ngơ nhìn nhau. Thanh Vy thì thầm:

- Vậy là tiêu rồi Lam ơi! Anh ta tưởng mi yêu Duy Khang đấy.

Hiểu Lam cúi gắt:

- Kệ Ông. Thật là... ngốc chẳng chữa cho ai.

Cô bạn khúc khích:

- Anh chàng cũng biết cách “chót” vào tim người đấy chứ - Cô hắng giọng định đọc lại bức thư nhưng Hiểu Lam đã nhanh tay giật được.

- Vô duyên. Cho coi ké cũng bày đặt lý sự.

Thanh Vy điếm mắt bạn:

- Hết chối rồi hén - Cô dài giọng - Để coi... À... ta không ưa ông, con người đa tình, giả dối... bắt cá ba bốn tay... À...

Hiểu Lam đỏ mặt lườm bạn:

- Con quỷ. Mi nói bày bạ gì đó?

- Phải rồi, nói bày vậy mà có người khoái nghe à. Hừ! Giấu đầu lòi đuôi không biết mắc cỡ.

Hiểu Lam ngênh mặt:

- Ta làm gì mà mi nói giấu đầu lòi đuôi?

Thanh Vy giả bộ gằm gừ:

- Còn chối hả. Không yêu người ta sao lại chê “họ” ngốc?

Hiểu Lam hét đường tránh né, cô bướng bỉnh:

- Ồ. Ta vậy đó rồi sao?

Thanh Vy tỉnh bơ:

- Có sao đâu. Không biết ai làm cao à. Được người ta hơi “khoái tí” lại bày đặt “chơi” họ một cái tật. Đến lúc nghĩ lại chỉ còn có một mình, khô héo vì buồn. Thật đáng đời!

Hiểu Lam quạu thực sự, cô véo bạn thật mạnh:

- Ghẹo nè, ghẹo nè.

Thanh Vy suýt xoa vì đau nhưng vẫn còn ráng đệm thêm trước khi giấu mình trong lớp chăn dày:

- Mi hung dữ quá nên Nhật Huy chạy mất cũng phải. Vái trời cho anh đừng quay lại thử coi mi làm sao.

- Ta cóc cần. Làm như có mình Nhật Huy là đàn ông.

Thanh Vy cười sượng sục trong lớp chăn:

- Đàn ông thì có nhiều nhưng đẹp trai và có đồng tiền trên gò má thì hiếm lắm.

Hiểu Lam không thềm đầu khẩu với bạn nữa, cô mơ màng nhớ về anh và buồn muốn khóc. Tại sao anh không chịu hiểu, từ hôm anh vì cô mà thọ nạn, cô đã nhìn anh bằng đôi mắt khác, đôi mắt có lần yếu đuối không dám đối diện với anh, đôi mắt chan hòa dòng lệ thắm khi bị anh lấn lướt. Chút kiêu hãnh còn sót lại cũng bị huỷ diệt, cô vùi mặt vào chiếc gối lạnh nghe nhịp tim rã rời, lạc lõng.

Không tài nào chớp mắt, Hiểu Lam lặng lẽ trở dậy, cạnh cô, Thanh Vy vẫn vô tư thờ ơ, môi hơi mỉm cười như đang đắm chìm trong mộng đẹp.

Âm thầm đến bên chiếc vỏ ốc đặt trên bàn, cô sẫm soi những đường nét tự nhiên được khắc hoa tinh xảo. Chiếc đèn ngọ nghĩnh bình thản hắt ra ánh sáng màu hồng thắm. Không biết có đúng là ánh sáng hạnh phúc như lời anh nói không, sao trong cô vẫn dạt dào nỗi buồn sâu lắng.

Lấy thêm chiếc áo dài tay khoác vào người, Hiểu Lam lần xuống phòng khách. Không gian im lặng lạ, cô như nghe rõ nhịp tim mình. Ôi! Mình thật sự yêu rồi sao? Hay chỉ là sự choáng ngợp bởi ánh mắt nồng nàn của anh, của những lời ru nã buồn trong một sáng và một tối không bình lặng?

Bật công tắc điện cô liếc nhìn trên tường. Đã hơn 1 giờ. Lại một ngày tiếp nối. Bao lâu rồi nhỉ? Hai tháng 20 ngày kể từ hôm nay. Hôm anh kể cho cô nghe thời gian hai người biết nhau và thời gian anh hụt hẫng khi tình cờ gặp cô đi cùng Duy Khang nơi quán nước.

Vậy là từ hôm đó, cô âm thầm làm công việc tiếp nối của anh, để nhận ra niềm vui mong manh đi cùng nỗi buồn sâu nặng.

“Anh có hiểu em đang nghĩ gì không Nhật Huy? Em giận anh đấy! Anh nổi tiếng khôn lanh lắm mà, sao lại khờ khạo cho rằng em yêu Duy Khang và tàn nhẫn hơn khi anh vui đập tình yêu của em bằng nụ hôn cưỡng đoạt. Em hận anh, hận, anh có biết không?”

Gương mặt Nhật Huy lại hiện ra, rõ nét. Cô ghét nụ cười khinh khỉnh của anh nhưng lại quá yếu đuối trước ánh mắt trầm buồn, gợi nhớ làm xôn xao người nhìn.

Những cảm giác ban đầu tan biến từ bao giờ. Có phải từ lúc anh lấn sả vào bảo vệ cô, hay lúc cô phát hiện trong mắt anh tia lửa tình rực cháy? Chịu! Chỉ biết giờ đây càng lúc cô càng nghĩ tới anh nhiều hơn, mỗi hận vì sự thô bạo đêm nào cũng không còn ý nghĩa gì khi trong cô mãi đọng đầy nỗi nhớ. Nhất là lúc này, khi thành phố chìm sâu vào giấc ngủ, sự hối hả, náo nhiệt nhường lại cho đêm cô đơn, tĩnh mịch.

Chương 11

Tiếng chuông điện thoại phá vỡ dòng suy tưởng. Hiểu Lam tự hỏi: “Ai lại gọi vào giờ này nhỉ?”

Nâng ống nghe, cô hấp tấp:

- Tôi. Hiểu Lam đây.

- ...

- Anh Hai hơ?

Vẫn im lặng... Tim cô chợt đổi nhịp:

- Nhật Huy Là anh phải không?

- ...

- Lam biết là anh rồi. Sao không nói chuyện?

Trong ống nghe tiếng títt đều bất ngờ vang lên, người lạ đã tắc máy.

Hiểu Lam thần thờ, cô nghĩ mình đoán đúng. Nhưng sao anh không nói gì? Anh ở đâu? Thật khó hiểu!

Cô mím môi, đôi mày hơi chau lại rồi quyết định lấy chìa khoá mở cửa đi về phía cổng.

Gió đêm lạnh làm Hiểu Lam rùng mình nhưng nỗi khát khao tìm kiếm một bóng dáng thân thương đã giúp cô tạm quên tất cả. Nhìn qua ô cửa sắt, cô rung động cả người. Bên góc trụ điện, dưới ánh sáng vàng sẫm của ngọn đèn đêm, một bóng người cô đơn đang đứng. Gương mặt người lạ bị che khuất bởi chùm hoa giấy chỉ có điều thuốc trên môi thỉnh thoảng lóe lên ánh đỏ lấp lóe. Hiểu Lam không tài nào xác định được cảm xúc của mình lúc này nhưng cô vẫn mong người đó là Nhật Huy, dù biết hy vọng ấy thật mỏng manh, anh đang ở Thái Lan cơ mà.

Trái tim thổn thức, lý trí mờ nhạt, không hình dung bao nguy hiểm có thể xảy ra cho một cô gái trong đêm khuya thanh vắng, cô mở vội khóa cửa.

Cánh cổng nặng nề xô dịch để Hiểu Lam lặng người khi nhìn thấy anh. Nhật Huy bằng xương bằng thịt đang mở to mắt nhìn cô, không tưởng được có cuộc hội ngộ lạ lùng này.

Cả hai yên lặng lắng nghe tiếng lòng rạo rực. Hiểu Lam run run tựa người vào khung cửa.

Anh chậm chạp bước tới, một câu hỏi “kỳ cục” được thốt ra nhưng âm điệu lại thật dịu dàng.

- Khuya quá rồi... Lam ra đây làm chi?

Vậy mà cô cũng tìm được câu đáp khá cân xứng:

- Ờ... Lam muốn kiểm tra lại... cửa.

Nhật Huy mỉm cười nhưng không nói gì, cô ngượng ngùng nhận ra sự ngớ ngẩn của mình, bờ môi nhỏ phụng phịu:

- Anh không có gì để nói với Lam sao?

Anh đến gần cô mắt chợt long lanh với tia nhìn âu yếm:

- Có chứ, anh muốn nói với em nhiều lắm, nhưng mà... Lam có tin anh không?

Cô gật đầu yếu đuối khi bắt gặp gương mặt anh thật gần:

- Tin... em tin mà.

Không ai nhớ từ lúc nào ngôn ngữ họ đã thay đổi, những âm sắc bén nhọn lạnh lùng nhường chỗ cho những âm điệu ngọt ngào, êm dịu.

Kéo nhẹ cô vào lòng, úp mặt lên làn tóc thơm, anh thủ thủ:

- Anh nhớ em!

Hiểu Lam run lên trong vòng tay yêu thương, từng tế bào như giãn ra, nhẹ tênh khi men tình len lỏi qua từng ngóc ngách của tâm hồn. Lời tỏ tình của anh đơn giản nhưng tha thiết quá. “Anh nhớ em”, âm vang ba tiếng ấy như lời ru mật ngọt của một khúc tình ca êm dịu nhất cô chưa từng được nghe.

Không còn gì phải che giấu, cô áp mặt vào người anh, đôi tay quấn quanh bờ lưng vạm vỡ.

Đôi trai gái lặng thinh ôm nhau. Thật lâu, cô ngược nhìn anh mỉm cười. Nhật Huy như say trong tình yêu vừa tìm được. Anh nâng niu gương mặt Hiểu Lam, si dại nhìn ngắm những đường nét thanh tu trên gương mặt xinh đẹp, cô e thẹn nhắm nghiền đôi mắt đợi chờ.

Tiếng anh vang lên thật khẽ, đến mức chỉ có những người trong cuộc mới hiểu anh muốn nói gì:

- Hiểu Lam. Anh hôn em nhé?

Hiểu Lam nghe những mạch máu trong người căng cứng, nếu là ban ngày chắc da mặt cô đỏ lấm. “Hỏi gì kỳ cục”. Hẳn anh nhớ đến cái tát hôm nào.

Nhưng cô không còn thời gian để nghĩ ngợi, Nhật Huy đã gửi trọn tình yêu của anh vào nụ hôn thứ hai, nhẹ nhàng và mê đắm. Cô có cảm giác bay bổng. Tuyệt vời với bài học tình yêu anh vừa truyền thụ. Nhật Huy cũng không hơn gì, anh nhận ra bờ môi của cô thật mềm mại và ngọt ngào. Bờ môi thắm đỏ, ươn ướt ngày nào giờ đã là của anh, dành cho anh với những cảm xúc đầu đời trân trọng.

Hiểu Lam nhũn người trong lòng anh, đất dưới chân như vụn vỡ bởi cảm giác lạ lùng xâm chiếm, bất giác cô rướn người lên ôm cổ anh say mê tận hưởng hương tình yêu ngọt ngào.

Không gian lắng đọng, mảnh trăng tơ e thẹn cong mình núp sau vầng mây bạc như muốn để đôi bạn tự do say đắm bên nhau.

Như có một lực hút diệu kỳ, đôi bờ môi cứ mãi quấn quýt thiết tha Bao thương nhớ, trả lời đã được bù đắp trọn vẹn.

Rời đôi môi thơm nồng, anh sung sướng chiêm ngưỡng nét đẹp thiên thần của người bạn tình. Dưới ánh sáng của ngọn đèn đêm, chiếc áo khoác vội quanh tà áo ngủ, mỏng manh như phô trương thêm nét đẹp thơ ngây, diễm lệ.

Phát hiện tia nhìn quái quỷ của anh, cô sượng sùng khép nhanh tà áo, đôi má nóng bừng:

- Làm gì nhìn người ta dữ vậy? Lạ lắm hở?

Nâng niu đôi bàn tay nhỏ, cụng đầu vào trán cô giọng anh như ru:

- Lạ thì không lạ nhưng dễ thương quá. Ước gì thời gian ngừng lại để anh được cận kề bên em thế này.

Bờ môi cong chóp chóp. Hiểu Lam sung sướng uống từng lời mật ngọt. Đâu rồi một Nhật Huy dễ ghét? Đâu rồi anh chàng đa tình làm cô tức giận? Hiện tại chỉ có anh, thật hiền thân thương và gần gũi.

Mặc cho sương đêm thấm lạnh, mặc cho mây gió ghen hờn, trong vòng tay nhau đôi tình nhân như tan biến trong điệu nhạc lòng vừa hoà nhịp. Bao thắc mắc nghi ngờ hình như cũng biến mất theo từng nụ hôn. Với họ trong giây phút thiêng liêng này tất cả đều vô nghĩa.

Thanh Vy giật mình tỉnh giấc và cứ đập tay khá mạnh vào nhũ bạn. Nhìn đồng hồ mới hơn năm giờ sáng, cô làu bàu:

- Đồ yêu! Để ta ngủ chút đi.

Hiểu Lam cù vào nách cô bé:

- Làm ơn dậy giùm đi chị hai. Tập thể dục xong ta đi ăn sáng.

Lăn mình vào trong, Thanh Vy nhura nhura:

- Tập một mình đi chị hai. Ta mệt quá, đêm qua thức khuya thí mỗ.

Hiểu Lam sa mình theo, xốc cô ngồi dậy, cương quyết:

- Đừng làm biếng như con heo, tối ngày chỉ biết ăn rồi ngủ, mai mốt mập ù là tàn đời... hoa đấy cung.
- Kệ tã Bữa sau không thèm ngủ chung với mi nữa. Người ta đang ngon giấc tự dưng lôi dậy.

Hiểu Lam cười kéo tay Thanh Vy chạy lên sân thượng. Không khí buổi sáng mát dịu giúp Thanh Vy tỉnh hẳn trong cơn say. Vừa thực hiện những động tác thể dục cơ bản, cô vừa nhìn Hiểu Lam.

“Quái! Cô nàng sao lạ thế? Tối qua thức mãi không chịu ngủ, mặt mày buồn so sao giờ tươi tắn thế? Trời đất! Còn cười mím chi nữa chứ! Chuyện gì đây?”

Không nén được, Thanh Vy dậm chân chạy đều đến bên Hiểu Lam:

- Này. Có gì mới không?

Hiểu Lam tủm tỉm:

- “Vu nhu can”. Sao hỏi thế?
- Ta nghi quá.
- Nghĩ gì?
- Đêm qua nằm mộng được “chàng” hôn phải không?

Hiểu Lam bật cười, mắt ngời sáng:

- Đồ quỷ! Vậy mà mi cũng nghĩ ra.

Tuy nói vậy nhưng lòng cô thì nghĩ khác: “Không phải mong ma là thật đấy nhò à.”

Má cô chột nóng bừng nhớ đến cảm giác nhận được sau nụ hôn tình yêu. “Vậy là em hiểu được từ ngày ngất rồi chị Phương ơi!”

Thanh Vy ngừng tập, trở mắt nhìn bạn. Hiểu Lam như vừa lột xác. Ánh sáng buổi sớm còn nhạt nhưng vẫn trong rõ đôi má hay hay đỏ nổi bật trên làn da trắng mịn, đôi mắt lúng liếng như cười. Cô căng óc nhớ lại diễn tiến đêm qua, trí cô còn in rõ hình ảnh ủ rũ của Hiểu Lam bên chiếc đèn làm bằng vỏ ốc.

Cô bé giờ khác xa, niềm vui niềm hạnh phúc đang toa? hào quang phủ kín tấm thân thanh mảnh.

Hay tối qua Nhật Huy điện về, anh chị đã thông cảm nhau? Đúng rồi! Chỉ có thể là như vậy.

Tin tưởng lập luận của mình, cô chụp tay bạn:

- Khai đi con yêu. Tối qua “hắn” điện về phải không?

Hiếu Lam tỉnh bơ trả lời :

- Làm gì có.

Thanh Vy trừng mắt:

- Định qua mặt ta hở? Nếu không có sao vui quá vậy?

Hiếu Lam háy bạn:

- Chỉ giỏi đoán mò. Ta lúc nào chẳng thế.

Nói xong cô ngoe nguẩy bỏ đi cười một mình: “Cho bỏ tật tò mò. Giỏi thì đoán đi, con nhóc!”

Thanh Vy về đến nhà đã hơn tám giờ Cửa sắt mở hoắc nhưng phía trước chẳng có ai. Cô dựng xe bên ngoài rồi bước vào. Chú Mimi từ sau chạy lên sủa ăng ăng rồi tíu tít chạy xuống, chiếc đuôi nhỏ không ngớt vun vẩy.

Cô ngạc nhiên, mọi hôm Mimi quần rời cả chân sao nay lại có thái độ khác thường như thế? Cô bực bội quăng chiếc ba lô con cóc lên bàn, lẩm bẩm:

- Bạn bè chẳng ra làm sao giờ đến con chó cũng muốn phần!

Sáng nay điều tra mãi, Hiếu Lam cũng giả tỉnh không nói mãi đến lúc thấy cô giận dỗi đòi về nhà bạn mới bật mí chuyện động trời tối qua Tuy biết mình hờn là không đúng nhưng sao trong lòng cứ mãi ầm ứ. Bạn bè thân thiết bao năm vui buồn gì cũng chia sẻ vậy mà mỗi cô bỏ đã muốn trở mặt. Bữa ăn sáng mất hẳn hương vị đậm đà. Về đến đây càng thêm khó chịu vì anh bạn bốn chân này.

- Chào Vy.

Giọng Vĩ Cường ồm ồm vang lên làm cô giật mình mở mắt:

- Ồ... Vĩ Cường! Sao anh biết nhà Vy Anh đến đây làm gì?

Vuốt ve chú chó trên tay anh mỉm cười:

- Biết nhà Vy thì dễ thôi, còn câu hỏi thứ hai cứ tâm coi như là nhớ... Mimi nên đến thăm vậy mà.

Thanh Vy đỏ mặt: “Cũng giọng điệu khó ưa hôm nào”. Cô mát mẻ:

- Tội nghiệp anh quá. Vậy anh ngồi chơi nói chuyện với Mimi nhé, tôi có chút việc phải làm.

Cô đứng dậy cười thật tươi rồi nói tiếp:

- Lát nữa nhớ mang Mimi về để bữa sau khỏi phải mất công ghé thăm. Còn nữa. Nhớ gọi tôi một tiếng để tôi khóa cửa.

Vĩ Cường chơi vơi vì những lời lẽ của “cô bé chanh chua” anh chạy vội đến nắm tay cô kéo lại:

- Thanh Vy, ác vừa thôi chứ, chẳng lẽ Vy không tội nghiệp tôi chút nào sao?

Cô vờ ngạc nhiên:

- Có gì mà tội nghiệp. Anh nhớ Mimi thì giờ gặp rồi, còn lôi kéo tôi làm chi?

Anh nhăn nhó:

- Thôi mà Vy Bắt bẻ nhau chi, chẳng lẽ anh nói nhớ em Vy mới hiểu.

Thanh Vy nóng ra cả mặt, cô hất tay ra khỏi tay mình làm mặt ngầu:

- Thôi đừng làm bộ. Tối qua người ta nói gì anh có thèm nghe đâu.

Vĩ Cường tiu ngui:

- Vy thông cảm, bạn bè em anh chỉ biết có Hiếu Lam, tự dưng chường mặt vào kỳ thấy mò. Với lại anh cũng ngại vì không có gì để tặng em.

- Vậy bữa nay hết ngại rồi nên tới đây phải không?
- Cũng còn chút chút nhưng... ai bảo mình thích người ta nên phải ráng.
Cô lườm anh bằng tia mắt dài cả cây số:
- đừng thấy “tui” không nói rồi lẩn sang nghe.
Vờ không nghe, anh ấn Thanh Vy ngồi xuống nói nhỏ:
- đợi anh một tí, anh có cái này tặng em. Nhưng mà Vy nhắm mắt lại đi.
- Chi vậy?
- đừng hỏi. Lát nữa em sẽ biết.
Cô tò mò làm theo lời anh, háo hức chờ đợi. Ít giây sau cô nghe tiếng anh trầm trầm:
- Thanh Vy Chúc mừng em vừa vượt qua thử thách đầu đời. Hy vọng em vui và... bớt, ghét anh hơn.
Cô mở mắt, choáng ngợp trong niềm vui xen lẫn chút bối rối.. Trên tay Vĩ Cường, một bó hoa hồng thật đẹp, rực rỡ khoe sắc.
Cô nhìn anh thẹn thùng, vì lời chúc hóm hỉnh. Trong thoáng chốc cô thấy anh thật hiền và hơi dễ thương, trái tim nhỏ xôn xao một nhịp. Cô trân trọng:
- Cảm ơn anh!
Vĩ Cường vui sướng:
- Em đếm thử xem bao nhiêu bông?
Cô lẩm bẩm và ngạc nhiên. 22 bông hoa đơn giản, đỏ thắm, bằng đúng số tuổi của mình.
Anh cười hiền, rồi lại nheo mắt:
- Anh biết hôm nay là sinh nhật em nên cố tình chọn 22 hoa còn nguyên hương nhụy. Vy thấy anh tài hôn?
Cô cười xòa liếc anh:
- Xạo quá ông tướng ơi, người ta sinh ngày 23 tháng 12, còn mấy tháng nữa mới tới vậy mà tại anh mừng sinh nhật, không biết mắc cỡ.
- Thế... em sinh trước Noel hai ngày... Tạ Ông chúa và... cảm ơn em.
Cô ngạc nhiên:
- Anh nói gì vậy Vĩ Cường?
Vĩ Cường tủm tỉm:
- Anh nói cảm ơn Vy vì em đã cho anh biết chính xác ngày sinh của mình, còn... cảm ơn chúa vì chúa đã giúp anh làm quen với một cô gái thật xinh đẹp.
Cô đỏ mặt ngáy dài:
- Ai mà tin cái miệng của anh là... bán lúa giống luôn.
Vĩ Cường giả bộ buồn bã:
- Em nói kỳ vậy Vy Con người anh tệ vậy sao?
Cô bĩu môi:
- Tệ hay không tự anh biết lấy, còn tui hả. Tui không tin anh đâu.
Nói xong không đợi anh phản ứng cô đi vội ra nhà sau. Vĩ Cường nghe lòng rộn rã, cô bé đã bớt chanh chua nhất là nói chuyện với anh thế là quá tốt rồi. Hy vọng sẽ có ngày cô hiểu được anh.
Bà Hai mỉm cười nhìn cô cháu gái:
- Sao không ở trên tiếp bạn lại xuống đây?
Sà xuống cạnh bà ngoại, Thanh Vy cần nắn:
- Ngoại lý ghê, biết người ta là ai mà ngoại dám cho vô nhà. Rủi gặp người xấu thì sao?
- Con mới kỳ đó. Chẳng lẽ thằng Cường không phải bạn con.
- Thì... bạn nhưng mà...
- Nhưng cái gì, con ra nói chuyện với nó đi. Nhớ bảo nó ở lại dùng cơm cho vui – Bà cười mồm mềm nói tiếp – Ngoại thích thằng này đó con, hoạt bát, lanh lợi, vui vẻ... con cũng khéo chọn đấy.
Thanh Vy mắc cỡ, nhả tí cả mặt:
- Trời ơi ngoại. Ngoại nói gì lung tung vậy? Người ta nghe được họ cười cho thú vị.
- Ừa. Ngoại thích nói chuyện lung tung vậy đó. Ai biểu con có bạn trai không giới thiệu với ngoại. Cũng may ngoại thấy được bằng không là bị đòn đấy. Thôi ra ngoài đi, tối qua tới giờ nó tìm con hai lần rồi đấy.

Thanh Vy hơi ối. Thì ra tối qua trước khi đến nhà Hiếu Lam anh đã đến đây. Dẫu sao cũng phải thừa nhận anh rất tài chỉ qua hai lần tiếp xúc đã tạo được ấn tượng tốt với bà ngoại. Tự dưng cô tung tức, chắc

hắn anh xạo lắm nên ngoại cô mới nghi anh là bạn trai của cô Bộ tưởng tặng cô con chó và bó hoa rồi muốn nói gì thì nói sao?

Không thêm cái với ngoại, vờ buong bã lên nhà trên, bắt gặp Vĩ Cường đang nhìn cô cười cười.

Thanh Vy nóng mặt hét:

- Vĩ Cường. Anh làm trò khi gì vậy?

Vĩ Cường tắt nhanh nụ cười, anh từ tốn:

- Ngồi đi Vy Có gì mà Vy giận anh dữ vậy?

Cô hầm hầm:

- Sao anh dám tự xưng là bạn tôi?

Vĩ Cường ngạc nhiên “lại trở mặt rồi”, giọng anh chột lạnh băng:

- Vy cho rằng tôi không xứng là bạn?

Nhận ra mình hơi quá đáng, cô dịu lại:

- Không hẳn thế... nhưng tôi không thích lời tự tiện của anh. Sao lại tự Ý nói lung tung làm ngoại tôi hiểu lầm.

Vĩ Cường ngơ ngác:

- Tôi có nói gì đâu?

Thanh Vy tức tối, mắt đỏ lên:

- Không có sao ngoại tôi lại nghĩ anh là... bạn trai tôi?

- Làm sao tôi biết. Có lẽ ngoại thấy tôi hiền nên thương không chừng.

- Nhưng tôi không muốn ngoại hiểu lầm, anh rõ chưa?

- Thì Vy cứ nói rằng chỉ có tôi lý lợm đeo đuổi Vy, còn Vy thì chẳng thêm để ý vào mắt. Có gì phiền đâu?

Cô giậm chân:

- Nói chuyện với anh tức chết đi được.

Vĩ Cường lặng lẽ đứng lên dầu dầu nét mặt. Hình như cô thật sự Ghét anh, không muốn để anh tiếp cận.

Một chút tự Ái con trai làm anh khó chịu. Cố nén cảm xúc nặng nề đang vây bủa, anh nói:

- Thanh Vy Thật lòng tôi chỉ muốn làm bạn với Vy Có thể tôi không khéo trong cách ăn nói, cách đối xử, nhưng mong Vy hiểu ch. Tính tôi rất thẳng thắn, không kiểu cách cầu kỳ. Nếu Vy nghĩ rằng tôi không đủ tư cách để làm bạn thì... Vy yên tâm đi, đây là lần cuối cùng tôi làm phiền Vy.

Thấy anh dợm bước ra nhà sau cô gắt:

- đi đâu đó?

Anh trả lời nhưng không quay lại:

- Xuống chào ngoại rồi... đi về.

Cô giận dữ:

- Ừa. Có giỏi thì đi luôn đi, mai một đùng nhìn tôi.

Mắt Vĩ Cường hơi sáng lên, anh đến gần cô bạn gái ngồi xuống:

- Vy... vậy là Vy bằng lòng?

Cô lườm anh:

- Bằng lòng cái gì?

- Thì... cho anh làm bạn ấy mà.

Cô bĩu môi: “Mới đó đã chuyển tông xưng anh rồi”.

- Sao anh biết Vy bằng lòng?

Giọng iu xịu anh nói:

- Anh có biết đâu. Nghe Vy gọi anh cứ tưởng...

Cảm thấy hơi tội nghiệp, cô nói:

- Mà... không được nói lung tung với ngoại đó.

Vĩ Cường hân hoan nắm vội bàn tay nhỏ, anh nhìn cô ánh mắt thay lời nói.

Thanh Vy ửng hồng đôi má, đánh khề vào tay anh:

- Làm gì vậy?

Vĩ Cường cười hiền:

- Xin lỗi, anh quên!

Trong một thoáng cô cảm thấy anh thật hiền, vẻ bặm trợn hôm nào đã biến mất. Tim cô đập loạn nhịp vội đứng lên lảng tránh:

- Ngồi chơi đi “Tui” giúp ngoại làm cơm. Ngoại biểu anh ở lại dùng cơm với ngoại đó.

Anh chạy theo ỏn ẻn:

- Cho anh phụ với.

Cô nạt đùa, nguýt yêu:

- Thôi đi ông. Đừng có lộn xộn.

Cái nguýt của cô bạn làm chàng trai như bị trúng tên, anh buộc miệng:

- Vy ơi. Anh thật sự Không muốn làm bạn với em chút nào.

Cô hoang mang đứng lại:

- Sao vậy?

Vĩ Cường áp ứng:

- Anh... muốn mình thân thiết hơn nữa.

Thanh Vy ngượng ngùng nhìn anh và cảm thấy buồn cười. Trông Vĩ Cường có vẻ nhút nhát khác xa với con người táo tợn hôm nào. Cô dè một ngón tay lên môi:

- Cấm lộn xộn. Không nghe lời em sẽ giận đấy.

Tiếng em dịu dàng của cô làm anh như say Ồi! “Cô bé chanh chua” hôm nào sao bỗng dưng hiền thực và dễ thương chi lạ!

Mặc anh trở mặt ngán ngợ Cô quay đi môi nở nụ Cười tinh nghịch.

Kim Thy hồi hộp gõ cửa phòng Nhật Huy. Từ khi “đụng độ” với Hiểu Lam nơi Shop thời trang cô ít khi được gặp anh. Rồi tiện theo một thời gian anh qua Thái, hình như cố tình lánh mặt. Nếu sáng nay không nghe Trọng Nhân nói cô cũng không biết anh đã về. Giọng Nhật Huy vẫn trầm trầm như hôm nào:

- Vào đi.

Anh đón cô bằng nụ cười thật hiền:

- Chào Thy Có gì không em?

Cô gái xụ mặt. Gần một tháng không được gặp nào ngờ câu đầu tiên anh dành cho cô lại nhạt nhẽo, vô duyên như vậy. Nuốt vội hờn tủi vào lòng, cô nói:

- Báo cáo phó giám đốc, có mấy văn bản cần ông xem lại.

Nghe có gì chứa trong câu nói, Nhật Huy buông viết tựa người ra sau tủm tỉm:

- Gì mà phó giám đốc ghê vậy? Giận anh à?

Cô cúi mặt giấu những hạt lệ Chực chờ thoát ra vành mi:

- Tôi đâu dám giận ai. Chỉ Tủi cho mình thôi. – Nói đến đây cô nghẹn ngào sụt sùi – Tôi biết tôi xấu xí, vô duyên nên đâu bằng được người ta.

Nghe Nhật Huy lắc đầu thờ dãi. Không ngờ cô bé lại quá si tình, cứ mãi ôm ấp trong lòng tình cảm cũ. Anh đến bên Kim Thy, dịu dàng đưa cô đến chiếc ghế đối diện, ấn cô ngồi xuống anh buồn buồn:

- Thy ngồi đi. Có lẽ mình cũng cần nói hết một lần cho cạn tỏ.

Trở Lại vị Trí của mình, anh nói tiếp:

- Kim Thy, anh rất mến em và biết trân trọng những tình cảm tốt đẹp em dành cho anh. Nhưng... Thy nên hiểu... Anh chỉ có thể xem Thy như một người em gái. Bởi vậy...

Kim Thy ngược ma*’t lên nhòa lệ:

- Anh đừng nói nữa... Thy rất biết phận mình – Cô ngừng lại nở một nụ cười chua xót – Ai bảo Thy đèo bồng nên giờ phải khổ. Dù sao Thy cũng là một người làm công cho anh, sao bằng được con ông giám đốc một công ty lớn.

Nghe Nhật Huy nhả mặt:

- Thy đừng nghĩ vậy. Trong tình yêu, gia thế, gia đình, không phải là yếu tố để Đến với nhau. Anh yêu Hiểu Lam vì cô ấy có những điểm thích hợp làm tim anh rung động.

- Kể cả khi cô ta yêu người khác?

- Trước đây anh cũng nghĩ vậy nhưng thật ra không phải. Duy Khang chỉ là bạn thân của Hiểu Lam mà thôi.

Mắt cô gái ánh lên ghen hờn:

- Anh nói vậy nghĩa là hai người đã hiểu nhau.

Nghe Nhật Huy gật đầu nhưng không nói thêm gì.

Kim Thy thật sự đau đớn, cô lão đảo đứng lên, gương mặt thật là vừa ghen hờn vừa căm hận. Nhật Huy hơi ngại trước ánh mắt không bình thường của cô thư ký. Anh xoa dịu:

- Thy thông cảm cho anh. Thật lòng anh không bao giờ muốn làm buồn lòng em nhưng con tim có những lý lẽ riêng của nó... anh chỉ mong Thy sáng suốt nhận ra tình cảm đối với anh chỉ là ngộ nhận...

Cô lạnh lùng ngắt lời:

- Anh sợ tôi gục ngã vì thất tình ư? Đừng quá lo Tôi không yếu đuối như anh nghĩ đâu.

Cô dạm thêm một câu tối nghĩa trước khi bỏ đi:

- Ráng bảo vệ tình yêu nhé, phó giám đốc.

Nhật Huy cảm thấy bất ngờ. Kim Thy muốn nói gì qua câu này? Anh nhú mào suy nghĩ, gương mặt lạnh lùng của cô gái tự Nhiên như hứa hẹn, như cảnh báo một điều gì không rõ.

Chương 12

Nhật Huy nhìn bạn hát cảm:

- Mày nghĩ sao?

Gạt bớt tàn thuốc Vĩ Cường trầm ngâm:

- Thương gia Lam thông báo ngừng hoạt động không ký hợp đồng tiếp, tay người Thái còn nhùng nhằng chưa dứt khoát mặc dù đã thỏa thuận xong những điều cơ bản. Cả hai cùng lúc có biểu hiện đáng ngờ. Rõ ràng sự Việc đang theo chiều hướng xấu, có vẻ không bình thường.

- Tao cũng nghĩ vậy nhưng tìm mãi vẫn không có manh mối nào. Mày nghĩ xem, ai có thể phá mình?

Vĩ Cường đắn đo, anh căng óc nhớ lại những lần quan hệ Với các đối tác của công ty trong lúc Nhật Huy bàn việc bên Thái.. Với sự giúp đỡ của Trọng Nhân và Kim Thy, lại có thêm ông Vũ hỗ trợ phía sau hầu như tất cả đều thuận lợi. Không hiểu sao hai đối tác lớn lại dò chừng. Nếu vì lý do nào đó hai người này không còn cộng tác, công ty Nhật Huy sẽ mất đi một mối lợi lớn và chắc hẳn công ty sẽ bị Đình trệ trong một thời gian dài.

Anh thở nhẹ một hồi rồi cuối cùng, lắc đầu:

- Chịu. Không nghĩ ra được. Hay ta thử bàn với Trọng Nhân và Kim Thy xem có sáng tỏ được điều gì không?

- Vô ích thôi. Tao đã dò hỏi rồi nhưng cũng chẳng có kết quả gì.

Vĩ Cường khó chịu đi qua đi lại:

- Vô lý thật. Không thể có sự trùng hợp ngẫu nhiên trong trường hợp này.. Các tay thương gia lớn rất quan tâm đến lợi nhuận. Giá cả mình đưa ra có thể nói là rẻ nhất so với những công ty khác, không lý do gì họ dễ dàng bỏ qua – Anh ngừng một chút như cân nhắc rồi gật gù – Có khi nào nguyên nhân chủ yếu không phải là kinh tế?

Nhật Huy phản đối:

- Không thể nào. Đây chắc hẳn là do cạnh tranh. Có thể một công ty nào đó cũng sản xuất hàng như ta đã hạ Giá thành nhằm lôi kéo những người kia.

- Nhưng công ty nào có khả năng làm việc đó? Suy cho cùng không ai đủ sức để cạnh tranh với mình. Bởi vì ngoài việc sản xuất ra ta còn kinh doanh các mặt hàng hiện đại nhập từ nước ngoài. Dù có kết khâu này cũng còn khâu khác cứu vãn. Còn họ? Lấy gì chống chọi khi tình trạng kéo dài. Không ai dại gì làm chuyện điên rồ đó đâu.

Nhật Huy ngơ ngác:

- Rốt cuộc động lực chính là đâu?

- Càng nghĩ càng phức tạp.

Vĩ Cường dăm chiêu, anh quay nhìn bạn:

- Mày thấy thái độ Kim Thy lúc này thế nào?

Nhật Huy nhíu mày:

- Cũng thường. Sao lại hỏi thế?

- Mày nghĩ có thể cô ấy phá mình không?

Nhật Huy bật cười:

- đừng có khùng. Cô ấy có gì để trao đổi với họ chứ? Nên nhớ đối với các thương gia, lợi nhuận là trên hết. Hơn nữa Kim Thy làm thế để được gì?

- để thỏa mãn sự hờn ghen, để trả thù vì không có được tình yêu của mày.

- Cứ cho là có động cơ đi nhưng làm sao cô ta thuyết phục được họ.

Vĩ Cường mỉm cười:

- đàn bà có nhiều vũ khí rất lợi hại. Mày quên cô ta quá đẹp sao?

Nhật Huy khóat tay:

- đừng nghĩ vớ vẩn. Không ai vì đàn bà mà bỏ cả sự nghiệp.

Vĩ Cường cười lớn:

- Mày ngây thơ quá. Đây chỉ là tạm thời chứ có phải cắt đứt hẳn đâu. Chỉ một cú phone là công việc lại tiếp tục đâu có ảnh hưởng gì.

Nhật Huy trở mắt nhìn bạn, anh ngập ngừng:

- Ý mày muốn nói... cả hai đang ra sức lợi dụng nhau?

- Có thể lắm chứ. Nhưng nếu đúng vậy người thua thiệt sẽ là Kim Thy.

Nhật Huy thoáng rung mình:

- Không lẽ đáng sợ vậy sao? Cô ấy dám hy sinh tất cả để thỏa mãn lòng tự ái vì bị từ chối. Không nếu vậy cô ta thua trắng còn gì?

- Cũng không hẳn. Ít ra trong lúc mây khốn đốn cô nàng có thể tung ra những quái chiêu khác. Mây đừng quá chủ quan.

Nhật Huy buồn bực:

- Xem ra ý kiến mây khá hợp lý đấy.

Anh chợt đứng lên:

- Để tao gặp cổ xem sao.

Vĩ Cường ngăn bạn:

- Đừng bứt dây động rừng. Vụ này để tao lo. Mây cứ giả tình như không nghi ngờ gì. Đảm bảo ba ngày nữa tao sẽ cho mây kết quả.

Nhật Huy ngán ngẩm. Anh nghĩ thầm: “Nếu vì tự Ái mà Kim Thy xuống tay với anh thì thật là đáng sợ!”

Kim Thy mỉm cười nói với Duy Khang:

- Tôi lạ lắm sao sao mà anh nhìn chăm chú vậy Duy Khang?

- Là Thì không nhưng tôi hơi thắc mắc.

- Thắc mắc cái gì?

- Tại sao cô hẹn tôi ra đây?

- Anh phiền à?

Duy Khang bật cười:

- Có điên mới phiền khi được một cô gái xinh đẹp như cô hẹn gặp.

Mắt cô gái chợt buồn:

- Đừng chế nhạo tôi anh Khang. Nếu được như anh nói tôi đã không chết cả hơn suốt tháng qua.

Hớp nhẹ ngum bia, Duy Khang không giấu vẻ kinh ngạc:

- Cô có tâm sự à?

- Cũng giống như anh thôi. Đúng không?

Anh gật đầu:

- Có lẽ. Nhưng tôi khác cô.

- Khác thế nào?

- Tôi có thể chôn kín trong lòng những muộn phiền. – Bật cười khẽ anh nói tiếp – Thật ra tôi đã quá mệt mỏi và chán ngán. Vùi đầu vào công việc tôi thấy lòng thanh thản hơn.

- Anh không hờn giận chút nào sao?

- Hờn giận ai? Tốt nhất nên tự giận mình và quên đi tất cả.

Kim Thy bực tức:

- Anh hay thật. Người yêu phản bội mà tỉnh bơ.

Duy Khang lắc đầu:

- Cô nói không đúng rồi. Chỉ có mình tôi yêu người ta nên không thể coi là phản bội.

Cô gái chớp mắt:

- Sao tôi thấy hai người thân mật quá vậy?

- Bởi vậy tôi mới sai lầm. Cứ tưởng thời gian sẽ xóa mờ ranh giới của tình bạn, nhưng thực tế thì không phải vậy. đành chấp nhận thôi.

Kim Thy cười nhẹ:

- Anh yêu đuối quá làm sao có được tình yêu?

Duy Khang nhìn thật lâu vào cô gái, tay anh gõ những tiếng đều đặn lên bàn và mỉm cười:

- Theo Thy tôi phải làm gì?

Cô buông gọn:

- Ăn không được phá cho hôi. Không thể để họ an nhiên vui hưởng hạnh phúc trên sự đau khổ của mình.

- Bằng cách nào?

- Phá rồi, ly gián, thiếu gì cách.

Duy Khang hơi nhếch mép:

- Để cuối cùng mình được gì? Có thể ta sẽ thỏa mãn phần nào tự ái, nhưng rồi sao? Chỉ là nhận thêm nỗi buồn và sự khinh bỉ của những người xung quanh khi mọi sự việc đó lộ. Kim Thy Tôi nghĩ đừng phí công như vậy.

Đôi mắt đẹp quắt lên giận dữ:

- Anh muốn tôi bỏ qua ư? Không được đâu Duy Khang. Tôi yêu Nhật Huy từ lâu lắm. Tôi đã chối bỏ tất cả vì hy vọng sẽ có ngày được sống bên anh ấy.. Vậy mà giờ đây Hiểu Lam đã cướp mất hạnh phúc của tôi, còn khinh khỉnh nhục mạ tôi.. Mỗi hận này tôi sẽ phải trả – Cô ghen ngào – Dù... phải đánh đổi những gì... quý giá nhất tôi cũng cảm lòng.

Duy Khang nhìn nét mặt lạnh lùng của cô gái đang ngồi trước mặt mà thầm lo cho Hiểu Lam. Kim Thy giờ đây giống như con rắn độc đang chực chờ phóng ra tia nọc chết người để hãm hại kẻ thù.

Anh khuyên nhủ nhẹ nhàng:

- Tôi rất hiểu cô, Kim Thy Nhưng... có đáng làm thế không? Cô đừng quên pháp luật sẽ không dung tha cho những ai phạm tội. Hơn nữa, chưa chắc lương tâm cô hoàn toàn nhẹ Nhàng. Hãy nghe tôi. Quên đi rồi hạnh phúc sẽ đến với cô.

Kim Thy bật cười:

- Anh nài gì vậy Duy Khang? Sao lại đề cập đến pháp luật? Đừng nói tôi muốn tạt acid vào Nhật Huy và Hiểu Lam ghen?

Chàng trai lúng túng:

- Vậy ra cô...

- Anh đừng nghĩ lung tung, tôi có biện pháp của tôi.

- Cô có thể nói cho tôi nghe không?

Kim Thy lắc đầu:

- Trước khi gặp anh, tôi cứ ngỡ mình có thêm đồng minh. Nhưng anh làm tôi thất vọng quá – Cô ngược lên kiên quyết – Dù sao tôi cũng đã đi cuộc m^ot đoạn đường rồi. Anh hãy chờ xem tôi hành động. Nhưng mà hy vọng anh không tiết lộ Bí mật của tôi với cô bạn xinh đẹp của anh.

Duy Khang phản đối:

- Tôi không đồng ý cách nghĩ của cô Xin lỗi tôi sẽ báo cho hai người ấy biết.

- Tùy anh thôi... tôi cũng chẳng có gì phải sợ.

Chia tay Kim Thy, Duy Khang cho xe chậm chậm đến nhà Hiểu Lam. Anh thật sự lo lắng chỉ sợ Kim Thy làm điều dại dột. Nhưng Hiểu Lam đã đi phỏ với Nhật Huy Xem ra cô thật sự hạnh phúc. Không tiện nói với bà Ngọc, anh đành ra về lòng buồn vô hạn.

Hiểu Lam nguýt yêu bà chị:

- Sửa soạn bấy nhiêu chưa xong sao? Anh Long chờ chị này giờ dài cả cổ rồi đó.

Không thèm quan tâm Hiểu Phương tiếp tục sẫm soi gương mặt được trang điểm nhẹ.

Hiểu Lam trề môi:

- đi dự tiệc cơ quan mà làm như đi đám cưới không bằng. Em sợ chị luôn.

Cảm thấy vừa ý với làn phấn nhạt và chút son hồng để làm tăng thêm vẻ duyên dáng, Hiểu Phương quay sang cô em:

- Lải nhải gì đây nhỏ. Người yêu bỏ lửng mấy bữa rồi lại cau với chị hả?

- Ai thêm dư hơi, chỉ tội anh Long nên người ta nói vậy thôi.

Hiểu Phương béo cầm em gái:

- Kệ anh. Phải có sự chờ đợi mới tăng thêm phần giá trị.

Hiểu Lam lắc đầu:

- Tại anh Long mê chị quá nên anh phải chiều. Chứ gặp em hả. Cho đi một mình chị mới tôn.

Cô chị háy mắt:

- Lo em đi. Tối ngày cứ quạu quọ coi chừng mất người yêu đấy.

- Còn lâu. Anh Huy mà lạng quạng em xù luôn.

- Thôi đi cô Đừng có nói độc. Nhớ không, lúc trước khóc sưng cả mắt, nay được người ta thương mừng thấy mồ bày đặt làm cao.

Hiểu Lam làm bộ tức giận:

- Chị thật là vô ơn. Không nhờ em thử coi hôm nay chị Thế nào?

Hiểu Phương chưa kịp trả lời đã nghe giọng Tiến Long:

- Xong chưa Phương. Trễ rồi đấy.

Chun mũi làm mặt khi với Hiểu Lam, cô vội trả lời:

- Em xuống ngay đây.

Quay sang em gái cô nói nhỏ:

- điện cho Nhật Huy đi, có khi công chuyện nhiều quá ảnh không đến được.

Hiểu Lam mím môi hờn mát:

- Chị đi đi. Chuyện của em để em lo.

Còn lại một mình, Hiểu Lam bực mình đi qua, đi lại. Không biết vì sao đã bốn ngày rồi không thấy bóng dáng Nhật Huy. Ảnh bận gì chứ? Mà nếu thật sự không rảnh cũng phải điện hỏi thăm cô Dầu cô làm như quên lửng...

Nhật Huy đến khi cô đang loay hoay với tờ báo thời trang. Thấy anh, cô sầm mặt rồi mở cổng rồi bỏ ra ngoài vườn.

Anh biết lỗi, cười làm thân khi cả hai ngồi trên băng đá.

- Giận anh hờ nhỏ?

Cô đảm đang:

- Ai mà dám giận ai?

Ôm nhẹ bờ vai người yêu, anh cười hiền:

- Cho anh xin lỗi. Mấy bữa nay anh bận quá không đến em được.

- Vậy sao anh không gọi điện thoại. Ba bốn ngày trời không thấy mặt, không nói một tiếng. Anh... thiệt là ác.

Vùi mặt vào tóc người yêu. Anh thủ thủ:

- Thôi bỏ qua đi. Anh hứa từ nay nếu không đến được, hàng ngày anh sẽ liên lạc với em. Chịu chưa?

Cô vùng vằng:

- Em đâu dám ép buộc ai. Tùy anh thôi.

Nhìn cô phụng phịu, hờn dỗi. Nhật Huy nghe niềm yêu thương dâng cao, trối cô bằng đôi tay ấm áp anh nói khẽ:

- Hiểu Lam, đừng giận nữa. Nghe anh nói nhé. Anh nhớ em lắm, có biết không?

Cô nàng làm nũng:

- Hồng dám đâu. Nói nhớ em mà trốn biệt.

Nhật Huy thích thú nhìn bờ môi nhỏ cong cợn, anh tinh tú:

- để anh bù lại cho em nhé?

Trong vòng tay nhau đôi bạn lại lặng thinh tận hưởng niềm hạnh phúc.

Nhật Huy ngậy đại nhìn người yêu:

- Minh cưới nhau nhé em?

Cô đỏ mặt:

- Nói gì lạ vậy Nhật Huy? Chị Phương với anh Long quen nhau đã lâu còn chưa có gì, anh với em chỉ quen có mấy tháng, nói ra không sợ họ cười.

- Thì mình rủ họ tổ chức chung một lần. Chẳng tiện sao?

Cô xấu hổ:

- Người ta mới vừa học xong, còn chưa có việc làm anh lại đòi cưới. Làm sao được?

Vuốt ve gương mặt cô gái anh mỉm cười:

- Em thật là. Yêu nhau thì cưới nhau có gì mà không được. Hơn nữa ba anh với ba em nóng ruột lắm đấy.

Nhất là ba anh, ông cứ đòi xúc tiến gấp để có cháu ấm lòng. Em thấy sao?

Giấu gương mặt đỏ bừng vào vùng ngực êm ái của người yêu cô lắc đầu:

- để sang năm đi. Em chưa chuẩn bị tâm lý về làm dâu nên... sợ lắm. Với lại anh Long với chị Phương cũng dự định năm sau tiến hành.

Nhật Huy tiu nghỉu:

- Bắt anh chờ hoài dài cả cổ.

Cô khúc khích:

- đừng xạo! Làm như thương người ta lắm vậy? Cô chột trở giọng:

- Mà hôm nay anh bận gì vậy?

- Ồ... có chút rắc rối trong công việc giao dịch với các đối tác nước ngoài.

- Vậy... anh giải quyết xong chưa?

Nhật Huy lắc đầu:

- Vẫn chưa có kết quả.

Như nhớ ra điều hệ trọng, anh ngập ngừng:

- Lam này... Mấy bữa nay em có gặp ai không?

Cô ngờ ngác:

- đâu có... sao anh hỏi vậy?

Nhật Huy băn khoăn không biết có nên nói cho Hiểu Lam nghe chuyện Kim Thy không, nhưng rồi anh quyết định không nói, sợ cô bé sẽ lo lắng thêm phiền não.

Vì vậy anh nói tránh:

- Anh chỉ thuận miệng hỏi thôi, em đừng quan tâm.

Hơi lạ về thái độ của người yêu, nhưng Hiểu Lam cũng không thắc mắc gì, còn cô đang say trong niềm hạnh phúc, khi nghĩ tới lúc làm vợ làm mẹ. Má cô chợt đỏ bừng lên nhìn anh. Nhưng Nhật Huy không nhận biết. Anh đang trăn trở một điều gì.

Kim Thy mệt mỏi mở mắt, toàn thân uể oải lạ kỳ. Cô giật mình nhòe dậy chiếc chăn trên người rơi xuống giúp cô hiểu rằng mình đang ở trong hoàn cảnh nào. Cô ghen ngào úp mặt vào đôi bàn tay. Từng giọt lệ buồn tủi lăn dài trên má. Từ trong tận sâu thẳm của trái tim, tiếng rên náo nùng bật ra: “Hết thật rồi Huy ơi!” Con dao hai lưỡi đã đâm nhăm chủ nó. Những tưởng ôm ở đây dựa, chịu đựng những ve vuốt nham nhở, những nụ hôn vội vàng cô sẽ dùng Lâm Tấn Đông như một con cờ tấn công vào kinh tế Nhật Huy, gây sự khốn đốn cho anh nhằm thỏa mãn được phần nào tự ái của một người con gái bị chối bỏ. Nào hay đâu cô đã tự hại mình. Buổi tiệc vui trưa nay cô háo hức đón nhận khi thương gia Lâm báo tin đã chấm dứt hết sự giao dịch với công ty của Nhật Huy, và chuyển sang công ty khác với yêu cầu của cô... cô ngờ đâu lại là bữa tiệc đưa đời con gái. Lão già sừng sộ không ngốc nghếch như cô tưởng. Mãi say chiến thắng ban đầu cô đã bị cho vào xiềng. Bàn tay phù thủy với ly bia do lão ân cần mời gọi đã làm cô mê mẩn, để giờ đây khóc lịm tiếc thương cho mình.

Trách hờn ai bây giờ khi chính cô là người chủ động.

Một vòng tay quấn ngang bờ lưng trần, làm cô thức tỉnh:

Hất mạnh bàn tay nháp nhúa, cô gầm lên:

- Ông bị ồ lăm. Đừng đụng vào người tôi.

Lâm Tấn Đông quát mắt nhìn cô gái. Những giọt nước mắt còn lăn dài trên đôi má xinh đẹp làm sự nóng giận dịu đi. Ông nhìn phía khác ôn tồn:

- Em mặc y phục vào đi. Tôi muốn nói chuyện với em.

Kim Thy tức giận nhưng cũng không biết làm gì khác hơn.

Khi cô bước ra. Lâm Tấn Đông đã chinh tề, ông nhìn Kim Thy thật lạ. Hình như cô thoáng thấy sự ân hận vừa hiện lên trên mặt người đàn ông ở lứa tuổi bốn mươi này.

Ông bắt đầu câu chuyện bằng một giọng trầm trầm:

- Kim Thy Tôi rất hối tiếc vì hành động nông nổi trong một phút yếu lòng của mình. Mặc dù chúng ta chưa hiê/ u nhau nhiều lắm. Nhưng tôi mong em, tin rằng tôi rất chân thật khi tôi đối với em. Tôi đã hơn bốn mươi, lứa tuổi quá thừa để hiểu bề trái của cuộc sống. Những ngày qua khi em đến tìm tôi. Thật sự tôi đã lóa mắt trước vẻ đẹp của em, vẫn biết em đang lợi dụng tôi để trả thù ông chủ của mình. Nhưng tôi vẫn chấp nhận. Đơn giản vì tôi thích em. Bên em tôi cảm thấy khoảng trống trong lòng dường như hẹp lại. Có điều tôi không ngờ em đến với tôi bằng sự ngây thơ trong sáng của người con gái. Trong lúc tỉnh cơn say, nhìn em thêm thiết tôi rất giận mình. Nhưng... việc đã rồi dù em có giết tôi cũng chẳng làm thay đổi được. Chỉ mong em thông cảm, nếu như em không hứa hẹn tôi sẽ không đủ can đảm thực hiện hành vi bị ồ mà em vừa nói. Tóm lại tôi rất ăn năn và hứa sẽ đền bù xứng đáng. Em vui lòng nhé?

Kim Thy lắc đầu, gương mặt buồn thảm.

- Ông định trả giá hành động tồi tệ của mình bằng tiền ư? Tôi không thích đâu.

- Vậy em muốn sao?

Đôi mắt Kim Thy rực lửa hận thù:

- Nếu ông thật sự muốn giúp tôi thì hãy nghĩ cách đốn ngã công ty Nhật Huy. Làm cho anh ta khuynh bại gia sản.

Người đàn ông sừng sờ:

- Em thù Nhật Huy đến thế sao ? Vì tình à ?

- Ông không cần biết, đó là chuyện của tôi.

- Tôi không thể làm được điều em vừa nói.

- Tại sao chứ?

- Em đã từng làm việc với Nhật Huy hẳn em hiểu sự lớn mạnh của công ty đó, sức tôi làm sao bì lại được.

- Tóm lại ông không bằng lòng?

- Không phải không bằng lòng mà là không đủ khả năng. Nếu không khéo tôi bị anh ta bóp chết.

- Ông sợ thì thôi.

Kim Thy lạnh lùng đứng lên. Thương gia hơi ngần ngừ rồi chạy theo gọi nhỏ:

- Kim Thy.

Cô hét lên:

- Sao? Định đưa tiền à? Một tí ông có không?

Người đàn ông không chút bối rối:

- Tôi biết. Em không cần tiền, nhưng tôi có một đề nghị.

- Ông nói đi.

- Nếu em không ngại tôi xin được cưới em. Tôi đủ sức bảo vệ em và gia đình cả đời.

Kim Thy bật cười đau đớn:

- Cưới tôi về làm vợ bé à?

Thương gia Lâm lắc đầu, ánh mắt xa vắng:

- Vợ tôi mất hơn mười năm nay. Cô ấy để lại cho tôi một đứa con gái mới lên mười. Nếu em bằng lòng tôi sẽ đưa con gái sang để hai người làm quen.

Kim Thy lặng im chăm chú quan sát, ông ta không đẹp nhưng cũng dễ coi, gương mặt lúc nào cũng điềm tĩnh, cương nghị, biểu hiện của một người có bản lĩnh.

Lâm Tấn Đông nở nụ cười hiền:

- Em nghĩ sao?

Cô thoáng bối rối. Thật lòng cô cũng hiểu, làm vợ Ông ta cả đời cô được sung sướng trong cảnh giàu sang. Nhưng liệu có hạnh phúc không khi ông ta hơn cô gần hai chục tuổi. Kim Thy ngập ngừng:

- Ông làm tôi bất ngờ quá. Ông không nghĩ tôi đã yêu người khác sao?

- Tôi biết chứ. Em rất đẹp hẳn được nhiều người đeo đuổi. Nhưng nói thật tôi đã qua rồi lứa tuổi mộng mơ, chỉ muốn có một mái ấm với bóng dáng người đàn bà trong nhà. Hơn nữa tôi tin nếu em thật lòng tình yêu sẽ đến với chúng ta.

Tự dưng Kim Thy then thùng khi có cảm giác tội tội cho thương gia Lâm. Nghe ông nói, cô hình dung cuộc sống của ông chắc là buồn tẻ lắm.

Như hiệu được tâm trạng của cô, Lâm Tấn Đông dịu dàng ôm nhẹ bờ vai người con gái:

- Kim Thy. Nói thật em đừng cười. Anh rất yêu em. Tình yêu đó lại nhân lên gấp bội khi biết mình là người đầu tiên đi qua đời em. Bằng lòng nhé Thy? Anh hứa sẽ thương yêu bảo bọc em suốt cả đời.

Kim Thy mũi lõng, nước mắt cô ứa ra sau lời tỏ tình của người đàn ông đứng tuổi. Cô tội nghiệp hay đang khóc thương cho mình? Thật lâu cô ngược lên mỉm cười:

- Cảm ơn ông đã dành cho tôi tình cảm tốt đẹp đó, nhưng chắc rằng mình sẽ không có hạnh phúc khi sống với nhau đâu. Ông nên biết là...

Tấn Đông không để cô nói tiếp. Ông ngắt lời:

- Đừng nói nữa Thy. Anh mong em hãy suy nghĩ kỹ trước khi trả lời. Anh có thể chờ... Riêng về yêu cầu của em, anh sẽ hết sức cố gắng. Đồng ý chứ?

Không biết nói sao cô đành gật đầu. Tấn Đông vui mừng:

- Để anh đưa em về.

Cô khoát tay:

- Không. Tôi muốn đi một mình.

Rồi khách sạn, một mình lang thang trên phố cô nghe buồn mênh mang. Nhìn đồng hồ tay mới hơn tám giờ. Cô mím môi. “Đã phóng lao thì phải theo lao” không thể để Hiểu Lam yên ấm với tình yêu mà cô ta tước đoạt.

- - - - -

Hiểu Lam thật sự bất ngờ khi phát hiện vẻ héo úa của người khách:

- Kìa Kim Thy Chị tìm tôi à?

- Vâng. Hiểu Lam không phiền chứ?

- Không có đâu, chị ngồi chơi để tôi lấy nước.

- Thôi khỏi. Tôi chỉ muốn tâm sự với Lam ít phút thôi.

Hiểu Lam e dè:

- Có gì không chị Thy?

Kim Thy cười buồn:

- Tôi muốn xin lỗi Lam về những lời không đẹp hôm nào.

Hiệu Lam áy náy:

- Không phải chỉ mình chị đâu, cả tôi cũng có lỗi. Tiếc là trong lúc no/ng nấy cả hai chúng ta không giữ được sự bình tĩnh. Mà... sao chị có vẻ buồn vậy ?

- Tôi sắp đi xa . Cô ghen ngào . Một nơi không người thân thuộc.

Hiệu Lam lo sợ:

- Kim Thy, chị có vẻ lạ lùng quá. Nói tôi nghe chị gặp phải những khó khăn gì? Nếu được tôi sẽ giúp chị.

Gật nhanh giông lệ, Kim Thy mỉm cười:

- Cám ơn Lam, nhưng Lam không giúp được mình đâu.

- Nhưng khi tìm đến đây, ắt hẳn không đơn thuần chị muốn xin lỗi?

Kim Thy quay mặt dấu cặp mắt giận dữ: “Xin lỗi ư? Mày làm rồi nhóc ạ. Tao không bao giờ muốn xin lỗi ai.” Chờ cho phút giao động trôi qua . Kim Thy điều hòa hơi thở rồi tiếp tục màn kịch:

- Hiệu Lam nói đúng . Thật tình tôi có nhiều điều muốn nói, nhưng không biết Lam có tin hay không?

Tuy không mấy tin tưởng người con gái đang ngồi trước mặt nhưng Hiệu Lam vẫn nói:

- Chị nói thử xem.

- Tôi biết Hiệu Lam còn nghi ngờ tôi . Tùy Lam thôi . Nhưng vì tôi đã quyết định rời khỏi thành phố này, và không muốn một cô gái xinh đẹp như Lam vào vết vỡ đổ của người đi trươ(c, nên muốn tâm sự để Lam hiểu tôi hơn.

Hiệu Lam hấp tấp:

- Nhưng sao lại dính liếu đến tôi?

- dĩ nhiên phải có lý do... Nhật Huy đã tỏ tình với Lam phải không?

Hiệu Lam gật đầu:

- Vậy là đúng rồi, chỉ là bọn củ soạn lại thôi.

- Chị nói gì tôi không hiểu?

Kim thy nhăn mặt:

- Lam đừng ngắt lời. Hãy để tôi nói hết – Ngừng một chút cô tiếp với giọng đều đều – Tôi quen Nhật Huy trước Lam . Những ngày đầu anh luôn sẵn đón, chiều chuộng tôi nhưng từ khi có Lam anh ta thay đổi hẳn. Tôi biết khi ở nước ngoài Nhật Huy rất bay bướm nhưng cứ nghĩ với tình yêu chân thật của mình sẽ cảm hóa được anh . Nào ngờ sự thật lại quá phũ phàng. Anh tàn nhẫn xua đuổi tôi, cùng lúc quan hệ với rất nhiều người, kể cả hạng gái hàng đêm sống trong ánh đèn mờ ảo.

Hiệu Lam băn khoăn:

- Chị nói nghe khó tin quá. Tôi thấy Nhật Huy rất chân tình. Có khi nào chị hiểu lầm không?

- Hiểu Lầm? Lam coi tôi như một đứa con nít sao ? Hãy nhìn tôi đi . Tôi là một tấm gương sinh động để cô học tập, đừng đại dốt nghe những lời đường mật của bọn đàn ông.

Hiệu Lam vẫn chưa hết nghi ngờ:

- Cứ cho rằng Nhật Huy không tốt, nhưng chị cũng đâu cần phải ra đi . Người xinh đẹp như chị thiếu gì kẻ theo đuổi.

Kim Thy bật cười đau đớn:

- Còn xinh đẹp gì nữa khi hoa đã không còn nguyên hương nhụy.

Hiệu Lam tái mặt:

- Chị nói sao? Anh Huy ảh...

Kim Thy cười mặt khốc nức nở nhưng không trả lời:

Hiệu Lam tê tái cả lòng . Trời ơi! Có thể như thế được sao? Nhìn Kim Thy vất vả trong đau đớn, tủi nhục, cô tin cô ta nói thật.

Hiệu Lam cố gượng giữ bình tĩnh dù đang đau nhói trong lòng:

- Chị Thy . Có phải chị muốn tôi cắt đứt với Nhật Huy?

Kim Thy cảnh giác lắc đầu:

- Tôi chỉ muốn cho Lam hiểu sự thất bại của tôi thôi, đừng để bị lợi dụng . Là phận gái tôi rất hiểu tâm trạng của Lam hiện giờ. Mong rằng cô sáng suốt hơn tôi . Có thể anh ấy yêu cô thật tình... vì vậy cũng đừng quá nóng nảy mà đánh mất hạnh phúc của đời mình.

Vừa nói Kim Thy vừa quan sát đối tượng. Tình địch có vẻ như đã hơi thấm đòn. Cô chợt giận mình, khả năng diễn đạt lưu loát vốn có của cô bay đâu mất, càng muốn nói để Hiệu Lam tin, cau^ nói càng rời rạc, ý tưởng nghèo nàn.

Phía bên Hiểu Lam cũng trầm ngâm suy tư . Cách nói gút mắc của Kim Thy làm cô giao động hơn. Điều này chứng tỏ cô ta rất xúc động. Có thể cô ta thật sự là nạn nhân của một kẻ đa tình như Nhật Huy Hóa ra Nha6.t Huy đều giả thế ư ? Nhưng nếu thế sao anh lại nhiệt tình nghĩ đến việc tiến tới hôn nhân với cô . Bao câu hỏi vây bủa làm đầu cô nhức buốt.

Thấy đã đủ làm cho đối phương rối loạn . Kim Thy đứng lên:

- Làm phiền Lam đã lâu . Giờ tôi phải đi . Hy vọng cô sẽ may mắn hơn tôi.

Hiểu Lam thấy thương hại Kim Thy, cô gái xinh đẹp, kiêu kỳ giờ đây đã ủ rũ như cánh chim non trong cơn mưa bão.

Tiền khách xong cô buồn bã ngồi một mình trong băng ghế trong vườn . Nhưng điều Kim Thy vừa nói rất kinh khủng . Lòng cô quặn đau khi biết hình dung tất cả là sự thật.

Buông một tiếng thở dài cô nghe ảo não . “Huy ơi có phải anh tệ như thế không?”.

Chương 13

Chưa kịp quẹo sang con đường dẫn đến nhà Hiểu Lam, nhưng Nhật Huy tối mặt khi thấy cô chễm chệ trên chiếc mô tô của Duy Khang . Anh chàng còn tình tứ quay đầu nói chi đó.

Một cảm giác nặng nề đang dâng lên, làm anh bức bối . Hiểu Lam đi đâu ? Sao lại tỏ ra thân mật với Duy Khang quá vậy ? Đã từng nhiều lần trông thấy hai người đi bên nhau nhưng chưa bao giờ anh nghe khó chịu như lần này . Hình như Hiểu Lam quên mất cô đã có người yêu . Phản xạ thật nhanh anh đảo tay lái đuổi theo.

Phía trước Hiê/u Lam vô tư chìm ngập trong u buồn . Những điều Kim Thy nói tối qua cứ mãi đè nặng trong tâm trí. Tối nay không tài nào chịu nổi, cô đã gọi điện thoại cho Duy Khang, hy vọng, những giờ phút bên anh sẽ giúp cô vơi bớt nỗi sầu chất ngất.

Duy Khang ngạc nhiên hỏi cô bạn khi cả hai ngồi trong quán nước.

- Em có chuyện buồn à?

Cúi đầu nở một nụ cười khô héo:

- Đâu có anh Khang.

- Đừng giấu anh . Quen em bao năm anh biết quá rõ . Nào nói đi . Hai người giận nhau à ?

- Không có.

- Thế sao không vui ?

Cô không trả lời đột ngột ngẩng lên hỏi:

- Anh Khang, anh thấy Nhật Huy thế nào ?

Duy Khang mỉm cười:

- Sao lại hỏi anh ? Điều này em rõ hơn anh mới phải chứ ?

Hiểu Lam buồn buồn:

- Rất tiếc . Em cũng không sao đánh giá chính xác về anh . Anh ấy có vẻ thật lòng với em nhưng... bên ngoài có nhiều tai tiếng quá.

- Em nghe được chuyện gì?

- Nhiều lắm... mà... không có điều gì tốt.

Duy Khang lắc đầu:

- Lam đừng vội tin . Không chắc những gì người ta nói là thật đâu.

Hiểu Lam tròn mắt:

- Anh còn bệnh vực cho anh ?

- Không phải là bệnh vực . Anh chỉ muốn em thận trọng, đừng quá nghi ngờ để dẫn đến sai lầm.

Hiểu Lam ngập ngừng:

- Anh... không ghét anh Huy sao ?

Duy Khang bật cười khẽ:

- Anh đâu tẻ vậy . Thật lòng anh rất muốn em hạnh phúc dù... không phải bên anh.

Hiểu Lam cảm động . Một giọt nước mắt ứa ra vành mi:

- Anh tốt quá.

Duy Khang thần mặt nắm tay cô bóp nhẹ. Hiểu Lam mũi lòng nhớ người yêu cô gục xuống sụt sùi.

Duy Khang dịu dàng bước qua ngồi kề bên cô, ôm nhẹ bờ vai gây an ủi:

- Đừng quá xúc động Hiểu Lam . Anh biết em đang có nhiều chuyện buồn . Hãy kể hết ra đi em sẽ thấy lòng thanh thản hơn.

Hiểu Lam nhìn anh biết ơn rồi từ từ chậm chạp kể cho anh nghe những điều Kim Thy đã nói, càng kể càng thấm thía, cô đau đớn gục đầu vào vai người bạn:

- Em khổ quá anh Khang ơi.

Anh xót xa nhìn cô gái và cảm thấy ngán ngẩm khi nghĩ đến Kim Thy.

Vuốt nhẹ mái tóc Hiểu Lam anh động viên:

- đừng quá hoang mang . Em đã bị cô ta lừa rồi.

Hiểu Lam ngơ ngác ngẩng lên:

- Anh nói sao?

Duy Khang kể tóm tắt những vấn đề anh trao đổi với Kim Thy hôm nào, rồi kết luận:

- Cô ấy hận Nhật Huy lắm . Thề sẽ trả thù. Anh rất lo cho em nên đã đến tìm em nhưng không gặp . Nay xảy ra chuyện này anh cam đoan đây là một nước cờ mới của cô ta.

Hiếu Lam vẫn còn ngờ vực:

- Có thật không anh ? Sao em thấy cô ấy khóc dữ quá. Hơn nữa ai lại đem chuyện xấu xa, tệ hại như vậy gán cho mình?
- Em ngây thơ quá. Kim Thy là một người con gái khá thâm hiểm, để thỏa mãn sự ghen hờn có điều gì mà cô ta không dám làm.

Hiếu Lam nhẹ cả người . Thầm cảm ơn Duy Khang . Lời anh nói như liều thuốc hồi sinh giúp cô thoát khỏi cơn bệnh ngặt nghẽo.

Hiếu Lam có ngờ đâu nơi góc xa bên kia, Nhật Huy âm thầm chà nát điều thuốc chưa kịp đốt dưới gót giày . Anh nghiêng răng, quai hàm bành ra khi bắt gặp người yêu ôm người đàn ông khác . Trên gương mặt đen sầm vì giận, nụ cười khinh khỉnh vắng đã lâu lại nở ra.

Vĩ Cường lấy làm lạ thái độ của Thanh Vy, anh làm ngơ xởi lởi:

- Ngoại không có nhà sao Vy ?

Không thèm nhìn anh, cô buông gọn:

- Không.

Chú chó Mi Mi nhận ra người quen chạy đến cắn gấu quần Vĩ Cường . Anh bồng chú ta lên nheo mắt:

- Mi Mị Mày hư quá! Sao mày chọc chị Vy làm ảnh hưởng đến tao.

Cô háy anh:

- Nói gì thì nói đại đi, tôi còn bận đi công chuyện.

Vĩ Cường mừng rỡ:

- Vậy em sửa soạn đi, anh chờ em.

Một cái lườm dài kèm theo giọng băng giá:

- Thôi khỏi. Tui sợ “mấy người” quá rồi.

Anh ngạc nhiên thật sự:

- Gì kỳ vậy Vy Giận anh à?

Cô đảm đang:

- Mặc mớ gì phải giận người dung.
- Không giận sao... “chua” quá vậy?
- Chỉ tại... ghét mấy tên đàn ông đều cáng thối.
- Trời đất! Tự dung sao nặng lời thế?

Cô liếc nhẹ:

- Nặng lời? Anh cũng như Nhật Huy thôi, có gì tốt đâu . Tôi nói thế là còn nhẹ đấy . Các người cùng một giuộc với nhau mà.

Vĩ Cường khó chịu:

- Em quá đáng rồi đấy Vy . Anh nhớ mình đâu có lỗi gì để em ưu tiên bắn phạt những từ ngữ dao to, búa lớn đến thế.

Cô lững lờ:

- Biết đâu đấy.

Vĩ Cường cố nén sự bức dọc, anh từ tốn:

- Có vẻ như em ghét Nhật Huy . Tại sao thế?

Cô cười mỉa:

- Hỏi hay thật . Có đúng là anh không hiểu không?

Vĩ Cường gật đầu:

- Quả tình anh không biết gì hết, cả tuần nay lao đầu giải quyết chuyện công ty, mới có chút manh mối, nhớ em vội chạy đến đây có ngờ đâu được em quan tâm “chiều cổ” như vậy. Anh... thật không biết nói sao ?

- Anh nói khó tin quá . Làm chung, chơi chung vậy mà nói không hay không biết. Đúng là đối trá.

Vĩ Cường sầm mặt:

- Thanh Vy . Anh không biết chuyện gì làm cho em bức mình . Nhưng dù sao em cũng nên nói rõ, đừng để xảy ra chuyện hiểu lầm đáng tiếc.

Thanh Vy gạt ngang:

- đừng có giả bộ, tôi sợ bọn đàn ông các anh quá rồi.

Vĩ Cường tái mặt đứng lên:

- Em thật vô lý. Trong óc em hình như lúc nào cũng chất chứa sự nghi ngờ. Anh nói thật, dù rất yêu em nhưng cũng không phải vì thế mà em được quyền xúc phạm bọn anh. Ngay bây giờ, có lẽ em đang bức mình anh không muốn tranh luận. Em hãy suy nghĩ kĩ lại, ta sẽ nói chuyện vào lúc khác.

Thanh Vy mím môi, cô biết mình hơi quá đáng nhưng nghĩ tới nỗi bạn đang tan nát cõi lòng vì Nhật Huy cô không kèm chế được.

Nhìn Vĩ Cường tức giận ra về lòng cô náo buồn. “Mọi việc kết thúc đơn giản đến thế ư?”

Rót đầy hai ly nước, Nhật Huy bảo Vĩ Cường.

- Uống đi. Đừng thêm nhắc tới mấy con yêu nhen nhen nữa. Tao chán quá rồi!

- Uống thì uống, sợ gì!

Được một lúc, Vĩ Cường nói:

- Không hiểu sao tao có cảm giác sự việc không đơn giản như mày nói. Chẳng lẽ Hiểu Lam lại cố ý bắt cả hai tay.

Mắt Nhật Huy ngẫu dục:

- Kệ cô ta Muốn hai, ba tay gì cũng được. Với tao vậy là hết rồi.

- Tao vẫn thấy vô lý làm sao ấy. Nếu yêu Duy Khang cô đã yêu từ lâu rồi, đâu đến lượt mày.

Nhật Huy khinh khỉnh:

- Làm sao hiểu được trái tim phụ nữ. Bởi vậy người xưa mới ví đàn bà như những con rắn đo6.c, mày không nhớ sao?

Vĩ Cường phì cười:

- Nhìn mày tao buồn cười quá. Nhớ lúc bên Mỹ mày ngon lắm mà sao giờ sút vậy?

- Biết làm sao, mỗi lần nhớ đến cảnh Hiểu Lam gục đầu vào vai thẳng kia tao muốn điên lên. Nếu không giữ được bình tĩnh, tao đã cho cô ta cái tát rồi.

Vĩ Cường thở dài:

- Thật là bất ngờ. Nhưng tao cũng hơi thắc mắc. Nếu cô ta thay đổi như vậy sao Thanh Vy lại giận mày, làm như chính mày là người có lỗi?

Nhật Huy mệt mỏi:

- đơn giản quá, chẳng lẽ Hiểu Lam tự nói xấu mình với bạn. Đương nhiên cô ấy phải có lý lẽ để gài tao vô. Thanh Vy thân với cổ, cổ giận tao cũng là chuyện bình thường.

Vĩ Cường thở dài:

- Với mày thì bình thường chỉ tội cho tao là người phải vạ lây. Không biết ngày mai sẽ ra sao nữa.

Anh suy nghĩ một lát rồi hỏi:

- Mày gặp Hiểu Lam chưa?

- Gặp để làm gì?

- Thì cũng phải hỏi cho ra lẽ chứ, không lẽ làm thỉnh rút lui.

- Tao không đủ can đảm đối diện với con người bội bạc. Rủi nóng này quá sinh chuyện càng tệ hơn.

Không khí trở nên nặng nề. Nhật Huy làm lì uống hết lon này đến lon khác.

Nhìn bạn Vĩ Cường cũng buồn lây, so với Nhật Huy cũng chẳng hơn gì, sợi tơ tình mong manh vừa thoáng hiện chưa kịp vun vén lại có dấu hiệu muốn tắt. Cô người yêu bé nhỏ của anh sao mà khó quá.

Bất giác anh mỉm cười, ai bảo bày đặt yêu đương làm chi cho khổ. Chưa kịp đưa lon bia lên môi, Vĩ Cường chợt sững người, mắt anh chăm nhanh tia nhìn của người con gái đang ngồi đối diện ở phía bên kia. Chính là Thanh Vy. Tối nay cô đi cùng Hiểu Lam, Duy Khang và một người đàn ông lạ. Thì ra trong lúc anh và Nhật Huy đau buồn họ lại vui vẻ có đôi có cặp với nhau. Không kèm chế được anh bật cười giòn:

- Uống nữa đi Huy. Có lẽ tao với mày đã đến hồi mất ván rồi đấy.

Nhật Huy hơi ngà ngà, anh lại tưởng bạn mình đã thấm men nên gật đầu phụ họa:

- Mày ngon. Bữa nay tụi mình chơi tới bến luôn.

Từng lon bia rơi rụng trên mặt đất, cả hai như muốn quên đi tất cả. Vĩ Cường càng uống càng làm lì, mắt không nhìn ai.

Thanh Vy xôn xang trong dạ. Cô biết anh đã nhận ra cô nhưng thật lạ lùng, chỉ một lần duy nhất chạm mặt sau đó anh cứ mãi cụng ly với Nhật Huy. Không chịu nổi, cô khêu nhẹ Hiểu Lam.

- Nhìn kia!

Thấy Nhật Huy, Hiểu Lam thoáng mừng đã mấy ngày rồi cô không gặp anh . Từ hôm được Duy Khang động viên, cô đã bớt đau buồn chỉ mong gặp lại người yêu để vui đi nỗi sầu thương nhớ. Nhìn anh và Vĩ Cường ngất ngưỡng bên nhau, cô vụt đứng lên bước đến chờ Nhật Huy . Chụp lon bia cô nói:

- Anh Huy . Đừng uống nữa.

Nhật Huy tròn mắt:

- Thì ra là cô.

Hiểu Lam sững sờ:

- Anh vừa gọi em bằng gì ?

Vĩ Cường nói thay bạn:

- Nó gọi Lam bằng cô, cô nghe rõ chưa?

Hiểu Lam ngạc nhiên:

- Hai người làm sao vậy?

Nhật Huy bật cười:

- Làm sao? ... Ha Ha... Có làm sao đâu . Chúng tôi chỉ muốn say thôi mà . Tiếc rằng cô đến sớm quá. Còn anh bạn thân mến của cô đâu? – Anh ngừng lại quay đầu nhìn quanh, rồi lại cười khi phát hiện những nhân vật c`on lại – Đây rồi . Đong đủ cả. Thật vui phải không Hiểu Lam?

Cô run run muốn khóc:

- Anh Huy . Anh nói gì lạ vậy . Đừng làm em sợ.

Thanh Vy an ủi bạn:

- Không có gì đâu Lam . Anh chỉ hơi say thôi.

Vĩ Cường chột đứng lên:

- Chào Vy Tối nay cô hạnh phúc chứ?

Thanh Vy hơi khó chịu:

- Hạnh phúc hay không cũng đâu có liên quan gì đến anh.

Vĩ Cường ghen lại, gương mặt thật nặng nề. Mãi sau anh nói to:

- Đúng là tôi vô duyên thật . Cứ tưởng mình là người may mắn... Ha ha... Nhật Huy tao tưởng mày quơ đũa cả nắm nhưng giờ găm lại thấy mày thật chí lý.

Hiểu Lam và Thanh Vy ngơ ngác không hiểu được những lời anh vừa nói.

Hiểu Lam xót xa ôm Nhật Huy:

- Anh mệt rồi. Đừng uống nữa Nhật Huy.

Anh đau đớn nhìn cô:

- Giờ phút này còn lừa nhau làm chi Lam. Hãy quay lại với người cô đ~a chọn đi.

Hiểu Lam quắc mắt:

- Anh nói điên khùng gì thế?

Nhật Huy cười khinh khỉnh:

- Cô nói đúng, có lẽ tôi khùng thật nên không nha6.n ra trái tim mình đã trao không đúng đối tượng, nói đúng hơn là lầm chọ Để bây giờ phải mượn thú men say nhạt nhẽo này tìm vui.

Đằng kia, Duy Khang nhanh chóng nắm bắt tình hình. Anh không hiểu vì sao Nhật Huy và Vĩ Cường lại kéo nhau đi giải sầu, nhưng qua lời nói chuyện giữa hai bên anh biết họ đã hiểu lầm vì vậy anh nói với Mẫn Đạt:

- Mày chờ tao quay lại ngay.

Tội nghiệp Mẫn Đạt, tối nay là sinh nhật anh. Sau khi vui về ở nhà, cả bọn rủ nhau đến để dự định tiếp tục theo kế hoạch. Nào ngờ chưa kịp ngồi yên đã gặp phải cảnh ngộ lạ lùng này. Anh đành thụ động theo dõi.

Duy Khang kịp nghe trọn vẹn câu nói của Nhật Huy, anh thân mật vỗ vai người con trai:

- Chào hai anh, sẵn dịp mình ngồi chung bàn đi . Có gì ta nói sau.

Nhật Huy lạnh lùng:

- Cảm ơn, chúng tôi không dám làm phiền quý vị đâu.

Duy Khang nhỏ nhẹ:

- Tôi nghĩ có lẽ hai anh hiểu lầm rồi Huy ạ.

Nhật Huy giận dữ:

- Hiểu lầm? Tôi chưa đâm vỡ mặt anh là may mắn lắm rồi đó. Đừng nói tôi hiểu lầm.

Hiếu Lam nóng nảy:

- Anh làm gì vậy Nhật Huy ? Sao tự dưng đòi đánh người ta?

Anh quắc mắt mĩa mai:

- Lam đau lòng à? Yên tâm đi, tôi chỉ nói thôi mà. – Quay sang Duy Khang anh cười gằn: - Anh gio"i lắm đấy Khang.

Vĩ Cường vụt xen vào:

- Chẳng có gì phải bàn cãi nữa. Mình về thôi Huy.

Anh bỏ xấp tiền trên bàn rồi ra khỏi quán.

Những người còn lại ngơ ngác nhìn theo.

Hiếu Lam biết Nhật Huy hiểu lầm, cô buồn bã trở về bàn . Buổi tiệc vui bỗng chốc trở nên buồn lắng.

Vĩ Cường lạnh lùng ngồi đối diện với Thanh Vy:

- Hẹn tôi ra đây làm gì?

Cô bực tức hỏi lại:

- Gặp tôi anh khó chịu lắm phải không ?

Anh nhìn cô một lúc rồi thở nhẹ.

- Xin lỗi . Tôi không quen giấu cảm xúc của mình.

- Nhưng tôi có gì sai mà anh câu ? Đừng tưởng tôi hạ mình đến đây vì anh nhé?

Vĩ Cường chua chát:

- Tôi biết. Có tôi làm gì có hân hạnh được làm quen với một người như Vy.

Cô bậm môi nuốt vội tũn hờn . Đã lâu quen với giọng ngọt ngào của anh, nay bỗng dưng phải chịu sự lạnh lùng, cay đắng, cô nghe tủi thân . Ráng kềm chế sự xúc động, cô hỏi:

- Tôi muốn biết vì sao Nhật Huy trở mặt oán trách Hiếu Lam trong khi anh ta là người có lỗi?

- Cô lo cho bạn quá nhỉ? Nhưng sao lại hỏi tôi ?

- Vì tôi nghĩ anh trung thực hơn Nhật Huy.

- Cảm ơn cô đã tin tưởng, nhưng tôi và Nhật Huy cũng như nhau thôi, lúc nào cũng trung thực nhất là... không có thói tráo trở trong tình cảm.

Thanh Vy cười gằn:

- Công nhận anh một lòng vì bạn, luôn bên vực cho Nhật Huy.

- Cũng như cô lo cho Hiếu Lam thôi, có gì khác đâu.

- Khác nhiều lắm chứ. Bởi vì tôi luôn đứng về lẽ phải, trong khi anh luôn bao che cái xấu. Làm sao giống nhau được ?

Vĩ Cường bật cười châm biếm:

- Vy giỏi thật . Nghe cô nói tôi cứ tưởng như Nhật Huy tội lỗi đầy mình.

Cô quắc mắt:

- Không lỗi sao lường gạt người ta ?

- Cô nói nghe tức cười quá . Nó gạt cô ?

- Hiếu Lam.

- Gạt bạn cô ? Tội nghiệp Nhật Huy quá . Trong lúc nó đau khổ vì bị phản bội lại bị người bạn cao quý của người yêu gán thêm tội danh lường gạt. Hừ! Các người đóng kịch dở ẹc . Cũng may tôi đã có dịp chứng kiến một phần . Nếu không, dám cũng tin luận điệu của cô lắm à.

Thanh Vy hoang mang:

- Anh vừa nói gì? Ai phản bội ai ?

- Cô đừng giả bộ ngây thơ . Trong lúc anh em tôi tan nát cả lòng thì các người lại dung dăng, dung dẻ bên nhau . Vậy phải hiểu ai là người bội phản chứ ?

Anh đứng lên đau đớn:

- Nói thật nghe Vy, từ sau hôm đó tôi và Nhật Huy đã xem như chưa hề quen biết với các người. Cô về nói lại với Hiếu Lam. Lần sau có đóng kịch cũng nên sắp xếp trước, nếu không sẽ lộ bịch lắm. Chào!

Thanh Vy tức tối cản đường anh:

- Anh không được đi . Phải nghe tôi nói hết đã.

Vĩ Cường hầm hừ:

- Tôi không thèm nghe. Tôi nói với cô từ đầu, tôi rất thẳng thắn trong lời ăn tiếng nói. Yêu ghét rõ ràng. Giờ đây tôi rất ghét cô và bạn cô, cô nghe rõ chưa ? Đừng làm bộ để biến mình cho sự sai trái của mình . Các cô chỉ là những người giả dối . Hãy quay về tìm anh chàng hôm đó để tâm tình đi . Tôi không rảnh để nghe cô nói đâu.

Thanh Vy ngẩn ngơ, biết anh ghen với Mẫn Đạt cô giậm chân òa khóc:

- Anh là... một thằng ngốc.

Vĩ Cường quay lại, nhói lòng vì gương mặt đầy nước mắt của cô gái . Anh đến bên cô dịu giọng:

- Xin lỗi . Tôi hơi quá lời nhưng... sao Vy lại mắng tôi ?

Cô tức tưởi:

- Mắng như vậy còn không chịu hiểu, chẳng “ngốc” thì là gì?

Vĩ Cường ngậy người, cơn nóng giận vì hờn ghen bay đi mất để kịp hiểu những điều Thanh Vy vừa nói .

Anh chuộc lỗi bằng vòng tay thương yêu . Cô vẫn còn giận, vừa đẩy anh, vừa mếu máo:

- Đừng có giả bộ. Anh mà thường gì ai . Sao không chửi nữa đi ?

Vĩ Cường run lên vì niềm hạnh phúc quá bất ngờ, anh lấy chiếc khăn tay nhỏ lau nước mắt cho cô, triu mến:

- Anh xin lỗi . Anh tưởng mình đã mất em... nên... nên...

Thấy anh lúng túng mãi không diễn đạt được ý, cô nín khóc dỗi hờn:

- Nên gì? Sao lúc chửi tron tru quá giờ lại lấp bắp?

Vĩ Cường nhìn cô thiết tha, tia nhìn rực lửa của anh làm cô bé thẹn thùng cúi mặt. Không ngăn được cơn suối tình yêu dâng tuôn chảy, anh siết chặt cô vào lòng . Cô vùng vẫy yếu ớt rồi lặng im úp mặt vào ngực anh nghe con tim mơ ước.

Hôn nhẹ mái tóc người yêu, anh thì thầm:

- Em biết không Thanh Vy Anh thật hạnh phúc! Trước lúc đến đây anh rất đau lòng vì nghĩ rằng có lẽ đây là lần cuối cùng được gặp em.

Cô ngược lên, mắt sáng ngời:

- Anh thiệt là biết cách làm khổ người ta.

Anh vuốt ve gương mặt người yêu:

- Em nói vậy mà nghe được à? Ai làm khổ ai ? Tự dưng gặp anh đuổi như đuổi tà, gió còn nổi.

- Tại em giận Nhật Huy chớ bộ.

- Kỳ hôn! Giận Nhật Huy rồi làm mặt ngầu với anh ?

Cô thẹn thùng đỏ hồng đôi má.

- Ai biểu anh là bạn của ông chi.

Vĩ Cường la lên:

- Trời đất. Em nghĩ gì kỳ vậy ? Lỗi của ai người đó chịu. Sao lại bắt anh phải gánh?

Cô chu môi:

- Ủ! Em kỳ khôi vậy đó. Hồng chịu thì thôi.

Anh tỉnh tứ:

- Chịu! Chịu mà... Sao, anh cũng chịu hết . Đừng làm khó anh nữa Vy nha!

Thanh Vy chưa kịp phản ứng thì đã bắt gặp gương mặt anh thật gần, môi anh gần chạm môi cô với tia nhìn đắm đuối, cô hốt hoảng nghiêng đầu:

- Đừng... anh Cường.

Vĩ Cường ngạc nhiên:

- Em sao thế Vy?

Cô lắc đầu, run run:

- Em... Em sợ!

Nhìn đôi mắt cô hoe đỏ anh cảm thấy vừa buồn cười, vừa thương yêu . Xoáy mắt cô về phía mình anh mỉm cười:

- Em khó quá . Anh có làm gì đâu mà em sợ dữ vậy ?

Cô hoang mang:

- Vậy lúc nãy anh định làm gì ?

- Thì anh chỉ muốn... hôn em thôi mà.

Cô quay mặt đi.

- Bởi vậy người ta mới... sợ.

Kéo cô vào lòng anh thì thầm:

- Sao lại sợ khi được hôn vậy cô bé?

Giấu gương mặt đỏ lựng vào vai anh, cô lí nhí:

- Tại người ta... chưa quen chứ bộ.

Vĩ Cường lắc đầu cười một mình không ngờ cô bé chanh chua lại ngây thơ đến thế.

Thanh Vy vụt nhòm dậy:

- Em quên hỏi anh một chuyện.

Vĩ Cường tiếc rẻ giây phút thần tiên, anh nhẩn nhẩn:

- Gì nữa đây cô “chăn”?

Lườm người bạn trai một cái sắc như dao, cô nói:

- Anh với Nhật Huy làm gì mà hôm đó đôi xử tệ với em và Hiểu Lam quá vậy?

Nghe nhắc tới Hiểu Lam, Vĩ Cường không khỏi khó chịu, anh nói thẳng:

- Cô ta đá đít bạn anh, quay lại cặp bồ với Duy Khang mà em còn bênh ư ?

Thanh Vy trợn trừng:

- Nói bậy bạ gì vậy ông ?

Vĩ Cường bĩu môi:

- Biết ngay mà . Đụng tới bạn quý là bênh chằm chằm.

Thanh Vy khò sở:

- Anh lầm rồi . Thiệt tức anh quá đi . Em chưa kể tội tà y trời của Nhật Huy cho anh nghe nên anh bị hấn gạt rồi.

Vĩ Cường ngơ ngác:

- Nó... tội gì mà tà y trời?

Thanh Vy không thềm để ý đến thái độ người yêu, cô nhanh chóng tóm tắt những điều được nghe thấy.

Vĩ Cường thâm kêu khổ; hóa ra cả hai cô bé đều rơi vào bẫy, còn Nhật Huy lại hiểu lầm khi bắt gặp Hiểu Lam khóc với Duy Khang . Nhưng anh cũng nhẹ người vì biết ra sự thật. Anh lật đật đứng lên:

- Không ngờ Kim Thy lại táo tợn như thế. Đi em, mình tìm Nhật Huy và Hiểu Lam giúp họ hàn gắn lại. Nếu tới trễ e rằng sẽ tiếp tục rơi vào kế của ả ta.

Thanh Vy giật tay về:

- Nhưng sự việc cụ thể thế nào anh phải cho em biết chứ ? Tự dưng nói lung tung em chẳng hiểu chi cả.

Vĩ Cường thở dài:

- Chuyện dài lắm. Đại khái tất cả chỉ vì cô ta thù Nhật Huy nên dựng lên thôi.

Thanh Vy vẫn chưa hài lòng:

- Chuyện này tại em có nghĩ tới vì anh Khang giải thích rồi, nhưng sao hôm đó Nhật Huy lại nặng lời như vậy, không phải anh muốn thay lòng đổi dạ sao ?

Vĩ Cường gãi đầu:

- Thay đầu mà thay Nhật Huy bắt gặp Hiểu Lam vui vẻ bên Duy Khang, cô ấy còn gục đầu vào vai anh chàng nó nên nó ghen mới xảy ra câu chuyện vừa rồi. Em hiểu chưa?

Thanh Vy gật gù như đã hiểu nhưng lại nói..

- Thì ra anh ta ghen bóng ghen gió . Vậy.. kệ anh, để anh ném mùi đầu khổ một lần sau này mới tòn.

Vĩ Cường năn nỉ:

- Thôi mà em. Tất cả cũng tại chữ “yêu” mà ra. Em phải thông cảm cho Với lại họ buồn mình cũng đâu có vui, phải không?

Nghe có vẻ hợp lý Thanh Vy cũng chịu nhưng đe dọa:

- Lần này tha cho Nhật Huy Nhưng mai một anh mà như vậy thì đừng có trách em.

Vĩ Cường sung sướng cười tít mắt:

- Miễn em chỉ yêu mình anh thì đảm bảo không có gì đáng nói.

Cô đỏ mặt nguýt yêu:

- Ai thềm yêu anh. Người gì...

Vĩ Cường tiếp lời:

- Kỳ cục, phải không? Nhưng kỳ cũng được, cục cũng được, miễn có em là “đây” hài lòng lắm rồi.

Đôi bạn lại nhìn nhau, đầu đó hương tình yêu.

Càng nghe Vĩ Cường kể, Nhật Huy càng thấy mình hồ đồ. Tội nghiệp Hiểu Lam. Chắc là cô giận anh lắm. Tất cả cũng do sự thâm hiểm của Kim Thy, anh nóng mặt bảo Vĩ Cường.

- Mày gọi Kim Thy lên đây dùm tao.

- Chi vậy ?

- Tao sẽ vạch toàn bộ mặt của cô ả, đồng thời đuổi phứt cho rồi. Thứ người như cô ta càng để ở đây lâu càng sinh chuyện.

Vĩ Cường bắn khoăn:

- dù sao cũng nên thông cảm cô ấy chỉ vì quá yêu mây mà hành động nông nổi. Thôi vụ này để tao dàn xếp cho, rùm beng quá không hay đâu.

Thoáng nhớ tình cảm của cô thư ký dành cho mình trước kia, Nhật Huy dịu lại. Nghĩ cũng tội, vì tuyệt vọng trong tình yêu mà một người con gái xinh đẹp như Kim Thy lại mù quáng lún sâu vào vực thẳm sai lầm.

Biết bạn đã qua cơn nóng giận, Vĩ Cường mỉm cười:

- Mày nghĩ cách dỗ Hiền Lam đi. Cả buổi trưa tao và Thanh Vy nói khan cả tiếng mà cô ấy vẫn một mực làm thinh không nói không rằng. Trong cổ yếu đuối quá, lỡ ngã bệnh thì khổ.

Nhật Huy xót xa nhớ người yêu, anh gật đầu.

- Vậy cũng được. Tao đi trước nhé.

Vĩ Cường bật cười lắc đầu. Thật đúng là “khi tình yêu lên tiếng...”

Nhật Huy bồn chồn đứng ngồi không yên, anh nhăn nhó năn nỉ Hiền Phương:

- Làm ơn cho tôi biết Hiền Lam ở đâu đi Hiền Phương?

Cô nàng tỉnh bơ xem ti vì:

- Tôi nói với anh rồi. Hiền Lam đi với bạn, khuya lắm mới về. Anh đừng chờ phí công.

Nhật Huy bức tức:

- Cô nói dối. Từ chiều đến giờ tôi đã đi khắp nơi. Duy Khang, Thanh Vy đều có nhà chỉ không thấy Hiền Lam. Cô nói đi, cô có thể đi với ai chứ?

Không rời mắt khỏi màn hình. Hiền Phương trề môi:

- Anh làm như nó chỉ có hai người ấy là bạn.

Nhật Huy xuống nước:

- Thôi mà Hiền Phương. Tôi biết mình hồ đồ nên trách lầm Hiền Lam. Cô thông cảm dùm tôi đi.

Cũng hơi tội nghiệp anh chàng si tình nhưng nhớ lại những ngày qua Hiền Lam khóc hết nước mắt vẫn không thấy mặt Nhật Huy, cô lạnh lùng:

- Anh có thương yêu gì nó đâu, tìm làm gì?

Nhật Huy rên rỉ:

- Cô ác quá vậy Hiền Phương? Không thấy tôi nóng ruột muốn rút tim ra ngoài rồi sao hay sao?

Cô trêu già:

- Vụ này là dở nghe. Nóng ruột sao lại vắng tim ra ngoài.

Anh làm mặt giận:

- Được rồi. Cô cố tình ép tôi. Sau này Hiền Lam có chuyện gì đừng ân hận nhé.

Hiền Phương quay lại sững sờ:

- Nè! Đừng có trù ẻo nhạ. Nó mà bệnh nặng là anh không yên với tôi đâu nhé.

Nhật Huy bắn khoả, anh hấp tấp hỏi:

- Cô nói sao? Vậy là Hiền Lam đang bệnh phải không? Cô ấy đang ở nhà?

Hiền Phương lát đầu nói trớ:

- Hồng có à nhạ. Anh đừng lên phòng nó. Ba mẹ tôi hay là phiền lắm đó.

Thấy vẻ lúng túng của cô chị. Nhật Huy không thêm cãi, anh xâm xâm tiến về cầu thang.

Hiền Phương la lên:

- Đi đâu vậy ông?

- Tôi lên gặp Hiền Lam. Tối nay không thấy cô ấy tôi không về.

Nhìn vẻ mặt cương quyết của Nhật Huy, Hiền Phương biết không thể cản được cô vội nói:

- Anh ngồi đi, để tôi gọi nó cho.

Nhật Huy thở phào lòng thấp thỏm chờ đợi.

Khá lâu sau Hiền Phương quay lại lắc đầu:

- Nó bảo anh về đi, có gì mai hãy nói.

Nhật Huy lặng im sắc mặt nhợt nhạt, bất ngờ anh gạt Hiền Phương sang bên lao đi.

Cô chỉ còn biết nhìn theo thở dài.

Nhìn cánh cửa vô tình ngăn cách anh nghe đau nhói trong lòng, dù bên trong đèn đã tắt nhưng anh biết Hiền Lam chắc chắn còn đang nghe ngóng. Hẳn cô cũng đau khổ như anh nhưng vì tự ái nên chưa chịu cho anh làm hòa. Thật ra Nhật Huy đoán đúng. Bên trong Hiền Lam đang vùi mặt vào gối, mặc cho sóng lệ tuôn trào. Nhớ lời Thanh Vy vừa nói lúc trưa: “Thôi mà bỏ qua cho anh lần này đi, tội nghiệp, nghe

Vĩ Cường nói ảnh buồn lắm, gầy nhom hà, cũng tại ảnh thương mi thật lòng nên mới ghen, trách ảnh làm gì”. Cô vừa thương vừa giận, sao anh không tin cô lại nghĩ xấu cô như vậy?

Bên ngoài tiếng Nhật Huy vang lên môn một:

- Hiểu Lam. Mở cửa cho anh vào đi, anh nhớ em lắm.

Như đang đối diện với anh, cô bĩu môi nói thầm: - Xạo thấy sợ! Bỏ người ta gần nửa tháng nay bây giờ bày đặt làm bộ”.

Ngòai kia, Nhật Huy tiếp tục năn nỉ:

- Hiểu Lam, anh biết mình không tốt với em nhưng... em cũng hiểu, anh rất yêu em mà... làm sao anh chịu nổi khi thấy em thân mật với người khác. Đừng giận anh nữa Lam nhé. Anh hứa từ nay sẽ không để em buồn nữa đâu...

- ...

- Hiểu Lam à! Có nghe anh nói không? Hay em hết thương anh rồi?

Mặc cho Nhật Huy ỉ ôi, Hiểu Lam làm nư, không trả lời, nhưng lòng đã nghe âm lại.

Chừng như không còn nhẫn nại được nữa. Nhật Huy gần mạnh:

- Hiểu Lam. Dù có giận anh thế nào đi nữa, em cũng lên tiếng đi.

- Thôi anh hiểu rồi. Em không trả lời nghĩa là muốn đoạn tuyệt. Phải không?

Giọng Nhật Huy có vẻ đau đớn:

- Anh thật là ngốc. Chỉ có vậy mà cũng không hiểu. Em yên tâm đi, anh không làm phiền em nữa đâu.

Chờ mãi không nghe Nhật Huy nói, Hiểu Lam tức mình, cô nhẹ nhẹ đến bên cửa nghe ngóng:

Không gian hoàn toàn vắng lặng, cô hồi ơ! “Không lẽ nói vậy rồi bỏ về?” Cuối cùng không kiềm chế được cô mở cửa. Không có ai. Đúng là anh về thật rồi. Cô bực mình vừa đi vừa khóc. “Nhật Huy, anh là đồ mắc dịch”.

Nhưng vừa bước chân đến cầu thang cô đã thốt tim vì một bàn tay bịt ngang miệng. Giọng Nhật Huy thật ấm bên tai.

- Đừng la, anh đây.

Hiểu Lam bị gạt, cô ầm ức néo mạnh vào tay Nhật Huy. Anh trăn người chịu đựng. Nhìn cả hai lúc này thật buồn cười. Ánh sáng từ phòng khách hắt lên đủ để thấy hai gương mặt thật gần. Nhật Huy nhăn nhó vì đau, Hiểu Lam lại bặm môi dồn sức vào ngón đòn.

Mãi sau cô buông tay ôm chầm lấy anh, úp mặt vào ngực anh tìm hơi ấm cũ. Tay anh vuốt ve bờ lưng thon và rồi những buồn giận ứa đi khi đôi môi anh phủ lên mặt cô trận mưa hôn chắt đầy thương nhớ lau sạch những giọt lệ tủi hờn.

Chương kết

Hai năm sau.

Trong căn nhà xinh xắn, khang trang, trên hai chiếc ghế còn nơi mái hiên, Vĩ Cường vừa háy mắt với bạn:

- Xem hai cô nàng kia!

Nhật Huy nhìn ra ngó mỉm cười. Hiểu Lam và Thanh Vy đang khệ nệ khiêng một giỏ sách đựng đầy rau quả, bụng nàng nào cũng lùm lụp trong vạt áo bầu.

Anh nhăn mặt nạt đùa:

- Thằng quỉ. Không chịu giúp họ còn ở đó nhe răng cười. Mày đúng là... quá tệ.

Chỉ một vài bước nhảy anh đã tiến bên hai cô gái:

- để anh khiêng vào cho hai công chúa.

Hiểu Lam đứng lại lau mồ hôi, hai má đỏ bừng. Cô vui sướng nheo mắt với Thanh Vy như muốn bảo:

“Thấy chồng tao chưa?”

Quê độ, Thanh Vy bước đến Vĩ Cường lau bầu:

- Thấy người ta hôn... Anh thiệt là bết bác...

Vĩ Cường tỉnh bơ:

- Có phải ý em muốn nói “Thấy chồng người ta bắt ham không?”

Cô xấu hổ.

- đồ điên. Ai nói vậy bao giờ.

Kéo cô ngồi cạnh mình, xoay chiếc quạt nhỏ về phía cô anh cười cười:

- Thằng Huy nó màu mè đó... Với lại chỉ có một cái giỏ, không lẽ hai đứa dành?

Thanh Vy háy chồng:

- Đúng là lý luận của những anh... làm biếng.

Vĩ Cường ra vẻ thất vọng:

- Em nói oan cho anh quá. Anh có biếng nhác bao giờ đâu. Này nhé, giặt đồ, lau nhà, nấu ăn... mọi thứ anh đều hoàn thành xuất sắc, chỉ giao cho em có nhiệm vụ duy nhất là... sản xuất cho anh một cu tí thôi, vậy mà còn nói xấu anh.

Thanh Vy sượng sùng:

- Trời đất ơi! Có cần phải la lớn như vậy không anh Cường? Ai đánh mà anh khai dữ vậy? Anh thiệt là...

Vĩ Cường cười ha hả tiếp lời:

- Thiệt là dễ thương, phải không?

Thanh Vy lắc đầu sắp làm cha rồi mà Vĩ Cường vẫn chưa bỏ được thói quen đùa cợt. Tuy vậy cô cũng hài lòng khi có người chồng như anh, lúc nào cũng yêu thương chiều chuộng vợ.

Hiểu Lam đi ngang háy mắt:

- Làm ơn để lúc khác tán tỉnh nhau đi. Lo phụ với tôi nè.

Vĩ Cường nhanh nhẩu:

- Lam nghĩ đi, để anh và thằng Huy lo cho.

Nhật Huy la hoảng:

- Ê! Hổng có tui à ghen. Bữa củi, xách nước, nào đưa... gì cũng được nhưng khoản nấu nướng làm ơn chừa tui ra dùm cái.

Hiểu Lam nguýt chồng:

- Anh hư quá. Chẳng lẽ cũng không biết lật rau?

Nhật Huy gật đầu:

- Ô... ở vụ này thì được. Anh với em cùng làm hén.

Không khí vui tươi tràn ngập. Trong lúc Vĩ Cường lẫn xăn xào nấu, Thanh Vy chuẩn bị các món thức uống, Nhật Huy vừa nhặt rau vừa thì thầm vào tai vợ:

- Trông họ hạnh phúc quá em nhỉ?

Hiểu Lam âu yếm dựa vào vai chồng:

- Vậy còn anh? Anh có cảm thấy hạnh phúc khi sống bên em không?

Nhật Huy nong nân nhìn cô:

- Anh không biết diễn đạt thế nào để em hiểu. Chỉ biết rằng mỗi buổi đi làm anh đều mong thời gian trôi nhanh để được gặp lại cô vợ xinh đẹp của mình. Thế còn em. Em nghĩ gì?

Đặt tay lên bụng mình, cô cười cười:

- Em lúc này chỉ quan tâm tới công chúa của mình thôi. Chỉ hơn hai tháng nữa là một với cô ta rồi, đâu có thời gian để nghĩ tới ai?

Nhật Huy giả bộ hờn giận quay đi. Biết chồng mê neho cô thơm nhẹ má anh thủ thi:

- Nói vậy, chứ Huy của em là nhất rồi. Chịu chưa?

Anh chàng thích thú cười tít mắt thương lên trán vợ một chiếc hôn ngọt ngào:

Thanh Vy bất gặp la lên:

- Hai người làm gì vậy? Nhà người ta mới vừa ăn tân gia đó nhen, đừng làm mất hên.

Hiếu Lam xấu hổ gắt:

- Mi đúng là yêu tinh, chuyện gì cũng nói được.

Nhật Huy thản nhiên:

- đừng lo Vy ơi! Đám bảo với em từ nay căn nhà này sẽ tràn ngập niềm vui, tiền vô như nước, con cái đầy đàn...

Vĩ Cường từ nhà sau chạy lên ôm ngang hông vợ:

- Cho tao sửa lại đoạn cuối đi, chỉ hai con thôi, chứ... đầy đàn... tao giặt đồ chắc rút cả tay quá.

Nhìn tay chống dính đầy dầu mỡ. Thanh Vy dậm chân:

- Trời ơi! Còn gì là áo của em, anh Cường.

Anh chồng lì lợm:

- Thôi mờ em. Tụi nó cũng đâu có xa lạ gì, em màu mè mà chị Mọi khi anh ôm em còn hơn thế nữa sao không nghe em chê dơ?

Thanh Vy lờ khóc lờ cười trước lý lẽ của anh chồng kỳ cục.

Hai người khách không tài nào nhịn được cười ngất nghẻo.

Tiếng cười lây lan, những ánh mắt sáng ngời hạnh phúc. Ngoài kia nắng đã lên, những tia nắng ấm dịu mang theo hương tình yêu thơm ngát.